

URÂCIUNEA PUSTIIRII

așezată în Sfânta

URÂCIUNEA PUSTIIRII

așezată în Sfânta

INTRODUCERE

Oricât de ciudat ar părea, poporul lui Dumnezeu din vremea lui Iosia „pierduse cartea legii.” Fără ea, nu exista niciun standard pentru evaluarea stării națiunii. Cartea a fost găsită, ni se spune, când administrația efectua reparații capitale la templu. Lumina prețioasă redescoperită a produs o redeșteptare autentică, urmată de reformă națională.

Generația prezentă a poporului lui Dumnezeu a pierdut și ea partea esențială a descoperirii profetice încredințate ei, și acesta este motivul principal pentru care orice proiect de redeșteptare și reformă eșuează lamentabil. În viziunea primordială despre cele două tronuri, Domnul a oferit poporului Său informații precise cu privire la viitorul dramatic în care se va încurca. Dar viziunea, ca și cartea legii lui Iosia, a fost pierdută de teologia adventistă, oricât de ciudat ar părea.

În ultimii ani, bărbați ai lui Dumnezeu de pe toate meridianele s-au prins într-o lucrare de reparație capitală ale doctrinei sanctuarului. Au descoperit astfel, ascunsă prin arhive și tăiată din publicațiile oficiale, **viziunea celor două tronuri**, care descoperă viitorul sumbru a ceea ce odată fusese „marea mișcare adventă.”

Noi credem că înțelegerea informațiilor conținute în această viziune are puterea să producă o redeșteptare autentică și o reformă națională pentru care acest popor strigă de ani de zile fără succes. Viziunea, în limbajul profetic, „arată calea spre locul Prea Sfânt” și explică perfect toată această perioadă de învățat în jurul muntelui prin pustie.

Viziunea tronurilor explică cel mai bine declarația Domnului Hristos, că în vremea sfârșitului un grup de oameni vor vedea „urâciunea pustiirii” așezată în Locul Sfânt; despre ea a scris și Pavel în a doua sa epistolă către tesaloniceni.

Redescoperirea acestor dramatice realități poate avea în poporul lui Dumnezeu de astăzi exact același efect pe care l-a avut descoperirea cărții legii în vremea lui Iosia.

Cu această speranță publicăm articolele din prezenta lucrare.

PÂNGĂRIT ȘI RESTAURAT

Există în adventism o declarație de necombătut: Daniel 8:14 este „temelia și stâlpul central al credinței advente” (GC 409), iar această temelie solidă stă doar dacă avem o „înțelegere corectă” (Ev 221) a lucrării lui Hristos în sanctuarul ceresc.

Pe această temelie și în jurul acestui stâlp central a fost ridicată Marea Mișcare Adventă, iar scopul lui Dumnezeu în ridicarea ei a fost clar exprimat prin Ezechiel:

„De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Ez 36:23).

Prin urmare, dacă printr-o ultimă generație a poporului Său Dumnezeu va fi sfințit sub ochii oamenilor, exact acea generație este vinovată de pângărirea numelui lui Dumnezeu în mijlocul neamurilor.

Concluzia vine de la sine: Când o generație a poporului lui Dumnezeu înțelege în ce fel a „pângărit” ea numele lui Dumnezeu în mijlocul neamurilor, și se pocăiește, imediat Dumnezeu va fi sfințit în ei sub ochii neamurilor, ca oamenii să-L poată „cunoaște” pe Domnul adevărat, în contrast cu Baal travestit în Hristos.

Ca să înțelegem, și să ne pocăim, Dumnezeu a oferit pionierilor acestei mișcări viziunea celor două tronuri. Este o fascinantă previziune a drumului urmat de acest popor de la dezamăgirea din 1844 către tronul din Sfânta Sfintelor, și apoi întoarcerea la tronul din Sfânta, de pe care Baal mimează lucrarea pe care Hristos a părăsit-o în 1844.

Viziunea a stat ani de zile departe de interesul academiei adventiste, și astfel departe de ochii acestui popor. Mai mult, a fost operată

drastic. Partea esențială, care viza chiar realitatea pe care o trăim de un secol, a fost îndepărtată din publicațiile ulterioare.

Viziunea spune, și biserica știe și crede astăzi, că Hristos a părăsit tronul din Sfânta în 1844:

- Se știe că a trecut în Sfânta Sfințelor, unde primește împărăția, unde are loc nunta.

- Se știe că întreaga lume, creștină sau nu, a fost lăsată în beznă totală.

- Se știe că Satana s-a așezat pe tronul părăsit din Sfânta, și a preluat lucrarea pe care Hristos o făcuse până atunci.

- Se știe că închinătorii plecați înaintea aceluia tron strigau: „Tată, dă-ne duhul tău,” iar Satana sufla asupra lor „influența lui nesfântă.”

- Se știe chiar și motivul pentru care diavolul face tot acest circ: „Să-i țină în amăgire” pe cei deja aflați acolo, și „să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” care plecaseră cu Hristos în Sfânta Sfințelor.

A reușit să-i „atragă înapoi” pe copiii lui Dumnezeu?

Poporul nostru crede că nu a reușit.

Se neagă vehement că noi, ca popor, ne-am întors în Sfânta alături de toți închinătorii orbi de acolo, care nu știu că Baal se dă drept Hristos și obține închinarea lor. Poziția aceasta este oarecum îndreptățită, deoarece poporul, și poate chiar masa largă a corpului pastoral, nu știe că viziunea nu se încheie aici. Ei au citit viziunea în forma ei ciuntită, așa cum apare în cartea *Experiențe și viziuni*, și nu cunosc partea cea mai tragică, înfiorătoare, devastatoare a acestei viziuni primordiale:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star, March 14, 1846).

La data când a fost primită această viziune a celor două tronuri (februarie 1845, deci la trei luni după dezamăgirea din octombrie 1844), nu exista nici Biserica Adventistă, nici doctrina sanctuarului. Doar un grup de oameni care puteau fi numărați pe degete aveau idee

cam despre ce ar putea fi vorba aici. Este evident că viziunea era cu bătaie lungă, prevestind drumul pe care vor merge mileriții care Îl urmaseră pe Isus în 1844 în lucrarea Sa de curățire, de restaurare a Sanctuarului.

Prin urmare, scena religioasă de după 1844 era exact aceea descrisă de Pavel în 2 Tes 2. Omul păcatului, Baal, s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, iar întreaga omenire se află în sala tronului din Sfânta, fără să bănuiască schimbarea de pe tron. Viziunea spune că un grup mic a plecat împreună cu Hristos în cealaltă încăpere, unde Hristos primește împărăția și face nunta, și au fost rugați să aștepte puțin. În timpul acestei așteptări se întâmplă neprevăzutul: Unul după altul au părăsit poziția lor din fața perdelei, și s-au întors în Sfânta, la teologia populară pe care Satana o predica în numele lui Hristos. În limbajul lui Pavel, au ridicat ancora suflului de „dincolo de perdea” (Evr 6:19-20) și s-au întors la lucrarea pe care Hristos o părăsise în 1844.

Cum este posibil așa ceva? Cum au fost păcăliți să renunțe la acel loc privilegiat și onorabil, și să se întoarcă în fața unui tron părăsit de Hristos? Nu știa cine oficiază slujba și cine deține puterea în această încăpere a Sanctuarului pe care Hristos și Tatăl o părăsiseră în 1844? Ce situație dramatică a putut declanșa o asemenea rebeliune și abandonare a misiunii noastre, ca popor? Există dovezi obiective care să susțină o asemenea profeție sumbră, descrisă și de Pavel și de Ellen White?

Nu doar că există, dar dovezile sunt zdrobitoare și de necombătut.

De-a lungul întregii lui istorii, poporul lui Dumnezeu a fost foarte ușor păcălit să-L confunde pe Dumnezeu cu Baal. Priviți capitoul 20 din Ezechiel, unde Dumnezeu descrie perfect starea națiunii: de la ieșirea din Egipt ei s-au aflat într-o permanentă rebeliune împotriva lui Dumnezeu.

Motivele pentru această teribilă situație? Iată-le prezentate cu precizie de Acela care nu poate greși: „Preoții n-au întrebat: „Unde este Domnul?” Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, prorocii au prorocit prin Baal și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (Ier 2:8).

Ezechiel ne dezvăluie secretul acestei teribile amăgiri a clasei conducătoare a poporului ales. El spune că „împăratul Tirului” urmărește un scop strategic: să locuiască „în inima mărilor,” dându-se drept Dumnezeu. Mica spune că unanimitatea care îl amăgea pe Ahab avea în gură „un duh de minciună,” iar duhul acela nu era altul decât „tatăl minciunii.” Pavel preia avertizarea lui Ezechiel, explicând că „împotrivorul” (Satana) se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (2 Tes 2:4).

Asaf spune explicit în Psalmul 74 că scopul acestei „așezări” în Templul lui Dumnezeu este distrugerea lui: „Vrăjmașul a pustiit totul în Locașul Tău cel Sfânt... au pus foc Sfântului Tău Locaș... au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău.”

Și totuși, în ciuda acestor dovezi evidente, generația de astăzi a poporului lui Dumnezeu este oarbă față de această realitate, și astfel pierde complet sensul cuvintelor lui Hristos din Matei 24: „Când veți vedea urâciunea pustiirii așezată în Locul Sfânt...” Acest popor orb și surd nu știe cum a fost pângărit numele Domnului în generațiile trecute, și astfel nu are nicio idee despre cum trebuie restaurat Sanctuarul. Fără corecta înțelegere a temeliei și stâlpului central al credinței advente, acest popor a rămas ca o covercă într-un câmp de castraveți, rupt complet de realitățile din marea controversă, plin de mândria deșartă că el a primit haina neprihănirii, aurul credinței curățite prin foc și alifia pentru ochii spirituali.

Dintr-un astfel de impas, doar un eveniment dramatic precum cel descris în Ezechiel 9 ne mai poate scoate...

VIZIUNEA TRONURILOR DIN SANCTUAR

(Ellen G. White)

Falmouth, Massachusetts - 15 februarie 1846

Frate Jacobs,

Viziunea mea pe care ați publicat-o în *The Day-Star* a fost scrisă sub un profund simțământ al datoriei față de dumneavoastră, și nu mă așteptam să o publicați. Dacă m-aș fi gândit măcar o dată că ea va fi răspândită numeroșilor cititori ai ziarului dumneavoastră, aș fi fost mai precisă și aș fi adăugat unele lucruri care au rămas nespuse. Deoarece cititorii ziarului *The Day-Star* au aflat o parte din ceea ce Dumnezeu mi-a descoperit, și deoarece partea care a rămas nescrisă este de vastă importanță pentru sfinți, vă cer cu umilință să publicați și această parte în ziarul dumneavoastră. Dumnezeu mi-a arătat următoarele, acum un an chiar în luna aceasta:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

„Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină se cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au

retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: ‘Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine’...

„Apoi Isus mi-a arătat deosebirea dintre credință și sentimentalism.

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu.

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alature celor din fața tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana”

(Viziune avută în februarie 1845; publicată inițial în The Day-Star, 14 martie 1846).

TREI MARTORI

Că Baal a înșelat fiecare generație a poporului lui Dumnezeu, de la ieșirea din Egipt până în zilele noastre, nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni. Este și motivul pentru care ne aflăm încă aici.

Și totuși, fiecare generație a poporului lui Dumnezeu a negat vehement că ea ar putea fi păcălită să se închine unui hristos fals. Abia după sute sau chiar mii de ani au recunoscut urmașii lor că poporul vremurilor trecute s-a închinat cui nu trebuie.

Este adevărat că fiecărei generații el i s-a prezentat sub diferite nume și forme, dar astăzi nu poate fi nicio îndoială că am avut de-a face permanent cu Șarpele cel Vechi, Balaurul, Acuzatorul, Potrivnicul, acela care înșeală întreaga lume.

Toată această istorie zbuciumată, toată această incredibilă încheștare dintre Hristos și Baal a fost înregistrată pe paginile Scripturii cu un scop extrem de important: Poporul care va încheia marea controversă va avea nevoie de o viziune extrem de clară asupra celor doi combatanți aflați în conflict, și doar „duhul și puterea lui Ilie” va garanta această fenomenală performanță care va dărâma barierele Satanei. Au fost scrise pentru învățătura noastră, cei de la sfârșitul veacurilor... (1 Cor 10:11).

Laodicea este biserica de la sfârșitul veacurilor, iar Martorul Credincios spune că ea va fi expusă celei mai fine țesătorii teologice sub care Baal se va da drept Hristos. De aceea Inspirația a avut grijă să ofere acestui popor mărturia de nezguduit a trei martori că acest Baal nu a fost vreun zeu mitologic scornit de imaginația bolnăvicioasă a unor populații superstițioase, ci Balaurul, Șarpele cel vechi deghizat în Hristos și Dumnezeu.

Primul martor

Vechiul Testament prezintă o mărturie zdrobitoare că poporul lui Dumnezeu a fost permanent amăgit de Baal, făcut să părăsească pe Domnul și căile Lui pentru o religie foarte potrivită și atrăgătoare pentru inima firească. Moise, Isaia, Ieremia, profeții mici, toți aceștia au fost confrunțați cu o apostazie profundă și neînțeleasă.

Ieremia era un copil când a trebuit să transmită din partea Domnului raportul cu privire la starea națiunii: „Preoții n-au întrebat: ‘Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut; păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși; prorocii au prorocit prin Baal și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor. De aceea, Mă voi certa cu voi, zice Domnul, și Mă voi certa cu copiii copiilor voștri” (Ier 2:8-9).

Dar martorul principal al Vechiului Testament citat de noi în acest proces este Ezechiel. Prin el Dumnezeu a transmis bisericii Laodicea o foarte prețioasă informație cu privire la intențiile vrăjmașului Său de a înșela familia omenească, dar în special biserica lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Iată mărturia lui:

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, spune voievodului Tirului: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: ‘Eu sunt Dumnezeu și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor,’ măcar că nu ești decât om, și nu ești Dumnezeu, măcar că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu” (Eze 28:1-2).

Câteva versete mai jos raportul descoperă că faimosul „voievod al Tirului” nu este un simplu om, ci heruvimul acoperitor și sfânt care umbla odată prin mijlocul pietrelor scânteietoare și a cărui reședință era muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.

Observați magistralul său modus operandi? „Eu sunt Dumnezeu, stau pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, în inima mărilor.” Mările respective fiind „popoare, neamuri, gloate, limbi,” este clară intenția lui de a stăpâni sufletele oamenilor dându-se drept Hristos și adevăratul Dumnezeu. A folosit această tehnică de disimulare iar Israelul, fizic sau spiritual, a fost mereu păcălit.

Acesta este martorul Vechiului Testament că Baal se va așeza pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Al doilea martor

Noul Testament are și el un martor, la fel de redutabil, care avertizează rămășița că se va confrunta cu o puternică amăgire la sfârșitul timpului, că protagonistul va fi același Baal al vremurilor demult apuse, folosind aceeași tehnică de amăgire:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‘Dumnezeu’ sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes 2:3-4).

„Satana” este un termen ebraic însemnând adversarul, potrivnicul, așa cum îl folosește Pavel în acest pasaj. Este evident că apostolul vorbește despre Satana, care „se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Același Baal din toate timpurile, urmărind același scop și folosind aceeași tehnică încununată de succes de-a lungul acestor milenii de neleguire și moarte. De aceea este numit aici „omul fărădelegii,” adică șeful, capul, arhitectul fărădelegii, stăpânitorul acestei lumi.

Este clar că Pavel a luat în serios mărturia lui Ezechiel 28, fiind și mai precis în exprimare: „Se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”

Al treilea martor

Există și Actualul Testament, pentru cei care nu știau. Spre disperarea celor cu „sola scriptura,” trebuie să spunem că Dumnezeu a continuat să vorbească și după ce un grup de naivi au decis să închidă canonul biblic. Poporul lui Dumnezeu din ultimele secole a avut și el nevoie de o perspectivă divină asupra evenimentelor și faptelor ca toate generațiile trecute, iar Dumnezeu a vorbit. Sigur, a

fost ignorat sau batjocorit la scenă deschisă ca întotdeauna, și doar un număr extrem de mic de oameni au recunoscut Vocea și au ascultat-o cu respect.

Unul dintre scriitorii Actualului Testament este al treilea martor pe care îl chemăm la bară în acest proces de demascare a lui Baal, potrivnicul, omul fărădelegii, vrăjmașul care se dă drept Hristos și căruia poporul nostru îi aduce închinare fără să înțeleagă cui se închină și de ce nu mai vine odată „ploaia târzie promisă” din acele „mari depărtări.” Iată (prescurtată aici) mărturia lui:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfințelor, dincolo de perdea, și așezându-Se... Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin...

„Apoi Isus mi-a arătat deosebirea dintre credință și sentimentalism.

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfințelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace.

„Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor din fața tronului; și imediat primeau

influența nesfântă a lui Satana” (Ellen G. White, *The Day Star* – 14 martie 1846).

Aceasta este una dintre cele două viziuni fundamentale în jurul cărora s-a format marea mișcare adventă, lumina care a condus pe pionierii și fondatorii ulterioarei Biserici Laodicea, așa cum este ea descrisă de Martorul Credincios în Apocalipsa lui Ioan.

Acest martor spune că Baal s-a așezat pe tronul părăsit de Hristos, iar omenirea nu a observat mișcarea. A rămas plecată acolo și a început să se roage lui Baal: „Tată, dă-ne duhul Tău.” Baal, plăcut impresionat că îl confundă cu Hristos, a suflat asupra lor influența lui diabolică, adică zel și pasiune pentru Dumnezeu, dar fără pricepere. Evlavie fără putere. Formalism mort. Exerciții spirituale înrobitoare. Sentimentalism și trăiri exaltate confundate cu spiritualitatea. Orbire cruntă. Nelegiuire nelimitată sub aripa îndreptățirii. O falsă ploaie târzie. O falsă evanghelie. Un fals duh sfânt.

Acestea sunt efectele răspunsului la rugăciunea lor fierbinte după duhul.

Viziunea se încheie dramatic pentru noi, urmașii celor care au mers împreună cu Hristos în Sfânta Sfințelor imediat după 1844: „Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor din fața tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Deși pare incredibil, aceasta este cea mai precisă descriere a istoriei noastre denominaționale. Nu brusc, în grup și în același timp, ci „unul după altul,” părinții noștri s-au întors la tronul părăsit de Hristos și ocupat de Baal. Dar viziunea nu spune că Baal i-ar fi luat la goană de acolo, supărat că l-au părăsit pe el și au plecat cu Hristos în lucrarea Lui din Sfânta Sfințelor. Nici nu spune că a început să-i persecute, să-i amenințe, să-i tortureze, sau să-i expună deriziunii publice, așa cum făcuse cu sălbăticie cât timp ei îl urmaseră pe Hristos. Nimic din toate acestea. Martorul nostru spune că imediat cum se întorceau în sala aceluia tron, primeau influența nelegiuită a lui Satana. Adică mare interes religios și zel pentru lucrare.

Doar o astfel de tragedie incredibilă justifică evaluarea făcută de cer îngerului bisericii Laodicea: „Nenorocit, ticălos, sărac, orb și

gol.” Doar ea justifică trimiterea lui Ilie, expertul cerului în depistarea lui Baal deghizat în Hristos.

Când a avut această viziune, martorul nostru era, ca și Ieremia, la vârsta fragedă și nevinovată a adolescenței. Asemenea cuvinte în gura lor sunt cu totul nepotrivite, dacă le-ar aparține. Dar ei au spus doar ceea ce au văzut, fără să explice sau să interpreteze.

Și martorul nostru confirmă, mai târziu, că lucrurile s-au întâmplat exact așa cum au fost descrise în viziunea tronurilor:

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut... Baal, Baal este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat” (The EGW 1888 Materials, 445).

„Baal va fi scopul, credința și religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria cale, în locul căii Domnului” (The EGW 1888 Materials, 948).

„Această îndepărtare de Dumnezeu și cuvântul Său a început de mult timp; de aceea Dumnezeu a atras atenția unor bărbați din poporul nostru la Scriptură, chemându-i să sape după adevărul ascuns sub obiceiuri și tradiții ca după comori ascunse” (The EGW 1888 Materials, 1686).

„Biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa. Mărturiile sunt necitite și neapreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturiile, și ambele au fost disprețuite și neglijate” (5 T 217).

În această situație, cu un astfel de popor, Dumnezeu nu poate realiza scopul și făgăduința Sa din Ezechiel: „De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt

Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Ne alăturăm acestor trei martori, și spunem răspicat că și noi observăm exact același lucru: Baal s-a așezat pe tronul părăsit de Hristos, se dă drept Hristos, iar părinții noștri s-au întors în fața acestui tron, de unde primesc influența nesfântă a lui Baal. Acesta este singurul motiv pentru care Ploaia nu vine, oricât de mult am striga după ea, zi și noapte într-un neîncetat lanț al rugăciunii.

Și dacă nu ne trezim cât se poate de repede din acest somn al morții, falsa redeșteptare și falsa ploaie târzie pe care Baal le pregătește chiar în aceste zile ne vor spulbera, ca popor.

Prevenit înseamnă pregătit.

DOUĂ VIZIUNI ESENȚIALE

Mișcarea adventă s-a născut în leagănul a două viziuni esențiale, și dacă se va maturiza vreodată așa încât să devină Femeia glorioasă învăluită în soare (Apoc 12:1), va trebui neapărat să ia în serios mesajul acelor două comunicări vitale care i-au permis apariția și i-au trasat destinul glorios.

Ambele viziuni au fost transmise imediat după dezamăgire, comunicate printr-un mesager suficient de tânăr (Ellen Harmon avea doar 18 ani) ca să nu amestece interpretările personale cu mesajul comunicat, și publicate în revista dragă mileriților, Day Star.

Prima viziune — „călătoria poporului advent către cetatea sfântă” (EW 14) — este o scurtă și foarte concentrată descriere a drumului parcurs de așteptătorii lui Hristos, începând cu dezamăgirea din 1844 și terminând cu sosirea în Canaanul ceresc.

Ea a înflăcărat speranțele fiecărei generații de adventiști, oameni dispuși să aleagă cărarea îngustă ridicată un pic deasupra lumii și care ducea fără niciun dubiu acolo unde știau că sunt așteptați de iubitul lor Mântuitor.

Viziunea a fost îmbrățișată cu dragoste, expusă și disecată cu seriozitate, recunoscută ca fiind o autentică descoperire a Spiritului Profeției, și transmisă generațiilor următoare ca un vital punct de reper pe harta genealogică a mișcării. Și continuă să fie așa până astăzi.

A doua — „viziunea celor două tronuri” (EW 54) — descoperă o uimitoare răsturnare de situație, un eveniment dramatic prin care poporul va fi împiedicat să-și continue călătoria spre cetatea sfântă pentru mulți, foarte mulți ani. Ea spune că Hristos și Tatăl au părăsit tronul din Sfânta, de pe care oferiseră iertare și îndreptățire timp de 18 secole, și au trecut în a doua încăpere a Sanctuarului, pentru o altă

lucrarea necesară poporului advent, și anume Nunta. Un grup destul de mic au primit lumina despre această schimbare și L-au urmat pe Hristos spre tronul din Sfânta Sfintelor.

Observând că majoritatea adoratorilor plecați în fața tronului din Sfânta nu au remarcat plecarea lui Isus, Satana s-a așezat pe tronul părăsit, preluând lucrarea lui Hristos, dându-se drept Hristos. Ei strigau plini de speranță „Tată, dă-ne duhul Tău!” iar Satana deghizat în Hristos sufla asupra lor influența lui nesfântă, dându-le multă putere și lumină.

Dar s-a întâmplat ceva și mai înfricoșător decât amăgirea aceasta globală, în care oamenii credeau că se închină adevăratului Hristos. Curând, unul câte unul dintre cei care Îl urmaseră pe Hristos părăseau locul din Sfânta Sfintelor și se întorceau la tronul din Sfânta, iar viziunea spune că „imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Viziunea aceasta a fost îngropată total sub gunoiul erorilor. Nu i s-a dat atenția cuvenită, nu s-a înțeles locul și rolul ei în descoperirea divină și, mai grav, a fost ciuntită chiar de partea ei esențială,* care avea de-a face cu situația noastră actuală, cu singurul motiv autentic pentru care Ploaia nu cade, oricât de mult și insistent ne-am rugat în ultima sută de ani.

Nenorocirea este că prima viziune este total invalidată de a doua. Poporul advent nu poate ajunge în cetatea sfântă deoarece s-a întors în Sfânta, și nu știe că se pleacă în fața unui tron părăsit de Hristos, ocupat de Baal, de la care cere și așteaptă „duhul”; iar Baal suflă peste ei influența lui demonică, înconjurat de păsările necurate și urâte care se dau drept „slujitori ai neprihănirii” (2 Cor 11:15). Acești demoni nu se tem să proclame cu putere „îndreptățirea” și „neprihănirea prin credință,” deoarece sunt singurii care știu că Hristos a părăsit această lucrare, că a venit timpul pentru a doua, aceea din Sfânta Sfintelor, când Sanctuarul trebuie curățit, restaurat, justificat, adus la starea lui inițială.

Iar ceea ce aduce Sanctuarul la starea lui inițială este Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman, lucrarea de la sfârșitul anului, numită Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Astfel deci, făgăduința din prima viziune este anulată de gestul nebunesc anunțat de a doua. Călătoria a fost stopată, deoarece poporul nostru s-a întors – „unul câte unul” – la faza lucrării pe care Hristos a părăsit-o în 1844. Acesta este impasul laodicean din care biserica trebuie să scape. Este chiar controversa de la Cortul Întâlnirii, bătălia de la Har-Meghidon, o finală confruntare între Hristos și Baal.

Cu aceste două viziuni se întâmplă la fel ca și cu tensiunea nerezolvată încă dintre cele două ipostaze descrise în Apocalipsa 1:20 și Apocalipsa 3:14-18, când situația disperată descrisă în a doua anulează măsura făgăduință a celei dintâi.

Viziunea din Apocalipsa 1:20 așează corect temeliile pentru legitimitatea corpului pastoral din toate perioadele bisericii lui Hristos. Stelele acelea pe care Hristos le ține în palma Sa, ni se spune, sunt „îngerii” celor șapte biserici, adică reprezentanții, conducătorii lor. Spre deosebire de „sfeșnice,” care reprezintă bisericile din mijlocul cărora vorbea „Cel dintâi și Cel de pe urmă.”

El spune că viziunea aceasta trebuie scrisă și trimisă „celor șapte biserici”; dar mesajul este pentru și despre „îngerii” acestor biserici.

De aici decurge tragedia tuturor celor șapte biserici, dar în special a bisericii Laodicea.

Îngerul ei pretinde autoritate pe temelia declarației din 1:20, dar se opune vehement evaluării stării lui din 3:14-18. Nu recunoaște nici măcar că despre el este vorba în solia Martorului Credincios, încercând tot felul de tertipuri infantile spre a scăpa de responsabilitatea teribilă care apasă pe umerii lui. Raționamentul lui pare justificat: „Este imposibil ca îngerul bisericii lui Hristos, steaua din mâna Sa, să fie „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” și nici măcar să nu știe că este așa.”

Exact această atitudine ține încă biserica Laodicea în starea ei de încropeală latentă, din care nu a reușit să o scoată niciun proiect strategic în acest ultim secol.

Dar dacă Martorul Credincios are dreptate, dacă „îngerul” bisericii Laodicea este descris corect în viziune, atunci se explică de ce nu vede că poporul nostru s-a întors la picioarele tronului din

Sfânta, confundându-l pe Baal cu Hristos și cerând de la el „duhul,” acea influență nesfântă care spulberă lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor de dragul îndreptățirii prin credință.

Aceasta este situația actuală, pe care Pavel o numea „o lucrare de rătăcire” însoțită de „toate amăgirile nelegiurii” astfel ca Baal deghizat în Hristos și așezat „în templul lui Dumnezeu” să primească închinarea poporului lui Dumnezeu (2 Tes 2:4-12).

Iar Ellen G. White spunea, privind realitatea prezentă: „Tremur pentru poporul nostru” (SPTB 02, 53).

** Această viziune a fost inițial publicată în Day Star. A apărut integral în prima ediție a cărții Experiențe și viziuni (Early Writings), însă la următoarele ediții, ultima frază a fost eliminată, fără vreo explicație, după câte știu în acest moment. Singura explicație rămâne aceea că editorii au fost teribil de speriați că fapta nebunească descrisă acolo s-ar putea întâmpla în realitate, sperând că ferind-o de ochii poporului va putea fi evitată cumva. Au sperat degeaba...*

TRONURI ÎN SANCTUAR

(Teodor Erbiceanu)

Articolul este o analiză a uneia dintre cele mai importante viziuni pe care a primit-o Ellen White vreodată. Viziunea a fost dată în 1845, chiar la începuturile Bisericii Adventiste. Este o profeție cu privire la istoria Bisericii Adventiste și această profeție s-a împlinit la literă:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

„Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfințelor, dincolo de perdea, și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părașea tronul, iar El i-a condus puțin;

apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine?...”

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star, 14 martie 1846).

Vom analiza, punct cu punct, elementele viziunii:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.”

Viziunea începe descriind perioada anterioară anului 1844. Așa cum se va vedea ulterior, „tronul” pe care stăteau Tatăl și Fiul este tronul din Sfânta din Sanctuarul Ceresc. „Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea.” Există trei grupe. În context, „poporul advent” este poporul care aștepta venirea lui Isus în 1844, gruparea milerită. „Biserica” este biserica Filadelfia, protestantismul, în general. „Lumea” este populația multiplă și variată, cu infinitele ei religii, credințe, tradiții.

„Poporul advent, biserica și lumea” se aflau „înaintea tronului,” în fața Dumnezeului întregului pământ. A fi „înaintea tronului” nu

înseamnă că toți oamenii din cele trei grupe se închinau lui Dumnezeu, ci unii stăteau în picioare, iar alții se aflau plecați în genunchi, în adorare.

„Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune.”

Grupa plecată în adorare primea lumină, adică adevăr de la Dumnezeu. Adevărul nu era acceptat de către denomițiuni în întregul lor, ci de indivizi izolați, membri ai denomițiunilor respective. Lucrul acesta se întâmpla cu puțin înainte de 1844.

„Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...”

Lumina puternică venind de la Tatăl asupra Fiului și trimisă apoi asupra tuturor celor aflați înaintea tronului este adevărul cu privire la evenimentul care urma să aibă loc în 1844. Este vorba despre începerea Judecării de cercetare, curățirea Sanctuarului Ceresc, care urma să pună capăt istoriei păcatului.

Lumina a fost trimisă „tuturor celor aflați înaintea tronului,” adică întregii omeniri. Unii au primit această lumină și, conform interpretării milerite, așteptau venirea lui Hristos pe norii cerului în 1844; alții au lepădat-o: „Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului.”

„Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfințelor, dincolo de perdea, și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte.”

Pasajul descrie începerea Judecății de cercetare în anul 1844: „Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și ... intrând în Sfânta Sfințelor ... și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte.” „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9-10).

„Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El.”

După marea dezamăgire din 1844, din grupa inițială plecată în adorare, care acceptase predicarea milerită, cei mai mulți „s-au ridicat împreună” cu Isus, adică au acceptat interpretarea corectă conform căreia anul 1844 nu marca întoarcerea lui Isus pe pământ, ci începerea Judecății de cercetare. Din grupa inițială a celor care se rugau, nu toți „s-au ridicat” cu Isus, ci unii s-au pierdut în negura istoriei.

„Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.”

Lumea necredincioasă, bisericile istorice și bisericile protestante ca denominațiuni au respins predicarea milerită. Ele au „răstignit” cele trei solii îngerești, așa cum au fost vestite de mișcarea milerită în perioada 1844. Prin urmare: omenirea, bisericile istorice și protestantismul au rămas în „întuneric deplin.” A fi în „întuneric deplin” înseamnă a nu mai avea nici o legătură cu Dumnezeu Cel Adevărat.

„Mulți privesc cu oroare la calea urmată de iudei când L-au respins și L-au răstignit pe Hristos; iar când citesc istorisirea rușinoasei Lui maltratări, ei cred că Îl iubesc și nu L-ar fi tăgăduit ca Petru sau răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pe care ei mărturiseau că o simt față de Isus. Tot cerul a privit cu cel mai adânc interes primirea primei solii îngerești.

Dar mulți care au mărturisit că-L iubesc pe Isus și care au vărsat lacrimi când au citit povestea crucii, au luat în râs vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau venirea Sa și i-au dat afară din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut avea vreun avantaj de la cea de-a doua; și nu au avut nimic de câștigat nici prin strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus în Locul Preasfânt din Sanctuarul ceresc. Și, respingând primele două solii, ei și-au întunecat în așa măsură priceperea, încât nu pot vedea nici urmă de lumină în cea de-a treia solie îngerească, care arată calea către Sfânta Sfintelor.

Am văzut că, după cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa bisericile cu numele răstigniseră aceste trei solii și nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele inutile, ei își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o” (EW 260-261).

Lumea creștină și omenirea în general a repetat astfel experiența iudeilor din vechime:

„Atenția mi-a fost îndreptată către vestirea primei veniri a lui Hristos. Ioan fusese trimis în puterea și în duhul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au beneficiat de învățăturile lui Isus. Împotrivirea lor față de solia care prevestea venirea Sa i-a plasat într-un loc în care nu puteau primi cu plăcere cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă încă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând acest lucru, ei s-au plasat într-un loc în care nu puteau primi binecuvântările Zilei Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea către Sanctuarul ceresc. Sfârșierea perdelei de la templu a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât în Ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, în care Isus intrase prin propriul Său sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor

Săi foloasele ispășirii făcute de El. Dar iudeii au fost lăsați într-un întuneric total. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și arderile lor de tot inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc – cu toate acestea, ei nu știau nimic de această schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Isus în Locul Sfânt” (EW 259).

La fel cum iudeii au rămas în „întuneric total,” tot așa bisericile istorice și bisericile protestante au rămas în „întuneric deplin.” „Nu am văzut nicio rază de lumină ... iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.” Aceste biserici „nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo... (și) își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o” (EW 261). Nu poate exista situație mai cumplită decât să te numești „Biserică” totuși să fii în „întuneric deplin,” fără nici o legătură cu Dumnezeu. A nu avea „nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor” „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evrei 6:20) și a „nu beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo,” înseamnă a nu-L cunoaște pe Hristos, persoana Sa, a nu înțelege cine este Hristos, și a nu beneficia de o lucrare „tot atât de importantă” ca jertfa Sa pe cruce:

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă, pentru Planul de Mântuire, ca moartea Sa pe cruce” (GC 489).

Cu alte cuvinte, jertfa de pe cruce este doar jumătate din lucrarea de mântuire (cealaltă fiind lucrarea din sanctuarul ceresc). Prin urmare, a primi doar jumătate din lucrarea de mântuire, doar începutul ei și a lepăda cealaltă jumătate, sfârșitul ei, înseamnă a rămâne cu lucrarea de mântuire neîncheiată. A fi doar cu jumătate de Hristos înseamnă a fi fără Hristos (Romani 8:9).

În viziune se arată clar: Hristos și Tatăl au plecat din Sfânta, iar bisericile istorice și protestante au rămas fără Hristos! Cu adevărat „întuneric deplin”!

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părașea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine.”

Viziunea descrie experiența mișcării advente în 1844 și în perioada următoare.

Înțelegând doctrina Sanctuarului ceresc și a Judecății de cercetare, adventiștii au făcut pasul înainte și L-au urmat pe Isus prin credință la ușa Sfintei Sfintelor, unde au fost îndemnați să-și păstreze „hainele neîntinate”, adică un caracter curat.

Punctul culminant al lucrării lui Hristos din sanctuarul ceresc a fost anul 1888. Cu un an înainte, în 1887, judecata celor morți era aproape încheiată și urma să treacă în curând la cei vii. „Judecata are loc acum în Sanctuarul de sus. Această lucrare continuă timp de mulți ani. În curând – nimeni nu știe cât de curând – ea va ajunge la cei vii” (GC 482, Ellen White a scris această afirmație în anul 1887).

În 1888 urma ca Hristos să „primească împărăția,” urma să aibă loc „nunta,” așa cum este descris în viziune: Hristos „i-a condus puțin” – din 1844 în 1888 – „apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă.”

Ce legătură are Judecata de cercetare cu „primirea împărăției” și cu „nunta”?

Curățirea Sanctuarului în cadrul Judecății de cercetare, „nunta” și „primirea împărăției” sunt unul și același lucru, descriu unul și același eveniment:

„Intrarea lui Hristos ca Mare Preot în Locul Preasfânt pentru curățirea Sanctuarului, așa cum a fost scoasă în evidență în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui Îmbătrânit de zile, așa cum ni se prezintă în Daniel 7:13; și venirea Domnului în Templul Său, profetizată de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; și lucrul acesta mai este reprezentat și prin venirea mirelui la ospățul de nuntă descris de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei capitolul 25” (GC 426).

Deci „curățirea Sanctuarului” = „primirea împărăției” = „intrarea solului Legământului în templul Său pentru curățirea fiilor lui Levi” = „nunta.”

Aici avem cea mai frumoasă descriere a Judecății de cercetare. Judecata de cercetare nu este acea scormonire a vieții personale înaintea ochiului nemilos al Cerului, nu este contabilizarea crudă a tuturor păcatelor și faptelor bune scrise în „cărțile cerești” (Daniel 7:10), pe care credinciosul s-o privească cu groază. Judecata de cercetare este ziua cea mai fericită, este „nunta.”

Dar ce este „nunta”?

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307).

„Nunta” este unirea dintre natura omenească cu natura divină. Este părtășia cu natura divină. Cu ocazia „nunții,” omul care a fost căzut în păcat este făcut, prin actul creator al lui Dumnezeu, „un templu în care să locuiască Creatorul,” la fel cum a fost făcut omul Isus la nașterea Sa. Cu ocazia „nunții,” omul căzut în păcat redevine așa cum a fost creat la început, o locuință a Tatălui, la fel ca Isus (Ioan 14:10).

Nunta este realizarea, pe pământ, a scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice:

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

Nunta este actul creator al lui Dumnezeu, prin care „inima de piatră” a omului este înlocuită cu o „inimă de carne” și Legea este scrisă în inimă: „Voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele,” „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor” (Ezechiel 36:26-27; Evrei 8:10).

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.”

Viziunea descrie experiența celor care L-au urmat pe Isus la ușa Sfintei Sfintelor, adică a celor din 1844, care au descoperit noi adevăruri cu privire la sanctuarul ceresc, sabbatul, starea omului în moarte, etc., cât și a celor care au primit solia 1888 — care era doar „începutul luminii aceluia înger care va lumina întreg pământul cu slava sa” — și au înaintat în slava ei crescândă, descoperind noi adevăruri cu privire la caracterul lui Dumnezeu, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, jertfa Mielului înjunghiat la întemeierea lumii.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace.”

Viziunea descrie experiența bisericilor istorice și protestante după anul 1844. Ea prezintă ce s-a întâmplat cu ele, după lepădarea luminii din 1844:

„Am văzut că, după cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa bisericile cu numele răstigniseră aceste trei solii și nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele inutile, ei își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o; și Satana, mulțumit de această amăgire, își ia o aparență religioasă și îndreaptă către sine mintea acestor așa-zisi creștini, lucrând cu puterea lui semne și minuni mincinoase pentru a-i immobiliza în capcană. Pe unii îi amăgește într-un fel, pe alții într-altul. El are pregătite amăgiri diferite pentru a influența minți diferite. Unii privesc cu oroare asupra uneia dintre amăgiri, în timp ce primesc cu brațele deschise o alta. Satana îi amăgește pe unii prin spiritism. Vine, de asemenea, și ca înger de lumină și își răspândește influența în toată țara prin intermediul reformelor false. Bisericile jubilează și consideră că Dumnezeu lucrează într-un mod minunat pentru ei, când de fapt este lucrarea unui alt spirit. Entuziasmul se va stinge și va lăsa lumea și biserica într-o stare mai rea decât înainte” (EW 260).

Prin intermediul acestei viziuni, Dumnezeu descoperă că Satana a reușit să înșele protestantismul și bisericile populare. Conform viziunii, bisericile protestante și bisericile istorice (Biserica Romano-Catolică, Biserica Ortodoxă, etc.) se închină lui Satana, care le-a amăgit, dându-se drept Hristos. „Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron... I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă.”

Satana s-a deghizat drept Hristos. Satana nu se prezintă pe tron drept Satana, ci se prezintă drept Hristos. Satana este „șarpele cel vechi... care înșeală întreaga lume,” care s-a travestit în Hristos, imitându-L (așezându-se pe tron și oferind duhul său) și el este onorat de biserici și denominațiuni drept Hristos. Satana conduce protestantismul și bisericile tradiționale. El este Dumnezeul Babilonului; îngerii săi stăpânesc cetățenii Babilonului. Prin urmare, Babilonul „a ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18:2). Satana a ajuns la comanda acestor biserici; cu ele s-a repetat istoria iudeilor din vechime, când Satana a ajuns la cârma națiunii iudaice:

„Îndelungata răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să-i întărească pe iudei în nepocăința lor. În ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au lepădat ultima ofertă a harului. Atunci Dumnezeu Și-a retras protecția de la ei și a îndepărtat puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales... Iudeii primiseră o mărturie mincinoasă pentru a-L condamna pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu... Prin acțiunile lor, ei spuseseră cu multă vreme înainte: ‚Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel’ (Isaia 30:11). Acum, dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se găseau sub stăpânirea lui” (GC 29).

În ciuda faptului că bisericile și denominațiunile, ca instituții, au fost înșelate de Șarpele cel vechi, indivizi izolați din cadrul acestora se închină lui Dumnezeu sau — chiar dacă astăzi se închină

lui Satana din neștiință — în viitor vor trece de partea lui Dumnezeu (9T 142; PK 171, 189). Domnul are în Biserica Romano-Catolică, în Biserica Ortodoxă, în bisericile protestante, printre ateii, oameni care vor rupe orice legătură cu vrăjmașul lui Dumnezeu și care vor veni la „nuntă” spre a fi făcuți părtași de natură divină.

„Satana s-a prezentat așezat pe tron ... I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. ... Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Lucifer a reușit să amăgească bisericile istorice și protestante, dar ceea ce este și mai tulburător, Satana a reușit să înșele și Biserica Adventistă. Lucrul acesta este descris în viziune în cuvinte cât se poate de clare: „Unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Acest „unul după altul” înseamnă marea majoritate a membrilor bisericii, oficiali și laici, Biserica Adventistă în ansamblul ei. Aici nu este vorba de o minoritate, nu este vorba de unii din Biserica Adventistă, de unii din membrii ei care sunt lumești, ci de Biserică în ansamblul ei, în totalitatea ei, cu tot cu membrii ei cei mai zeloși. Dovada este faptul că „nunta” NU s-a putut realiza cu Biserica Adventistă, Hristos NU a venit a doua oară! Caracterul lui Hristos NU a fost desăvârșit reprodus în poporul Său nu pentru că ei nu s-au străduit suficient de mult să țină Legea, ci pentru că ei n-au venit la nuntă pentru a fi făcuți, prin actul creator al lui Dumnezeu, păzitori ai Legii: „Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi” (COL 69).

Conform viziunii, Biserica s-a întors la picioarele lui Satana din Sfânta, venerându-l și închinându-i-se drept Hristos. Conform viziunii, Biserica Adventistă a ajuns și ea, asemenea celorlalte biserici, să se închine lui Satana!

„Scopul lui Satana era... să-i atragă înapoi... pe copiii lui Dumnezeu... unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Cum a reușit Satana „să-i atragă înapoi” pe Adventiștii de Ziua a Șaptea? Cum a reușit să-i amăgească până acolo încât „unul după altul mergeau să se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana”? Cum a reușit Satana să facă Biserica Adventistă să i se închine și totuși să creadă că se închină lui Dumnezeu?

Pentru a răspunde la această întrebare să analizăm viziunea mai amănunțit:

„Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.”

Care a fost „lucrarea lui Dumnezeu” până în 1844? Care a fost lucrarea lui Hristos de mare Preot în Sfânta până în 1844? Iertarea păcatului. Neprihănirea prin credință. Hristos iartă păcatul și mântuie credinciosul, când acesta își manifestă credința în El. Până în 1844, solia lui Hristos din Sfânta a fost solia neprihănirii prin credință.

În 1844 Hristos a părăsit Sfânta, a pus capăt lucrării Sale din Sfânta, solia neprihănirii prin credință, și a trecut la o fază superioară a lucrării în cea de-a doua încăpere a sanctuarului. Lucrarea Sa din Sfânta Sfințelor țintește curățirea Sanctuarului ceresc, iar solia Sa este acum una specială. Prin urmare, Hristos a abandonat solia neprihănirii prin credință și a avansat la o solie superioară, pe care Ellen White o numește „solia neprihănirii lui Hristos.” De fapt, Ellen White a spus că Solia neprihănirii lui Hristos este tocmai solia 1888 (1888 Materials 212, 164).

Satana „s-a prezentat așezat pe tron” și a preluat lucrarea lui Hristos din Sfânta, „încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.” Satana a preluat solia neprihănirii prin credință. Astfel, cele două lucrări, lucrarea lui Satana din Sfânta și lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfințelor au ajuns în conflict. Cele două solii, solia lui Satana din Sfânta și solia lui Hristos din Sfânta Sfințelor, au ajuns în opoziție.

Solia neprihănirii prin credință și Solia neprihănirii lui Hristos au ajuns în vrăjmășie de moarte. Să explicăm:

Să fim bine înțeleși: Solia neprihănirii prin credință NU este invenția lui Satana, ci este solia lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu din Sfânta, lucrare pe care a desfășurat-o până în 1844, dar pe care acum a părăsit-o, a abandonat-o. Ambele solii, solia neprihănirii prin credință și solia neprihănirii lui Hristos sunt soliile lui Dumnezeu, sunt lucrarea lui Dumnezeu din Sfânta, respectiv din Sfânta Sfințelor, dar lucrarea din Sfânta a încetat, ea a fost preluată de Satana și dusă mai departe și astfel cele două lucrări au ajuns în opoziție totală.

În prezent Satana predică și susține solia neprihănirii prin credință din Sfânta, Hristos predică și promovează solia neprihănirii lui Hristos din Sfânta Sfințelor. Cele două solii sunt în conflict mortal.

Care este deosebirea dintre ele?

Solia neprihănirii prin credință spune că omul este declarat drept și mântuit, când își manifestă credința în Isus. În forma originală a soliei neprihănirii prin credință – susținută până în 1844 de Dumnezeu din Sfânta – aspectul curățirii de păcat era prezent, dar el nu a fost sesizat, văzut și accentuat de protestanții secolului al XV-lea. Satana se folosește de această solie și îi atașează un aspect negativ, un accent negativ. Satana a ascuns acest aspect al soliei și l-a înlocuit discret cu versiunea sa asupra curățirii păcatului: lucrul aceasta nu este posibil în această viață. Atât timp cât va trăi, omul nu va înceta să păcătuiască, oricât de mult s-ar strădui. Prin urmare neprihănirea pe acest pământ este o himeră. Conform soliei neprihănirii prin credință – așa cum este susținută în prezent de Satana – omul nu este făcut neprihănit, ci doar declarat neprihănit. Omul este făcut neprihănit doar la înviere sau la a doua venire a lui Hristos, când „trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire” (1 Corinteni 15:54). În această viață, omul doar evoluează spre desăvârșire; regăsim astfel teoria evoluționistă ascunsă sub mantaua religiei.

Întrucât desăvârșirea nu poate fi atinsă în această viață, păcătosul nu va reuși să imite modelul lui Hristos oricât de mult s-ar strădui;

prin urmare, Hristos este doar un Înlocuitor pentru păcătos. Lucrarea lui Hristos s-a terminat la cruce și jertfa Lui are rol înlocuitor: este suficient ca păcătosul să creadă și este mântuit.

Solia neprihănirii lui Hristos vorbește despre sursa neprihănirii lui Isus și susține că Isus a fost neprihănit pentru că Tatăl a locuit în El, sau, cu alte cuvinte, pentru că El a fost o locuință a Tatălui. La naștere, El a fost un om creat conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Prin urmare, Isus este prototipul, este modelul pentru om. Ceea ce s-a întâmplat pentru Isus trebuie să se întâmple pentru om, adică omul trebuie să devină o locuință a Tatălui. Solia neprihănirii lui Hristos declară că omul este făcut neprihănit, prin actul creator al lui Dumnezeu, cu ocazia Judecății de cercetare, cu ocazia nunții, când, la fel ca Isus, omul devine „un templu în care să locuiască Creatorul.” Solia neprihănirii lui Hristos susține creaționismul. Ea este în acord cu Biblia care declară că scrierea Legii în inimă este actul creator al lui Dumnezeu:

„Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8:10);

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:26-27);

„Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne” (Ezechiel 11:19).

Actul acesta creator prin care „inima de piatră” este scoasă și înlocuită cu o „inimă de carne” este absolut esențial pentru mântuire. Intervenția aceasta creatoare este la fel de importantă ca jertfa lui Hristos pe cruce:

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă, pentru Planul de Mântuire, ca moartea Sa pe cruce” (GC 489).

Mântuirea nu este completă, nu s-a terminat la cruce, este nevoie de o lucrare „tot atât de importantă,” actul creator al lui Dumnezeu din Ziua Ispășirii prin care omul este făcut, pentru veșnicie, „un templu în care să locuiască Creatorul.” Cu alte cuvinte, nu este suficient ca omul doar să fie declarat neprihănit în virtutea jertfei lui Hristos pe cruce, ci el trebuie făcut neprihănit prin „mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus,” adică prin lucrarea creatoare excepțională din Ziua Ispășirii.

Așa cum am văzut, Satana predică îndreptățirea prin credință. El face din Solia neprihănirii prin credință o armă reductabilă prin care să combată lucrarea lui Hristos. Inițial această solie era un adevăr, dar nu mai este adevăr prezent. Ea blochează adevărul în dezvoltarea lui și se opune astfel lui Dumnezeu. Susținând că iertarea păcatului este suficientă, că desăvârșirea nu este posibilă în această viață și nici nu este necesară, Satana anihilează interesul adventiștilor de ziua a șaptea pentru lucrarea lui Hristos din Sanctuar. El îi face să fie indiferenți față de Ziua Ispășirii, indiferenți față de chemarea la nuntă și împiedică astfel Nunta Mielului. Nunta Mielului nu poate avea loc, căci soția Lui NU s-a pregătit (Apocalipsa 19:7), imaginându-și că poate avea Cerul fără să se căsătorească.

În felul acesta solia neprihănirii prin credință, o solie cândva de la Dumnezeu, a fost întoarsă împotriva Creatorului și făcută să slujească scopurilor lui Satana. Solia neprihănirii prin credință blochează Nunta. Nunta nu poate avea loc, marea controversă nu se poate încheia. Satana continuă să-și bată joc de adventiști, de omenire și de Dumnezeu, și își asigură supraviețuirea. Iată de ce Solia neprihănirii prin credință este o solie vitală pentru Satana!

În prezent, în Biserica Adventistă, predicarea și învățătura despre sanctuar a dispărut. Învățătura despre sanctuar a devenit o doctrină moartă.

La campaniile de evanghelizare, Judecata de cercetare este prezentată cu scopul de a demonstra că Biserica Adventistă este adevărata biserică a lui Dumnezeu, apărută conform schemei profetice în 1844. Ea nu este așezată în contextul Nunții, ci este făcută un instrument de convingere pentru a-i determina pe cei din afară să se

unească cu noi. Ea poate conduce la decizii pripite, greșit motivate: ascultătorii devin membri ai bisericii de teama judecății. Satana aduce astfel în biserică persoane neconvertite.

Nici pentru membrii bisericii sanctuarul nu dezvăluie semnificații suplimentare. Deși se amintește uneori de lucrarea lui Hristos din sanctuarul ceresc, nu se spune nimic mai mult despre această lucrare și ea este făcută astfel o mare necunoscută. Membrii bisericii rămân cu impresia că ceea ce a făcut Hristos în Sfânta până în 1844 El face acum în Sfânta Sfințelor: iartă păcatele și aduce rugăciunile credincioșilor înaintea Tatălui. Nimic nou, nimic special. Chiar și atunci când este trezit interesul, singura preocupare a credinciosului este aceea ca Judecata să nu fi trecut de numele său.

Prezentând Judecata de cercetare și lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfințelor în felul acesta, Biserica a rămas doar cu scoica goală, cu scheletul lipsit de viață al sanctuarului. Astfel, sub eticheta sanctuarului — sau chiar renunțând complet la ea în unele părți ale bisericii mondiale — Biserica predică de fapt Solia neprihănită prin credință. Sub cupola sanctuarului, Biserica Adventistă promovează Solia neprihănită prin credință. Dar, agățându-se de Solia neprihănită prin credință, Biserica Adventistă se agață de solia lui Satana.

Deci cum a reușit Satana să facă poporul lui Dumnezeu să i se închine?

Răspunsul este cumplit de simplu: Făcând Biserica să lepede solia neprihănită lui Hristos și să se agațe de solia neprihănită prin credință. Făcând Biserica să lepede solia promovată de Hristos de pe tronul din Sfânta Sfințelor și dată acestui popor în 1888 și să se întoarcă la solia neprihănită prin credință, promovată de pe tronul din Sfânta. Făcând Biserica să lepede solia 1888 și să se întoarcă la solia protestantă a neprihănită prin credință:

„Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt. Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume” (1888 Materials 1575).

Astfel a reușit Satana „să-i atragă înapoi” pe adventiștii de ziua a Șaptea! A reușit să-i amăgească până acolo încât „unul după altul... mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.” Astfel a reușit Satana să facă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să i se închine!

Dar aceasta nu este totul!

Întorcând Biserica Adventistă la solia neprihănirii prin credință, Satana a întors biserica înapoi în protestantism. El a întors-o la o fază a lucrării pe care Dumnezeu a părăsit-o în 1844, a întors-o în 1843, aducând biserica în aceeași situație cu bisericile istorice și protestante care au lepădat solia din 1844 și au ajuns în „întuneric deplin.” Satana a înșelat Biserica Adventistă determinând-o să facă pasul înapoi în protestantism. Astfel el o aruncă direct în brațele Bisericii Romano-Catolice, în marea mișcare ecumenică pe care aceasta o plănuiește, organizează și desfășoară. Ticăloasă schemă, ticălos plan!

Această performanță nu este un unicat în istoria luptei lui Satana împotriva Miresei lui Hristos. Există în vechime o situație asemănătoare, când Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu și a distrus Biserica. Să studiem un caz sinistru din istoria poporului lui Dumnezeu:

Până în anul 31, lucrarea lui Dumnezeu a fost lucrarea din templul pământesc. Păcătosul era mântuit prin credință și el își exprima credința în Mesia care avea să vină, jertfind mielul la templu. Sistemul sanctuarului a fost instituit pe vremea lui Moise și timp de 2000 de ani lucrarea lui Dumnezeu s-a desfășurat la sanctuar. Păcătosul era mântuit prin credință la fel ca patriarhul națiunii, Avraam, tatăl celor credincioși și modelul lor de credință. El venea cu mielul la templu și se conforma prescripțiilor sistemului ceremonial și principiilor morale exprimate în Legea celor 10 porunci.

În anul 31, odată cu răstignirea lui Hristos, lucrarea lui Dumnezeu din sanctuarul pământesc a încetat și a fost transferată în sanctuarul ceresc. Până în anul 31 lucrarea lui Dumnezeu s-a desfășurat în sanctuarul pământesc, iar solia lui Dumnezeu a fost mântuirea prin credință în Mesia care urma să vină. După anul 31 lucrarea lui

Dumnezeu a fost mutată în sanctuarul ceresc, iar solia lui Dumnezeu a fost mântuirea prin credință în Mesia care a venit. Prin jertfa de pe cruce, Dumnezeu a pus capăt sistemului ceremonial, jertfelor de la templu, iar credința păcătosului a fost îndreptată spre persoana lui Isus din Nazaret înălțat la dreapta Tatălui în sanctuarul ceresc.

În anul 31, lucrarea Tatălui în sanctuarul de la Ierusalim a încetat. Tatăl „S-a ridicat” din sanctuarul pământesc și a intrat în sanctuarul ceresc: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:18). Cu ocazia intrării Sale triumfale în Ierusalim, Isus a plâns pentru cetatea nepocăită care omoară pe proroci căci „Îngerul harului își strângea atunci aripile, ca să coboare de pe tronul de aur și să dea loc dreptății și judecății care se grăbea” (DA 578). Mai târziu, sfâșierea perdelei din templu în ceasul răstignirii, a descoperit privirii golul unde altădată se manifestase prezența lui Dumnezeu: Șekina plecase, Tatăl Se ridicase! S-a întâmplat exact ca în faimoasa viziune a lui Ellen White: „Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-Se.”

Când Tatăl S-a ridicat din templul pământesc și a intrat în templul ceresc, la rândul Său Isus S-a ridicat și a intrat și El la Tatăl în sanctuarul ceresc: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24). Paralela este uimitoare: „Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron... El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl.”

Ceea ce a urmat este cumplit: „Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.”

Satana a dus mai departe sistemul jertfelor din sanctuarul pământesc. Iar națiunea iudaică, poporul lui Dumnezeu din vremea de atunci, a perpetuat sistemul ceremonial.

Cum s-a realizat concret acest lucru?

Răstignindu-L pe Isus, poporul lui Dumnezeu și conducerea lui au ajuns sub stăpânirea lui Satana:

„Dumnezeu Și-a retras protecția de la ei și a îndepărtat puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar națiunea a

fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales ... Prin acțiunile lor, ei spusese ră cu multă vreme înainte: „Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel’ (Isaia 30:11). Acum, dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se găseau sub stăpânirea lui” (GC 29).

Autoritățile religioase aflate sub stăpânirea lui Satana, conducerea poporului lui Dumnezeu din vremea de atunci, au continuat serviciile rituale de la templu și au împins poporul să se închine și pe mai departe la Ierusalim conform principiilor sistemului ceremonial. Conducerea a promovat cu îndârjire mântuirea exprimată prin sistemul jertfelor și a lepădat și ascuns de popor adevărata solie a lui Dumnezeu, credința în persoana lui Isus, înălțat la dreapta Tatălui în sanctuarul ceresc. Poporul a continuat să se închine la Ierusalim, să aducă „jertfele lor nefolositoare” și să înalțe rugăciuni către încâperea pe care Isus o părăsise.

„Satana i-a condus... să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând acest lucru, ei s-au plasat într-un loc în care nu puteau primi binecuvântările Zilei Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea către Sanctuarul ceresc. Sfășierea perdelei de la templu a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât în Ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, în care Isus intrase prin propriul Său sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi foloasele ispășirii făcute de El. Dar iudeii au fost lăsați într-un întuneric total. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și arderile lor de tot inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc — cu toate acestea, ei nu știau nimic de această schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Isus în Locul Sfânt” (EW 259).

Adevărata lucrare a lui Dumnezeu încetase în sanctuarul pământesc și se mutase în sanctuarul ceresc dar, din anul 31 până în 34, liderii iudei au determinat poporul să se închine conform sistemului

ceremonial. Astfel, prin conducerea sa, poporul lui Dumnezeu a fost făcut să se închine la Satana, care preluase această lucrare.

Mergând pe această cale, în anul 34 liderii iudei au făcut ca Ștefan să fie omorât cu pietre și astfel au închis ușa harului pentru propriul lor popor. Națiunea iudaică a căzut din har și a încetat să mai fie poporul ales.

Aceasta este o pildă-monument în fața ochilor conducerii poporului lui Dumnezeu de astăzi.

În prezent, poporul lui Dumnezeu se află în aceeași situație, plecat la picioarele tronului din Sfânta. Singura deosebire notabilă față de cei din vechime este că pe ei Satana i-a înșelat să nu facă pasul înainte în anul 31, ținându-i pe loc când a venit lumina, pe când pe noi, după ce am înaintat în 1844, ne-a înșelat ca, după 1888, să facem pasul înapoi în protestantismul apostaziat.

Faptul că Satana a reușit să facă bisericile istorice, protestante și Biserica Adventistă să i se închine este confirmat de o altă viziune primită de Ellen White, în care întreaga omenire este prezentată îmbarcată în expresul groazei:

„Mi s-a arătat un tren, care se deplasa cu viteza fulgerului. Îngerul mi-a spus să mă uit cu atenție. Mi-am fixat privirile asupra trenului. Părea că întreaga lume era în vagoane, că niciunul nu rămăsese pe jos. Îngerul a spus: ‚Ei se strâng laolaltă în snopi gata pentru foc.‘ Apoi mi-a arătat mecanicul de locomotivă, care părea o persoană maiestuoasă, plăcută, pe care toți pasagerii o respectau și o tratau cu reverență. Eram uimită și am întrebat pe îngerul care mă însoțea, cine este acea persoană. El a spus: ‚Este Satana. El este conductorul sub forma unui înger de lumină. El a luat lumea în robie. Aceștia sunt pradă unei lucrări de rătăcire, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. Următorul în grad după el, este mecanicul și alți agenți de-ai lui sunt folosiți în slujbe diferite, după cum are nevoie de ei, și toți merg cu viteza fulgerului către pierzare.‘

L-am întrebat pe înger dacă nu cumva a mai rămas cineva. El m-a îndemnat să privesc în direcția opusă, unde am văzut un grup mic care călătorea pe o cărare îngustă. Toți păreau foarte hotărâți,

strâns uniți în adevăr. Îngerul a spus: „Îngerul al treilea îi leagă, îi sigilează pentru grânarul ceresc” (EW 88).

Viziunea dezvăluie că întreaga omenire, cu excepția unui „grup mic” se închină la Satana. Singurii care NU se închină lui Lucifer sunt cei din grupul cel mic, uniți în jurul soliei îngerului al treilea. Cine sunt aceștia?

Pentru a-i identifica pe cei din grupul cel mic, trebuie mai întâi să răspundem la întrebarea: Care este solia îngerului al treilea?

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte prețioasă prin frații Waggoner și Jones... Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie vestită cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată” (TM 91,92).

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 1 aprilie 1890).

Solia îngerului al treilea este solia 1888, prin urmare grupul cel mic strâns unit în jurul soliei îngerului al treilea este format din aceia care au primit solia 1888 și înaintează în slava ei crescândă.

Nu, acest „grup mic” nu este Biserica Adventistă! Deși susține că predică cele trei solii îngerești, de fapt ea nu predică solia îngerului al treilea, pe care a lepădat-o în 1888. Conform viziunii, Biserica Adventistă îl „respectă și tratează cu reverență” — în context un alt termen pentru închinare — pe „mecanicul de locomotivă,” care „este Satana ... conductorul sub forma unui înger de lumină.”

Viziunea mai descoperă un detaliu interesant: „Următorul în grad după el (după Satana), este mecanicul și alți agenți de-ai lui ... folosiți în slujbe diferite, după cum are nevoie de ei, și toți merg cu viteza fulgerului către pierzare.” Cine sunt aceștia?

Viziunea lui Ellen White cu cele două tronuri din încăperile Sanctuarului și viziunea cu trenul groazei sunt confirmate de Biblie. În 2 Tesaloniceni 2:3-10 se profetizează că în viitor „omul nelegiuirii,” „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu’ ... se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept

Dumnezeu.” Acest „om al nelegiurii” nu este o ființă umană, un om, ci însuși Satana, care în Isaia este identificat drept „omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustiu, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război” (Isaia 14:16-17).

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos... nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință (în 1888) și de a se descoperi (prin dezastre „naturale” și alte nenorociri) omul fărădelegii, (omul care făcea să se cutremure pământul’), fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu’ sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu... Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui (este vorba de Duhul Sfânt).

Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum (adică Duhul Sfânt) să fie luat din drumul ei („prin acțiunea propriilor noștri frați”). Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2:3-8).

Viziunea lui Ellen White cu cele două tronuri, viziunea cu trenul groazei și pasajul din 2 Tesaloniceni conduc toate la aceeași concluzie: vrăjmașul lui Dumnezeu s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. De aici el duce o luptă, pe viață și moarte, împotriva lui Dumnezeu. Există mai multe căi prin care Satana luptă împotriva Soliei 1888 a neprihănitului lui Hristos:

1. „Prin acțiunea propriilor noștri frați,” el ascunde solia 1888 de membrii bisericii.

2. El declară că solia 1888 nu este nimic deosebit, nu are nimic special, ci este doar o simplă reaccentuare a adevărilor protestante;

3. El lipește cu nerușinare eticheta de „solia neprihănitului prin credință” tocmai pe Solia neprihănitului lui Hristos și susține că Biserica a primit Solia neprihănitului prin credință;

4. Când membrii bisericii acceptă solia 1888, declară că solia lui Jones și Waggoner, despre care Ellen White a afirmat că este doar „începutul” Soliei neprihănitului lui Hristos, este toată solia. Astfel îi

ține în amăgire și ulterior îi trage înapoi pe cei care rămân la învățăturile lui Jones și Waggoner și nu înaintează în slava crescândă a Soliei neprihănirii lui Hristos. Marea piatră de încercare pentru aceștia este adevărul cu privire la caracterul nonviolent al lui Dumnezeu. Ei sunt vizați direct de versetul „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului (cu privire la caracterul nonviolent al lui Dumnezeu) ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire (teoria că Dumnezeu omoară), ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire (în învățătura că Dumnezeu este deasupra Legii), să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2:9-12).

Cu alte cuvinte, cei care se rezumă la „începutul” acestei solii, la scrierile lui Jones și Waggoner, dacă refuză să înainteze în slava ei crescândă, vor fi atrași înapoi în Sfânta și vor ajunge să se închine la Satana.

Să analizăm în continuare viziunea lui Ellen White:

„Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă... Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Cele 2 scopuri ale lui Satana sunt:

1) „să-i țină în amăgire” pe cei aflați deja în Sfânta la picioarele lui, și

2) „să-i atragă înapoi” în Sfânta pe cei ce așteptau la ușa din Sfânta Sfințelor.

Cu alte cuvinte, cele două scopuri ale lui Satana sunt:

1) „să țină în amăgire” bisericile istorice și protestante, pe care le-a făcut să lepede solia 1844, și

2) „să atragă înapoi” în Sfânta, în protestantism, Biserica Adventistă, prin intermediul Soliei neprihănirii prin credință.

Cele 2 scopuri au avut succes:

Scopul 1 a avut succes: întreaga lume creștină respinge doctrina sanctuarului și nunta.

Scopul 2 a avut succes: „unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului” și acolo se închinau lui Satana.

Cea mai bună dovadă că cele două scopuri ale lui Satana au avut succes, că lumea creștină se închină lui Satana, dar mai ales că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se închină lui Satana, este faptul că nunta NU a avut loc și istoria păcatului nu s-a terminat. Nunta NU a avut loc tocmai pentru că, „unul după altul,” cei chemați la nuntă s-au întors în Sfânta.

Istoria de după 1888 a demonstrat că instrumentul cel mai eficient din mâna lui Satana, prin care Lucifer își împlinește scopul „să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” este însăși conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, sau mai exact clasa teologică a acestui popor, cea care dă tonul în teologie și pe care se sprijină administrația. În acest cadru, sistemul de învățământ adventist, precum și cel protestant-catolic, unde sunt pregătiți teologii noștri, au un rol crucial.

Teologii bisericii resping solia 1888 a neprihănirii lui Hristos, pe care de altfel nici nu au studiat-o aprofundat și, în același timp, susțin sus și tare solia neprihănirii prin credință. Dar aceasta NU mai este solia lui Dumnezeu, ci a fost „preluată” de Satana. Fără să-și dea seama, cei mai pregătiți fii ai acestui popor sunt victimele lui Satana și uneltele lui, la fel cum conducătorii iudei din vechime au ajuns „reprezentanții lui Satana” (DA 36). Inconștient, ei înșiși se închină lui Satana și fac exact lucrarea diavolului, determinând poporul să se închine lui Satana. „Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre” (Luca 11:52). Vocea teologilor noștri pe care se sprijină Conferința Generală este vocea Balaurului prin care îi „atrage înapoi” „unul după altul” în Sfânta, pe membrii bisericii. Ei fac Biserica să se închine lui Satana.

Încă din 1882 Ellen White declara: „Biserica a întors spatele lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate

acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa” (5T 217).

Da, este posibil să fii poporul lui Dumnezeu și totuși să te închini lui Satana. Lucrul acesta s-a mai întâmplat în istorie chiar cu poporul Israel, poporul ales.

Pe vremea lui Ilie, Israel era poporul lui Dumnezeu, totuși a ajuns să se închine lui Baal, alias Satana. Pe vremea lui Solomon, când a apostaziat, Israel era poporul lui Dumnezeu, totuși a ajuns să se închine Astartei, Chemoș și Milcom, alias Satana (1 Împărați 11:33). Pe vremea lui Isus, Israel era poporul lui Dumnezeu, totuși a ajuns să se închine lui Satana (GC 29), dovadă că L-au omorât pe Hristos și i-a persecutat pe ucenicii lui.

„Ei (iudeii) L-au jefuit pe Dumnezeu de slava Sa și au înșelat lumea prin contrafacerea Evangheliei. Ei au refuzat să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea lumii și au devenit agenții lui Satana pentru distrugerea ei.

Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran” (DA 36).

În prezent Biserica Adventistă se închină Balaurului, Dumnezeul ei este Baal, care se dă drept Hristos. „Îngerul Bisericii” este „orb,” și nu știe (Apocalipsa 3:17), iar poporul nu bănuiește nimic.

Ellen White profetizează că religia lui Baal va ajunge religia dominantă din mijlocul nostru:

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs. Necredința este foarte răspândită printre noi. Este la modă să te desparți de Hristos, să uiți pe Domnul, și să accepți scepticismul. „Nu dorim ca acest om să domnească peste noi” (Luca 19:14). Baal va fi scopul, credința și religia unui întristător de mare număr dintre

noi, deoarece ei aleg propria cale, în locul căii Domnului” (1888 Materials, 948).

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut. Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre, pentru că este la modă să te desparți de Hristos și să lași loc scepticismului. La mulți strigătul inimii a fost: ‚Nu vrem ca acest om să domnească peste noi.’ Baal, Baal, este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, deoarece oamenii iubesc propria lor cale și părăsesc calea Domnului. Religia adevărată, singura religie a Bibliei, care învață iertarea prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care, prin credința Fiului lui Dumnezeu, susține neprihănirea, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată. A fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism. Dar viața lui Isus Hristos în suflet, principiul activ al dragostei împărtășit de Duhul Sfânt, este singura care poate face sufletul roditor de fapte bune. Dragostea lui Hristos este forța și puterea oricărei solii care vine de pe buzele omenesci. Ce fel de viitor este înaintea noastră, dacă nu vom reuși să ajungem la unitatea credinței?” (1888 Materials, 444).

Închinarea poporului la picioarele tronului din Sfânta este inconștientă, la fel cum Israelul din vechime se închina lui Baal și nici nu bănuia acest lucru. A fost nevoie ca Dumnezeu să-l trimită pe profetul Ilie ca poporul să-și dea seama de acest lucru.

Pentru a ne scăpa de închinarea noastră în fața lui Baal — Satana deghizat în Hristos, Dumnezeu a promis că-l va trimite iarăși pe „profetul Ilie:” „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Maleahi 4:5). Este nevoie ca Dumnezeu să-l trimită tocmai pe Ilie, nu pe alt profet, pentru că Biserica se închină lui Baal și se află în nevoia disperată ca „Ilie” să-l demaște pe Satana, travestit în Hristos. Mai mult, omenirea însăși și instituțiile religioase ale Babilonului sunt în nevoie disperată ca Ilie să-l demaște pe Baal.

Dar, va primi Biserica solia lui „Ilie”?

Va primi Babilonul solia lui „Ilie”?

Care este viitorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?

Un lucru este sigur: nunta va avea loc! „Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19:7-8).

Viziunea cu cele două încăperi ale sanctuarului primită de Ellen White se termină brusc, lăsând nedescoperită tocmai partea care ne interesează pe noi, adventiștii. Care este viitorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea? Va fi făcută o biserică slăvită, „fără pată, fără zbârcitură”, sau va rămâne până la sfârșit plecată în adorare la picioarele lui Satana, repetând istoria iudeilor din vechime care au fost lepădați ca națiune? Se va întoarce la adevăratul Hristos, sau se va închina lui Satana până la sfârșit și va fi lepădată ca Israelul din vechime? Va veni în Sfânta Sfintelor la nuntă, sau va înceta să mai fie poporul ales al lui Dumnezeu? Va deveni mireasa Mielului, sau se va agăța de picioarele tronului din Sfânta?

Totul depinde de felul în care va primi solia lui Ilie.

Sunt posibile două scenarii:

1. Versiunea fericită: „Biserica nu este Babilon,” „Biserica nu va cădea,” „Corabia va ajunge în port,” „Am văzut o mare redeșteptare,” etc.

2. Versiunea nefericită: Hristos lepădat de ai săi în această generație (Luca 17:25).

Deci: pocăință denominațională, redeșteptare și reformă, sau cernere și zguduire?

Vestea cumplită este că Ellen White nu a văzut redeșteptare și reformă, ci cernere și zguduire:

„Mi-a fost arătat poporul lui Dumnezeu și i-am văzut pe credincioși fiind zguduiți puternic...

Am cerut să cunosc însemnătatea zguduirii pe care am văzut-o și mi-a fost arătat că zguduirea va fi provocată de mărturia dreaptă adusă de sfatul Martorului Credincios către Laodicea. ... Unii ... se vor ridica împotriva ei, și acest lucru va provoca o cernere în cadrul poporului lui Dumnezeu” (1T 181).

Redeșteptarea și reforma, atât de mult trâmbițate, sunt ceva ce ar fi putut avea loc. Cu o ocazie, Ellen White a avut o viziune

despre o mare redeșteptare și reformă în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dar la sfârșit, acele imagini glorioase au dispărut brusc și o voce cerească autorizată — îngerul ei însoțitor — i-a spus: „Așa ar fi putut să fie. Domnul aștepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea” (8T 104-106).

Cernerea și zguduirea văzute de Ellen White în viziune dovedesc că solia lui Ilie va fi lepădată în acest popor. Biserica Adventistă ca instituție, prin conducerea ei, va lupta împotriva soliei lui Ilie și îl va persecuta; ea îl va vinde neamurilor pe Ilie. Prin urmare, o rămășiță care va accepta solia lui Ilie va fi adevărata Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea și doar în felul acesta biserica nu va deveni niciodată Babilon, nu va apostazia, iar corabia va ajunge în port.

Biblia confirmă și ea scenariul lui Ellen White. Parabola împăratului care a făcut nuntă fiului său descrie primirea pe care invitații de onoare, aleșii săi, au făcut-o slujitorilor împăratului trimiși cu chemarea la nuntă. Aceasta este o pildă despre Marele Împărat care a trimis poporului Său, Bisericii Adventiste, invitația la „nuntă,” spre realizarea pe pământ a scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi și le-a zis: ‚Spuneți celor poftiți: ‚Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.’ Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât. Când a auzit împăratul, s-a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea. Atunci a zis robilor săi: ‚Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.’ Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți” (Matei 22:2-10).

Din viziunea cu cele două tronuri din încăperile sanctuarului se desprind câteva concluzii tulburătoare:

1. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este poporul lui Dumnezeu. Ea este singura care L-a urmat pe Hristos la ușa sanctuarului și are inclusă în învățăturile sale doctrina sanctuarului.

2. Solia neprihănirii lui Hristos este în vrăjmășie de moarte cu solia neprihănirii prin credință. Una este adevărata solie din Sfânta Sfintelor, cealaltă este solia mincinoasă din Sfânta. Una este susținută de Dumnezeu, cealaltă de Satana. Una încheie, cealaltă perpetuează marea controversă.

3. Satana a reușit să facă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să lepede solia 1888 a neprihănirii lui Hristos și să se întoarcă la solia neprihănirii prin credință.

4. În felul acesta, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a ajuns să se închine la picioarele tronului din Sfânta. Ea se închină lui Satana și nu știe, căci vrăjmașul s-a deghizat în Hristos, s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

5. Prin instrumentul soliei neprihănirii prin credință, Satana a întors Biserica Adventistă înapoi în protestantism. El a determinat-o să facă pasul înapoi, aducând-o în situația bisericilor care au lepădat solia 1844 și care au ajuns în „întuneric deplin.” Aceasta este calea care, prin intermediul mișcării ecumenice, va duce Biserica Adventistă în brațele Bisericii Romano-Catolice. Dacă va înainta pe această cale și nu se va întoarce, poporul lui Dumnezeu de astăzi va repeta istoria cumplită a poporului lui Dumnezeu din vechime: își va închide singur ușa harului și va fi lepădat ca națiune, la fel ca iudeii în anul 34. Cu alte cuvinte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va înceta să mai fie poporul ales al lui Dumnezeu.

6. Hristos cheamă astăzi Biserica Adventistă, pe membrii ei, să se întoarcă de la picioarele tronului din Sfânta și să pășească în Sfânta Sfintelor, acolo unde Dumnezeu și omul se întâlnesc. El cheamă Mireasa la Nunta Mielului.

Astăzi se dă bătălia cea mai cumplită pentru mintea fiecărui adventist de ziua a șaptea: bătălia dintre solia neprihănirii lui Hristos și solia neprihănirii prin credință. Conflictul se dă la ușa sanctuarului între adevăratul Hristos și falsul Hristos. Este marea bătălie a tronurilor, dintre scaunul de domnie din Sfânta Sfintelor și cel

din Sfânta. Bătălia va instala definitiv unul din cele două tronuri în mintea fiecărui adventist. Ocupantul tronului, Hristos sau Satana, va deveni definitiv Domnul fiecărui adventist de ziua a șaptea.

Invitația lui Hristos de astăzi pentru fiii acestui popor, conducători sau laici, este: *„Totul este gata, poftiți la nuntă!”*

URÂCIUNEA PUSTIIRII

Temelia credinței advente este o corectă înțelegere a lui Daniel 8:14, iar din această înțelegere decurge faptul indiscutabil că revenirea lui Hristos nu poate avea loc înainte de Nunta Mielului descrisă în Apocalipsa 19. Iar Nunta nu poate avea loc până când Mireasa nu s-a pregătit.

Dacă Nunta reprezintă „unirea dintre divin și uman” (COL 307), și se realizează în Sfânta Sfințelor, înseamnă obligatoriu că pregătirea Miresei, adică maturizarea Bisericii, ține de înțelegerea acestor două încăperi ale Sanctuarului, fiecare cu lucrarea ei specială.

Sfânta reprezintă prima fază a lucrării lui Hristos, de la înălțarea Sa la cer până în 1844, cu îndreptățirea prin credință ca lucrare primordială. Ea corespunde lucrării zilnice din sanctuarul pământesc.

Sfânta Sfințelor reprezintă a doua fază a lucrării lui Hristos, din 1844 până la închiderea harului, în care se realizează unirea dintre divin și uman, Nunta. Ea corespunde lucrării anuale, numită Ziua Ispășirii.

Lucrarea finală, Ziua Ispășirii, nu mai depinde, ni se spune, de un timp profetic. Aceasta înseamnă că oricând o generație a poporului lui Dumnezeu ajunge la maturitatea oferită de Sanctuar, Nunta are loc.

Acum, fiecare încăpere a acestui Sanctuar are taina ei, iar Hristos oferă poporului Său din vremea sfârșitului cheia înțelegerii corecte a fiecăreia.

Pentru o lungă perioadă de timp, în Sfânta s-a desfășurat lucrarea lui Hristos, iar poporul plecat în fața aceluia tron a primit lumină și binecuvântare. Dar vine o vreme, în octombrie 1844, când lucrurile se schimbă dramatic în Sanctuar. Hristos părăsește lucrarea desfășurată acolo timp de secole, și trece la faza a doua a lucrării Sale, așa

cum spune Daniel 8:14. El inaugurează lucrarea din Sfânta Sfintelor, descoperind taina evlaviei ca fiind Şekina aşezată în templul inimii.

În acelaşi timp, Sfânta este preluată de Potrivnicul, şi transformată în sediul tainei fărădelegii, a urâciunii pustiirii. Iată descrierea, oferită nouă în 1845, chiar înainte ca acest popor să devină biserica de astăzi:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu ştiau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat aşezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron şi rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influenţa lui nesfântă. În ea era lumină şi multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie şi pace. Scopul lui Satana era să-i ţină în amăgire, şi să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” (The Day-Star, 14 martie 1846).

Dacă revenirea lui Hristos nu poate avea loc fără Nunta Mielului, tot aşa maturizarea Miresei nu se poate realiza fără înţelegerea acestei devastatoare amăgiri operată în Sanctuar.

În 1844, când Hristos a părăsit lucrarea din Sfânta, un mic grup de credincioşi L-au urmat în Sfânta Sfintelor prin credinţă. Dar ei nu au ştiut ce se întâmplă în Sfânta odată cu plecarea lor. Nu au înţeles că acolo se instaurase taina nelegiuirii, urâciunea pustiirii, cu Baal dându-se drept Hristos şi devenind campionul îndreptăţirii prin credinţă.

Acest grup de credincioşi au aşteptat, în credinţa că Hristos îi va invita repede la lucrarea pe care El o realiza în Sfânta Sfintelor. Dar deoarece Mirele zăbovea, după opinia lor, ei au fost amăgiţi să se întoarcă la prima fază a lucrării lui Hristos, preluată acum de Satana. Ascultaţi:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, şi mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; şi imediat primeau influenţa nesfântă a lui Satana” (The Day-Star, 14 martie 1846).

Viziunea aceasta este o hartă extrem de precisă a realităţilor prezente. Poporul advent devenit între timp Biserica Adventistă nu ştie că se află sub magia „influenţei nesfinte” a lui Baal mascat în

Hristos. De aceea continuă să strige „Tată, dă-ne duhul Tău” către un tron pe care Hristos l-a părăsit de peste un secol și jumătate, în ciuda serioaselor avertismente pe care le-a primit de atunci încoace. Iată câteva dintre ele, care completează precis tragedia din viziunea primordială a tronurilor:

„Biserica a întors spatele călăuzirii lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217).

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs” (The 1888 EGW Materials, 948).

„Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi” (The 1888 EGW Materials, 948).

„Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia profeției false în mâinile lor, aprinsă de la torța demonică a lui Satana” (TM 409)

Acum 2000 de ani, Hristos a vorbit generației noastre despre această teribilă realitate, în cuvinte cât se poate de clare:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul. De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit prorocul Daniel, „așezată în Locul Sfânt” – cine citește să înțeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți” (Mat 24:14.15).

Declarația aceasta din versetul 15 a stat ani de zile în hibernare, și nu a fost înțeleasă deoarece viziunea celor două tronuri a fost neutralizată prin amputarea ultimei ei părți, în care se descrie exact traiectoria bisericii de după 1888. În plus, ea nu a avut puterea să ne impresioneze deoarece Hristos folosește expresiile vremii Lui vorbind despre cele două încăperi ale Sanctuarului. Noi astăzi spunem „Sfânta” și „Sfânta Sfintelor,” dar autorii cărților biblice folosesc expresiile „Locul Sfânt” și „Locul Preasfânt.” (1)

Prin urmare, Domnul Hristos a spus așa: „Când veți vedea urâciunea pustiirii așezată în Sfânta...”

Aceasta se referă exact la viziunea tronurilor, și mesajul este clar: „Când vi se vor deschide ochii să vedeți că vă aflați în Sfânta,

unde Satana joacă rolul lui Hristos și suflă asupra voastră influența lui nesfântă, atunci să știți că sfârșitul este aproape.”

Vă rog să remarcați, Hristos nu spune că „urâciunea pustiirii” se va așeza în Sfânta atunci, în vremea sfârșitului. Ea este deja așezată acolo, iar sfârșitul va veni când noi o vom vedea așezată acolo. Cu alte cuvinte, când vi se vor deschide ochii să înțelegeți că Baal v-a păcălit și pe voi ca și pe părinții voștri spirituali din trecut, atunci veți părăsi Babilonul și vă veți întoarce în patria voastră, care este Sfânta Sfintelor, locul unde omenescul și divinul se unesc.

Acesta este factorul determinant care produce maturizarea Miresei lui Hristos. Așa se explică afirmația inspirată că solia 1888 este începutul luminii îngerului din Apocalips 18, care nu degeaba strigă: „Babilonul a ajuns o locuință a demonilor... ieșiți din el, poporul Meu!” Este ultima chemare a cerului să părăsim Sfânta și să trecem în Sfânta Sfintelor, acolo unde are loc Nunta.

Doar așa se explică de ce este necesar să trimită cerul, înainte de a veni „ziua aceea mare și înfricoșată,” pe Ilie, profetul specializat în demascarea închinării la Baal. Doar ochiul lui perceptiv poate sesiza vicleana țesătorie prin care Baal deghizat în Hristos ne ține plecați în fața unei lucrări pe care Hristos a părăsit-o demult.

În acest context, redeșteptarea înseamnă să deschidem ochii să vedem că „urâciunea pustiirii” se află demult așezată în Sfânta, prezentându-se ca fiind lucrarea autentică a lui Dumnezeu.

Iar reforma înseamnă să părăsim Sfânta și să trecem în Sfânta Sfintelor, adică să înțelegem că Hristos așteaptă să ne facă părtași de natură divină, să unească omenescul cu divinul, să încheie Marea Zi a Ispășirii cu generația în viață a poporului Său.

Toți cei care vor vedea „urâciunea pustiirii” așezată în Sfânta vor fugi la „muntele casei Domnului,” la scopul etern al lui Dumnezeu descoperit în Sanctuar, evitând astfel să piară în ruinele Babilonului cel mare, pe care biserica visează astăzi să-l vindece, și să producă mileniul de aur pe pământ alături de bisericile surori.

Babilonul nu poate fi vindecat (Ier 51:9), iar „urâciunea pustiirii” va spulbera civilizația umană și viața de pe Planeta Pământ, cu binecuvântarea bisericii lui Dumnezeu și a „îngerului bisericii

Laodicea,” înger care se dovedește mai convins ca niciodată că este bogat și nu duce lipsă de nimic.

„Cine citește, să înțeleagă.”

Note:

(1) Câteva pasaje în care putem observa că autorii Bibliei folosesc expresia „Locul Sfânt” când vorbesc despre Sfânta, prima încăpere a Sanctuarului: Numeri 28:7; 1 Împărați 8:8; Ezechiel 42:14; Pavel vorbește la fel în Evrei 9:2.

O LUCRARE ȘI IMPORTANȚA EI VITALĂ

Deoarece parabola despre cele zece fecioare este așezată în contextul zilelor din urmă (Mat 25:1), este corect să tragem concluzia că așteptătorii lui Hristos dorm, că ei nu par conștienți de motivele pentru care Mirele întârzie, și că Dumnezeu este Cel care trebuie să ia inițiativa de a trimite „o strigare” la miezul nopții, spre a-i trezi la realitatea destinului înalt la care au fost chemați.

Dacă peste această parabolă suprapunem descrierea aceluiasi popor, făcută de același Personaj (Apoc 3:14-22), ne dăm repede seama că fecioarele noastre nu sunt afectate de un somn nevinovat, odihnitor, necesar, motivat de lunga așteptare de peste 120 de ani. „Somnul” respectiv este o paralizie spirituală provocată de incapacitatea de a evalua corect realitatea, așa cum o vede Dumnezeu. „Și nu știi.”

Virusul laodicean ține biserica într-un somn al conștiinței profund ca moartea, iar străjerii de pe ziduri, însărcinați de Dumnezeu să urmărească sosirea Mirelui și să dea strigarea de la miezul nopții, și-au pus papuci de pâslă și umblă în vârful picioarelor, nu cumva să se trezească fecioarele.

Generații întregi de pastori au crezut și predicat că „Mirele zăbovește,” și că aceasta este singura explicație pentru continuarea istoriei păcatului. Domnul vine când vrea El, iar noi trebuie să așteptăm cu răbdare. Li s-a părut incredibil că Mirele ar putea zăbovi tocmai datorită faptului că fecioarele, „fiica Sionului,” „soția Mirelui,” nu sunt dispuse să participe la Nuntă ca mireasă, și că această pervertire majoră a teologiei sanctuarului Îl ține pe Hristos blocat în rolul de Mare Preot și mijlocitor, deși El trebuia demult să treacă la poziția de Împărat al împărățiilor și Domn al Domnilor.

Vocea de tunet a lumilor necăzute, că doar după Nunta Mielului Dumnezeu poate începe să împărățească (Apoc 19:6-7), nu a reușit să treacă de urechea surdă a Bisericii Laodicea.

În ciuda acestei situații dramatice, cu toată opoziția străjerilor de pe ziduri, „strigarea” de la miezul nopții va răsună, iar fecioarele se vor trezi. Lumina va ajunge la popor, chiar dacă va trebui adusă și de data aceasta „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor,” și „pe o cale care va fi contrară planurilor omenesci.”

Și deoarece va veni „foarte diferit de ordinea firească,” cei mai mulți vor vedea în ea „ceva periculos, care le va trezi temeri,” și „se vor opune ei.” Servitorii trimiși de Împărat cu invitațiile de nuntă vor fi din nou batjocoriți, considerați fanatici, elemente nesupuse, tulburători ai poporului. „Rămășița” (Mat 22:6 KJV) îi va omorî, mânăta de argumentul aproape subconștient că este mai importantă „holda” și „negustoria” decât Nunta Împăratului. Nu Împăratul le-a încredințat holda și negustoria? Nu pentru El trudesce ei din zori până în noapte?

Domnul a făcut tot ce se putea face spre a împiedica o astfel de situație uimitoare. El ne-a avertizat din timp asupra acestui gest sinucigaș:

„Nimeni să nu se plângă de slujitorii Domnului care prezintă o solie venită din cer. Nu mai căutați greșeli la ei, spunând: „Sunt prea categorici, vorbesc prea dur.” S-ar putea să vorbească dur, dar oare nu este necesar? Dumnezeu va face să țiuie urechile ascultătorilor, dacă ei nu vor dori să asculte vocea și solia Sa... Pastori, nu dezonoarați pe Dumnezeul vostru și nu jigniți Duhul Său cel Sfânt, făcând remarci asupra metodelor și manierelor oamenilor pe care El îi alege. Domnul cunoaște caracterul. El vede temperamentul oamenilor pe care i-a ales. El știe că numai niște oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice vor vedea lucrarea aceasta în importanța ei vitală, și vor pune în mărturia lor așa tărie și hotărâre, încât vor dărâma barierele Satanei” (TM 410, 412).

Trezirea fecioarelor este o lucrare de „importanță vitală,” iar diavolul de peste un secol ridică bariere spre a împiedica deștepătarea fecioarelor. El știe bine cât de devastatoare poate fi pentru el

maturizarea „ficei Sionului,” și de aceea se dă peste cap să fie liniște în dormitoarele noastre denominaționale.

De unde să ia Dumnezeu „oameni zeloși, fermi, hotărâți și cu convingeri categorice,” care să vadă „această lucrare în importanța ei vitală,” când biserica Sa condamnă cu toată asprimea „această lucrare,” și descurajează pe oricine să nutrească „convingeri categorice” la orice subiect specific adventist? Cine să „dărâme barierele Satanei,” într-o vreme când ridicarea lor este aplaudată, stimulată și premiată?

În această situație, să nu ne surprindă că ceea ce așteptam să fie un susur blând și liniștit se va dovedi un taifun care va arunca biserica în haos, descoperind tone de pleavă acolo unde ne lăudăm astăzi că avem doar grâu bogat.

CALEA DOMNULUI ȘI CALEA ÎMPĂRAȚILOR

Domnul are o „cale” pe care lucrează, în contrast marcant cu „calea împăraților lui Israel” (2 Regi 16:3; 2 Cron 21:13), conflictul dintre cele două căi fiind și astăzi subiectul principal de controversă în poporul lui Dumnezeu.

De-a lungul întregii istorii sacre, și în fiecare generație, calea împăraților a sufocat calea Domnului, iar trimișii Lui nu au avut nicio șansă în fața autorității eclesiastice pe care se sprijinea puterea curții regale. Totdeauna conflictul s-a desfășurat între preot și profet, și totdeauna bătălia s-a terminat în defavoarea celui din urmă (Mat 23:34-35).

„Împărații” din 1888, frații din poziții de răspundere, nu erau nici ei dispuși să renunțe la calea lor, inconștienți că acea cale nu este calea Domnului, ci „calea împăraților lui Israel.” Erau foarte tulburați de argumentele cu care îi confrunta profetul zilelor lor:

„De unde știți că Domnul nu oferă dovezi proaspete ale adevărului Său, așezându-l într-un cadru nou, ca astfel să fie pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut voi ca lumină nouă să fie adusă în mijlocul poporului lui Dumnezeu? Ce dovadă aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi?” (The EGW 1888 Materials, 534).

Erau trei întrebări simple, cu totul potrivite situației în care se găsește biserica din 1888 până astăzi:

1. Vi se pare greu de crezut că adevărul trebuie pus într-un context nou, ca astfel să fie pregătită calea Domnului? Nu observați că timpul trece iar Domnul nu poate să vină, deoarece calea Sa este necunoscută, disprețuită, ridiculizată?

2. Dacă nu primiți lumina trimisă prin frații Waggoner și Jones, ați făcut voi ceva ca lumină nouă să fie adusă poporului?

Vreo inițiativă, vreo soluție, o rezolvare la impasul laodicean în care suntem blocați?

3. Bine, refuzați lumina, dar ce dovadă aveți că nu Dumnezeu a trimis-o? Ce nu vă place: Lumina care descoperă o nouă cale, caracterul și manierele mesagerilor, sau faptul că Dumnezeu nu S-a consultat cu voi când i-a ales?

Răspunsul lor ar fi fost: „Toate trei,” dacă și-ar fi luat inima în dinți să exprime verbal ceea ce îi motiva realmente în împotrivirea față de lumina nouă despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.

Dacă mărgăritarele adevărului despre sanctuar nu ar fi fost îngropate sub molozul erorilor de generații întregi de rabini, lumina soliei 1888 nu ar fi produs nicio împotrivire. Ceea ce prezentau Jones și Waggoner erau doar simple componente elementare ale căii prin care Dumnezeu putea recupera eroarea fatală din Eden. Erau adevărurile vechi aflate la temelii sanctuarului din vechime, așezate acum în cadrul nou al lucrării lui Hristos de dincolo de perdea, o cale vie pe care poporul trebuia să-L urmeze pe Înainte-Mergătorul lui. Era o redescoperire a „slujbei aducătoare de neprihănire” (2 Cor 3:7) care ar fi permis încheierea legământului cel veșnic, venirea „Duhului de viață” (Rom 8:1-2) în locuința Lui rămasă pustie de generații.

De 120 de ani cerul așteaptă să redescoperim diamantele oferite de el în 1888, să le așezăm în contextul adevărului prezent și să le prezentăm lumii. El a ridicat biserica rămășiței cu scopul expres de a fi ambasadorii Lui, cu o misiune precis delimitată:

„Dumnezeu va da lumină adițională, iar vechile adevăruri vor fi recuperate și așezate în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei trebuie să cerceteze Scripturile spre a descoperi adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor. Și fiecare rază de lumină primită trebuie comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Domnul, neprihănirea noastră” (RH 23 dec 1890).

La ce am fost chemați?

1. Dumnezeu va da lumină adițională, suplimentară, cu privire la „calea” prin care se face vindecarea poporului Său;

2. În lumina aceasta adițională, adevărurile vechi vor fi recuperate și așezate într-un cadru nou;

3. Scopul studiului biblic este recuperarea unor adevăruri acoperite de molozul erorilor;

4. Fiecare rază nouă de lumină recuperată trebuie comunicată altora.

Rezultatul acestor acțiuni? Îl vom descoperi pe Domnul, neprihănirea noastră, în contrast marcant cu Baal, hristosul ecumenic așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (Eze 28:2; 2 Tes 2:4).

Pe acest drum, nu vom face decât să urmăm pe Fratele nostru mai mare:

„Hristos era la originea tuturor perlelor de adevăr străvechi. Prin lucrarea vrăjmașului, aceste adevăruri au fost acoperite. Au fost dislocate din poziția lor originală și așezate în cadrul erorii. Lucrarea lui Hristos era să așeze din nou și să confirme mărgăritarele vechi în cadrul adevărului. Principiile adevărului, care fuseseră date de El spre a binecuvânta omenirea, fuseseră, prin agenția lui Satana, îngropate și aparent eliminate. Hristos le-a recuperat din molozul erorilor, le-a dat o forță nouă, vitală, le-a poruncit să lumineze ca altădată și să rămână în veșnicie” (The EGW 1888 Materials, 524).

„Hristos a dat prețioase perle ale adevărului, dar oamenii le-au amestecat în molozul superstiției și erorii... El vedea că lumea nu poate găsi cuvântul lui Dumnezeu, deoarece acesta era acoperit de tradițiile oamenilor... Doar El putea așeza adevărul în cadrul corect, iar lucrarea Sa a fost să-l elibereze de eroare și să-l așeze în fața oamenilor în lumina lui cerească” (The EGW 1888 Materials, 533).

Urmașii Lui de azi vor face exact același lucru, dacă vor fi capabili și dispuși să vadă deosebirea dintre calea împăraților lui Israel și calea Domnului. Și, evident, conștienți că rezultatul lucrării lor va fi același, adică alungarea „dincolo de poartă,” unde vor trebui să suporte ocară crucii lui Hristos.

„Calea Domnului” aduce mereu, cum spunea Ieremia, ocară și batjocură toată ziua. Spre deosebire de „calea împăraților,” care aduce laude, aprecieri și avantaje.

LUCRAREA LUI CIUDATĂ ȘI „BEȚIVII” LUI EFRAIM

Are Dumnezeu „ciudățenii,” capricii și extravagante în caracterul Său, așa cum pare să spună Isaia (28:21)? Ce înseamnă „lucrarea Lui ciudată” și „lucrul Lui nemaiauzit”?

Pentru cei mai mulți din acest popor înseamnă că Dumnezeu nu omoară de plăcere, și că va fi obligat cândva să facă ceea ce „nu-I stă” în caracter, de obicei. La fel ca în popularul „jos credința cinci minute.” Dragostea Lui infinită are o limită, și când va atinge acea limită ea se va transforma în mânie nimicitoare. Și cu cât este mai infinită, cu atât mai multă mânie nimicitoare acumulează în timp.

Ei spun că această „lucrare ciudată” este o situație de urgență, care solicită măsuri excepționale, necaracteristice lui Dumnezeu dar strict necesare pentru rezolvarea problemei. Un fel de lege marțială.

Expresia nu se găsește decât într-un singur loc în Scriptură (Isaia 28:21), iar contextul este departe de a sugera că aici este vorba despre capriciile distructive ale Dumnezeului dragostei. Isaia 28 pare mai degrabă o descriere lărgită a micului conflict al Martorului credincios cu îngerul Bisericii Laodicea, descris în Apocalips 3.

Ca întotdeauna, Domnul are o problemă cu faimoasa „cunună îngâmfată” a bețivilor lui Efraim (28:1-3). Amețiți de vinul Babilonului, încurcați printre crengile țepoase ale pomului cunoștinței, onorabilii membri ai elitei poporului sfânt și-au pierdut vederea spirituală. Ei Îl confundă pe Hristos cu Baal, dreptatea cu nelegiuirea și binele cu răul.

Nu există dubii despre identitatea „bețivilor” lui Efraim:

„Preoți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când

proorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este niciun loc curat” (28:7-8).

Lui Ieremia i s-au prezentat lucrurile în aceeași manieră tulburătoare, care s-a repetat mereu în istorie:

„Preoții n-au întrebat: Unde este Domnul? Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (Ier 2:8).

Problema eternă a lui Dumnezeu cu „bețivii lui Efraim” a fost mereu aceeași: „Ei zic: Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înțărcați de curând?” (28:9).

Cu alte cuvinte, „Cine este habarnistul acesta care vrea să ne învețe pe noi?”

Ei, elita academică a națiunii, se trezeau pe cap cu vreun anal-fabet, vreun vagabond teologic, un frustrat cu aere de profet meteoric, și care pretindea că vorbește în numele lui Dumnezeu, că are o solie de la Dumnezeu, că este trimisul lui Dumnezeu.

Mai complicat. „Solia” nu era susurul blând al dragostei unificatoare, pacificatoare, vindecătoare, ci un nesfârșit refren de „constatări, diagnoze, critici și văicăreli,” ca să folosesc expresiile unui cârturar modern.

Și mai complicat. „Trimișii” lui Dumnezeu dădeau impresia că aduc lumină din cer, lumină nouă, și care nu se potrivea cu lumina veche pe care frații o cunoșteau, o susțineau și o predicau.

Reacția „bețivilor” lui Efraim a fost mereu: Aceștia sunt cei ce nenorocesc pe Israel.

Răspunsul cerului la o astfel de atitudine a fost următorul: „Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporul acestuia Domnul” (28:11).

„Buze bâlbâitoare” și „vorbire străină” este și astăzi limbajul prin care Dumnezeu caută să trezească la realitate acest popor adormit. Sigur că el face să țiuie urechile „bețivilor lui Efraim,” revoltați la culme că agora sacră a țarinii încredințate lor este bântuită de asemenea specimene stranii.

Acesta este contextul în care spune Isaia că Domnul va face „lucrarea Lui ciudată” și „lucrul lui nemaiauzit,” acela pe care Iona și Osea l-au perceput – sau cel puțin l-au exprimat – corect în scrierile lor, și care sună astfel:

„Cei ce se lipesc de idoli deșerti îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

„Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).

Pentru Vindecătorul și Restauratorul nostru este cu adevărat o „lucrare ciudată” să Se lase alungat de un popor care s-a lipit de idoli; El știe că atunci când îndurarea este alungată, năvălește Nimicitorul.

Se întâmplă sub ochii noștri. ~~PhD-urile îngâmfate~~ Cununa îngâmfată a „bețivilor” poporului nostru de azi va alunga îndurarea de la noi, ceea ce ne va expune celei mai devastatoare amăgiri de la poarta sanctuarului, unde Baal a adunat întreaga omenire pentru o ultimă confruntare cu Hristos.

CE ESTE „STRIGAREA DE LA MIEZUL NOPTII”?

Au trecut patru ani de când fratele Ted Wilson, proaspăt ales președinte al CG la sesiunea din Atlanta 2010, anunța proiectul major al administrației lui: Redeșteptare și reformă. Din această poziție înaltă, el recunoștea că biserica doarme și nu s-a sfiit să citeze avertizarea cerului că „cea mai mare și mai urgentă nevoie a noastră, ca popor, este o redeșteptare a adevăratei evlavii.”

Și s-a ținut de cuvânt. Câteva luni mai târziu, la primul Consiliu de toamnă al CG, a mobilizat toate resursele bisericii pentru a promova în câmpul mondial o vastă campanie pentru redeșteptare și reformă.

Toate departamentele bisericii au făcut o prioritate din această nouă direcție, și nu a existat nicio entitate semnificativă care să se opună acestui grandios proiect. A fost proclamat un apel urgent către biserica mondială, în care frații mărturisesc greșeala de a crede că revenirea lui Hristos nu poate fi influențată de poporul Său.

Au fost reluate chiar și sloganele eșuatei campanii din 2007, numită „Operațiunea Ploaie Globală,” care promitea revărsarea ploii târzii ca răspuns la rugăciune persistentă și globală. Nimic din ceea ce era posibil omenește nu a fost lăsat nefăcut.

Un singur lucru nu au făcut frații noștri: Nu au identificat cauzele pentru care ploaia ne-a ocolit atâta amar de ani.

Au trecut patru ani de când „cei mari trimit pe cei mici după apă” iar cei mici se întorc tot cu vasele goale, „rușinați și roșiți” (Ier 14:1-3). Ploaia nu cade, izvoarele au secat, și nu există niciun semnal că „o redeșteptare a adevăratei evlavii” s-a produs pe undeva prin câmpul mondial, sau că reforma atât de eluzivă a început să dea roade, cel puțin la nivelul de vârf al lucrării. Din contră, comunitățile

noastre sunt mai dezbinat ca oricând, iar Conferința Generală se află în conflict cu propriile Diviziuni și Uniuni de Conferințe ca niciodată mai înainte. Multe dintre acestea au intrat în alianțe ecumenice, în ciuda avertizării clare a CG că nu acesta este drumul nostru. Altele au decis hirotonirea femeilor, la fel în ciuda avertizărilor serioase ale CG, sfidându-l în față pe Ted Wilson, așa cum s-a întâmplat la sesiunea Uniunii de Conferințe Pacific (PUC), unde înalți funcționari ai Diviziunii Nord-America l-au acuzat pe Wilson pentru situația disperată în care au ajuns Uniunile de Conferințe.

Motivul principal pentru acest eșec lamentabil este acela că Ted Wilson și liderii de la CG nu s-au întrebat de ce oare biserica doarme, și de ce ploaia nu a venit până acum. Este inadmisibil să te apuci de un astfel de proiect global fără să înțelegi motivele pentru care redeșteptarea și ploaia nu au venit, deși biserica le așteaptă, le dorește și se roagă pentru ele de peste un secol și jumătate. Au sperat că dacă mobilizează biserica mondială la un masiv proiect de rugăciune, cerul se va face că uită motivele pentru care nu a plouat de peste un secol și jumătate.

Liderii noștri declară cu reală modestie că nu președintele CG este conducătorul bisericii rămășiței, ci Însuși Hristos, iar ei toți sunt umilii Lui slujitori.

Dacă este așa, cum se explică faptul că umilii Lui slujitori nu țin cont de sfaturile și avertizările pe care Hristos le-a oferit poporului Său din vremea sfârșitului referitoare la redeșteptare și reformă? El ne-a vorbit chiar pe canalele oficiale, recunoscute, ca să nu se poticnească nimeni.

Hristos a vorbit personal despre aceasta, cât a fost pe pământ, iar la împlinirea vremii a trimis pe cineva să ne explice precis ce înseamnă cuvintele Sale.

În Matei 25, El spune că biserica vremii sfârșitului doarme, și că trezirea nu se va produce automat, de la sine, poporul fiind sătul de somn, odihnit și capabil să se apuce de încheiat lucrarea. Nici nu spune că a sosit dimineața, iar trezirea s-a produs din cauza luminii sau gălăgiei de afară. Nu. El spune că în timpul somnului profund și

netulburat de la miezul nopții, deodată se aude o strigare, o strigare care chiar produce deșteptarea. Dar nu un urlet, un țipăt furios, gălăgie pentru simțurile adormite, scandal și bubuit cu pumnul pe amvoane. Nu, nicidecum. Strigarea era un anunț, o solie, o comunicare, un îndemn: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” Este chiar „marea strigare” despre care s-a tot vorbit în acest popor. (1)

Prin urmare, redeșteptarea va veni în biserica rămășiței atunci când în marele dormitor denominațional se va auzi marea strigare de la miezul nopții. Ce este aceasta? Cum sună ea? Ce înseamnă să ieșim în întâmpinarea Mirelui?

Ca să nu existe dubii și neclarități, El ne-a vorbit din nou acum, la sfârșitul veacurilor, prin Spiritul Profeției, care este „mărturia lui Isus” pentru un grup de credincioși cărora li s-au încredințat tainele împărăției. Iată declarația inspirată:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănilor lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate... Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (Review and Herald, 22 dec 1892).

Se referea, evident, la „solia foarte prețioasă” trimisă prin frații Waggoner și Jones la sesiunea CG din 1888, la Minneapolis. Prin ei Domnul a trimis o descoperire „mai proeminentă” a neprihănilor lui Hristos în legătură cu legea.

Dar mărturia este și mai precisă, indicând fără dubii că solia 1888 este chiar strigarea de la miezul nopții, o „solie de trezire” capabilă să aducă redeșteptarea autentică în poporul lui Dumnezeu. Într-o scrisoare adresată unor conducători ai bisericii din acel timp, sora White le reproșează că opoziția lor față de Waggoner și Jones este de fapt opoziție față de Hristos în lucrarea Sa de a trezi poporul acesta adormit. În acest context, ea spune clar că lumina trimisă prin frații Waggoner și Jones este chiar „solia de trezire.” Ascultați:

„Este datoria mea să vă spun că ați avut toate dovezile pe care vi le poate da Domnul cu privire la lucrarea specială pe care El o face spre a trezi o biserică încropită și adormită. Cei care vor primi solia dată, vor asculta solia Martorului Credincios către Laodicea. Dacă biserica refuză să asculte vocea Negustorului Ceresc și refuză

să deschidă ușa, Hristos va trece mai departe, iar ea va fi lăsată fără prezența Sa, fără adevăratele bogății, dar zicând cu îndreptățire de sine: ‘Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic’” (The Ellen G. White 1888 Materials, 414).

Chiar aceasta s-a întâmplat după 1888. Biserica a refuzat lucrarea specială a lui Hristos pentru trezirea unei biserici adormite, a refuzat să asculte Vocea și astfel a rămas fără prezența lui Hristos. „Unul după altul,” spunea viziunea primordială, „părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star, 14 martie 1846).

Scrisoarea continuă, cu dovezi și mai clare că solia 1888 este chiar „solia de trezire” care răsună la miezul nopții:

„Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere” (The Ellen G. White 1888 Materials, 421).

Ellen White spera să nu se întâmple. Dar s-a întâmplat. „Ei” au avut succes în eforturile lor. Solia pentru trezirea unei biserici încropite a încetat, și mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos a fost adusă la tăcere. Acesta este singurul motiv pentru care avem astăzi nevoie de reдеșteptare și reformă.

Și ce constatăm? Biserica se roagă pentru reдеșteptare, dar respinge „solia de trezire,” adică strigarea de la miezul nopții care dă deșteptarea fecioarelor.

Mai grav. Biserica închide gura celor care poartă astăzi această solie, recurgând chiar la excludere. Apoi se roagă fierbinte și postesc pentru reдеșteptare și reformă.

Și mai grav. Biserica recurge la programe de fapte sfințitoare pentru a aduce redeșteptarea. Sigur, nu le mai numesc exerciții spirituale, deoarece poporul a început să înțeleagă natura lor mai mult decât dubioasă, ci ucenicie radicală. Este același lucru, și nu urmează decât înhămarea poporului la practici care nu numai că nu au dat roade la cei care le-au inventat, dar au îndepărtat și mai mult poporul de Dumnezeu, decât să-l apropie, așa cum declarau.

Redeșteptarea autentică este produsă de o solie, „solia de trezire,” iar sora White o identifică clar și fără dubii cu solia 1888, trimisă prin frații Waggoner și Jones. Este o chemare la „întâmpinarea Mirelui” în intenția Sa de a face din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos.” Fecioarele nu sunt așteptate la Nuntă ca oaspeți la masă. Aceasta este partea altora. Ele trebuie să vină ca Mireasă. Iar Mireasa nu este „pregătită” (Apoc 19:7), adică matură, capabilă pentru acest rol, decât atunci când se realizează în ea scopul etern al lui Dumnezeu.

Concis, solia de trezire este ecuația sanctuarului: h+d, adică „omenescul unit cu divinul,” extrasă din declarația fascinantă: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (Ministry of Healing, 180). Iar temelia acestei declarații este Maleahi 3: „Și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați; solul legământului, pe care-L doriți” (Mal 3:1).

Doar când va recupera din molozul erorilor această ecuație glorioasă poate spera rămășița la o redeșteptare autentică, singura care va face să se pogoare din cer ploaia autentică pe care o așteptăm și pentru care ne rugăm. Altfel, vom fi victime sigure ale falsei redeșteptări care deja începe să cuprindă largi segmente ale Babilonului spiritual de astăzi.

Notă:

(1) Strigarea „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare” nu se poate referi la a doua venire a lui Hristos, așa cum este interpretată astăzi în biserică. Când apare Hristos pe nori nu mai este posibilă nicio

trezire a fecioarelor; atunci harul este demult închis. Iar predicarea revenirii lui Hristos s-a făcut dintotdeauna în acest popor, fără să producă trezirea fecioarelor, așa cum recunosc și frații noștri de la CG. Prin urmare, strigarea trebuie să se refere la altceva.

REDEȘTEPTAREA ȘI SOLIA 1888

Chemarea la redeșteptare și reformă nu este nouă, așa cum poate părea ea bisericii de astăzi, angrenată în proiectul global inițiat de Conferința Generală. Somnul bisericii rămășiței este profund și are vechime, iar Dumnezeu a avut mereu grijă să ne avertizeze de starea și nevoia noastră presantă: Trezirea și schimbarea.

În martie 1887, cu un an și jumătate înainte de sesiunea CG de la Minneapolis, revista drapel a bisericii publica o tulburătoare declarație despre starea națiunii:

„O redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor, este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră. Căutarea ei trebuie să fie prima noastră preocupare” (RH, 22 martie 1887).

Nu este absolut uimitor că exact această declarație este prezentată și bisericii de astăzi ca fiind urgentă, la peste un secol de atunci? Nu ne îngrozește faptul că urgența asta din 1887 este încă urgența noastră de azi?

Este adevărat, biserica acelei vremi practica o anumită evlavie, dar era veșnica și vicleana evlavie fără putere din care s-a hrănit mereu poporul lui Dumnezeu din toate timpurile. Urgența, spunea Inspirația, era să vină adevărata evlavie, iar poporul nostru era avertizat că nu există altă prioritate decât descoperirea acestei adevărate evlavii. Ni se spunea, deschis și pe față, că nu este în regulă cu credința noastră.

Declarația intenționa — și era capabilă — să producă o revoluție în biserica rămășiței. Sosise timpul pentru o cu totul nouă experiență creștină, pe care nu o aveau, în ciuda luminii noi pe care o primiseră după 1844. Nu știau și nu înțelegeau că virusul laodicean tocmai ataca organismul sensibil al bisericii, pe căile lui tainice și subtile.

Dar declarația despre starea națiunii nu a mișcat pe nimeni. Frații se întrebau, ca și noi astăzi, ce poate fi, cum arată și ce urmărește această „adevărată evlavie.” Indirect se simțeau ofenșați: „Adică noi ce am practicat până acum, o evlavie fără putere? Zel fără pricepere? Formalism mort?”

Poziția lor părea legitimă, dacă ne gândim că erau chiar vârful de lance al teologiei vremii, cei mai avansați oameni în înțelegerea oracolelor divine, purtătorii celor trei solii îngerești. Cum să le spui că tocmai ei au nevoie urgentă de redeșteptare și reformă?

Au avut un an și jumătate în care să analizeze, să evalueze, să disece avertizarea cerului. Puteau pune întrebări, se puteau consulta cu sora White, care era în mijlocul lor. Dar în această perioadă nu consemnăm nicio acțiune a Conferinței Generale în această direcție, cu atât mai puțin ca ea să devină „prima noastră preocupare.”

Singurul eveniment notabil al acelei vremi era duelul teologic dintre G.I. Butler (președintele CG) și E.J. Waggoner (redactor la ST) asupra subiectului vital despre legea din Galateni. Lucru care arată cât de confuză teologic era rămășița acelor vremuri glorioase.

La sfârșitul lui 1888, Dumnezeu a trimis „solia de trezire” — o foarte prețioasă solie despre neprihănirea lui Hristos — prin frații Waggoner și Jones. Solia a fost confirmată de aprobarea entuziastă a vocii profetice de care poporul nostru se bucura în acel timp, un entuziasm care o făcea să declare că niciodată nu a fost sub influența Duhului Sfânt mai evident decât la sesiunea din 1888, unde Dumnezeu trimitea „mare lumină.”

Era răspunsul cerului la nevoia bisericii — redeșteptarea adevăratei evlavii — și el a venit fără niciun proiect global de rugăciuni stăruitoare și neîntrerupte. Ca orice cadou divin, de altfel: nesolicitat, nemeritat și nebanuit.

O simplă solie, nicidecum o listă de activități, exerciții, proiecte, strategii. Dar ascunsă în acea simplă solie se găsea ecuația mântuirii, cheia pentru realizarea legământului cel veșnic, și implicit antidotul pentru pandemia de laodiceanism care începuse să cuprindă biserica. Era, dacă vreți, chiar parola pentru accesul la adevărata evlavie, care este „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col 1:27). Adică realizarea în

fiecare inimă a prototipului pe care cerul îl demonstrase în Hristos: Omenescul plus divinul nu comite păcat.

Știm cu toți care a fost reacția liderilor bisericii în fața acestui fenomenal cadou din partea cerului: bătaie de joc, dispreț, ură față de solie și soli, insultă deschisă împotriva Duhului Sfânt, răstignirea lui Hristos în mesagerii Săi. Și, evident, a urmat expulzarea solilor din America, spre a-i împiedica să mai aibă vreun impact asupra poporului.

Această stare de lucruri continuă până astăzi. Biserica nu și-a asumat, colectiv, eroarea de a merge pe drumul trasat de conducătorii acelei vremi. Nu recunoaște că Hristos a fost alungat din biserică, și că în locul lui adorăm un impostor. Acum, în 2012, strigăm disperati după redeșteptare și reformă. Vedem bine că ploaia nu a venit în tot acest secol, dar tot nu suntem dispuși să înțelegem că redeșteptarea se produce doar atunci când poporul aude, la miezul nopții, solia de trezire. Conferința Generală dorește redeșteptarea, dar fără să permită poporului să audă solia de trezire.

Biserica este împărțită și la acest subiect. Dreapta radicală speră să se producă un miracol („iudeii cer minuni”), iar stânga liberală militează pentru destuparea minții („grecii caută înțelepciune”); ambele partide visează deșertăciuni, căci nu se va întâmpla nicio minune și nici nu vom evolua intelectual atâta timp cât respingem solia de trezire și ecuația fundamentală a sanctuarului, că omenescul unit cu divinul nu comite păcat.

Este bine că am dezgropat din arhive declarația cerului că redeșteptarea este cea mai urgentă nevoie a noastră. Acum, dacă tot am dezgropat-o, presați de realitatea incomodă că Ploaia Târzie nu mai cade odată, nu ar fi înțelept să ne întrebăm dacă nu cumva metodele noastre de a produce redeșteptarea sunt în opoziție cu soluția lui Dumnezeu?

Dacă este „cea mai urgentă nevoie a noastră,” și dacă ea trebuie să fie „prima noastră preocupare,” cum se face că nu observăm lucrul elementar că redeșteptarea este produsă de o strigare, strigarea de la miezul nopții? Cum se face că nu observăm că ea se referă la Nunta Mielului? Cum se face că sfidăm, batjocorim și izolăm pe cei care ne

spun că Domnul a trimis deja solia foarte prețioasă pentru trezirea bisericii, și că ea trebuie neapărat să ajungă la popor, înainte ca Nunta să poată avea loc?

Solia de trezire nu este lăsată nici astăzi să ajungă la popor. „Cei mici” sunt împinși de la spate să se roage pentru trezire, fără să li se permită să audă solia de trezire. Oamenii cu nume din adunarea poporului de astăzi interceptează solia, și perpetuează astfel revolta lui Core, Datan și Abiram, când oamenii cu nume din adunarea poporului de atunci au crezut că ei știu mai bine decât profetul Domnului care este drumul de urmat. Și care era planul lor mai bun? Să se întoarcă în Egipt.

Exact aceasta este tragedia pe care o trăiește astăzi acest popor.

O COMPARAȚIE

De ce oare îngerul bisericii Filadelfia primește numai laude din partea Martorului credincios și adevărat, iar îngerul bisericii Laodicea doar muștrări?

O comparație între acești doi îngeri ne ajută să înțelegem cât de profundă și extinsă este „rana” fiicei poporului lui Dumnezeu, și cât de complexă trebuie să fie vindecarea ei.

Este adevărat că îngerul bisericii Filadelfia a fost credincios însărcinării lui, reușind să scoată omenirea din bezna supremației papale. Fără el, societatea era și acum în feudalism, trudind pentru elita politico-religioasă ce părea să înrobească pe veci spiritul uman. Confruntat cu furia fiarei a cărei pradă părea să-i scape din gheare, sub puternică persecuție și război, îngerul bisericii Filadelfia a ținut sus drapelul reformațiunii, a păstrat „cuvântul răbdării” lui Hristos în mijlocul „sinagogii Satanei.”

Și totuși, atunci când Dumnezeu a trimis lumină nouă, în 1844, îngerul bisericii Filadelfia a tratat solia divină cu dispreț, a persecutat pe mesageri și a împiedicat astfel biserica să urmeze pe Hristos în Sfânta Sfintelor. Din acest motiv biserica Filadelfia a rămas plecată la picioarele tronului din Sfânta, de pe care Satana a preluat lucrarea lui Hristos. Au rămas acolo până în ziua de azi, convinși că se închină lui Hristos, fără nici cea mai mică suspiciune că Baal a fost capabil de o asemenea capodoperă de amăgire.

Această atitudine a îngerului bisericii Filadelfia este extrem de gravă, și a avut consecințe dramatice pentru milioane de oameni. Cu toate acestea, Domnul Hristos nu are nicio muștrare pentru el. Nimic de reproșat. Nimic de corectat. Doar laude și aprecieri.

Îngerul bisericii Laodicea nu primește nicio apreciere din gura Martorului credincios. Numai muștrări, avertizări și acuzații serioase. Prin comparație, situația lui trebuie să fie cu adevărat disperată.

El contează pe un eșafodaj de „fapte” de care Martorul credincios nu este deloc încântat.

Dacă îngerul bisericii Filadelfia a eliberat poporul de opresiunea clericală, îngerul bisericii Laodicea readuce biserica sub controlul clerical, mascat de onorabila „etică adventistă.” Dusă la concluzia ei logică, această „etică” a fost expusă în toată hidoșenia ei sub dictatura național-socialistă a Europei aflate sub regimul nazist, sau de teroarea din Europa de Est aflată sub controlul ideologiei comuniste. În ambele cazuri, îngerul bisericii a fost folosit ca agent de schimbare, înhămat la visul unei noi ordini mondiale, fie că era vorba de Al Treilea Reich, sau de Internațională.

Astăzi se recunoaște faptul că liderii bisericii din Germania au fost înșelați de ideologia național-socialistă, și că au colaborat cu propagandiștii ei. Conferința Generală a publicat o scrisoare de regret a liderilor europeni de astăzi, numind poziția lor curajoasă ca fiind „o piatră de hotar” demnă de emulat.

Încă nu se recunoaște faptul că liderii bisericilor din Europa de Est au fost înșelați de ideologia comunistă, și că au colaborat cu propagandiștii ei. Sunt vânați doar turnătorii, și dintre ei doar cei care pot fi dovediți că au făcut rău semenilor lor. Nu se vorbește nimic despre pastorii tineri care au fost trimiși în diaspora ca agenți de influență, nici despre sesiunile de alegeri care se desfășurau sub stricta supraveghere a departamentului cultelor, și nici despre funcționarii de rang înalt care făceau presiuni asupra subordonaților lor spre a-i convinge să-și trimită copiii la școală în sabat.

Și încă nu am văzut nimic până acum. Ceea ce se pregătește în aceste zile este o dezvoltare la scară globală a țelurilor urmărite de ideologia nazistă, de Internațională, și care nu sunt altceva decât obiectivele marelui Plan de a produce chipul de aur visat de Nebucadnețar și implementat sub controlul păsărilor „necurate și urâte” care fac jocurile în Babilonul cel mare.

Scopul lor este să producă o integrare religioasă, o biserică globală în care singurul păcat să fie separatismul, iar protagoniștii vor fi din nou conducătorii bisericilor, momiți ca întotdeauna cu promisiuni și amenințări.

După cât de încântat pare de aprecierile „bisericilor surori” și de declarațiile deschise că ne închinăm aceluiși Hristos, îngerul bisericii Laodicea de azi merge pe același drum ca și înaintașii lor din perioada nazistă, din perioada comunistă. Promisiunile pentru un viitor mai bun al omenirii, pentru pace și prosperitate, vor fi la fel de convingătoare ca și atunci, și doar câțiva vor avea tăria să reziste presiunilor uriașe cu care vor fi confrunțați. Separatismul va deveni singurul păcat al civilizației noi pe care o proiectează acești strategii aflați sub controlul marelui arhitect.

Când a spus „nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol,” Martorul credincios mai ales asupra acestui aspect insistă, privind cât de ușor „stelele” din mâna Sa se prind în jocul propagandistic al chipului de aur.

Așa ceva îngerul bisericii Filadelfia nu a făcut, împotrivindu-se până la sânge controlurilor globale din vremea lui. De aceea a primit doar laude și aprecieri.

Îngerul bisericii Laodicea a colaborat fără nicio remușcare, și de aceea nu primește decât muștrări și avertizări aspre. Iar Martorul credincios nu ne dă nicio asigurare că îngerul bisericii Laodicea va asculta chemarea la pocăință, ceea ce ar trebui să ne trezească la realitate acum, cât încă ne mai putem întoarce de pe acest drum.

Îngerul bisericii Filadelfia și-a îndeplinit misiunea, devenind un „stâlp” în templul lui Dumnezeu.

Pe ce drum va merge îngerul bisericii Laodicea? Va accepta el invitația lui Hristos de a sta cu El pe scaunul de domnie, sau va prefera rolul de propagandist al noii ordini mondiale?

„UN CU TOTUL ALT GEN DE CREDINȚĂ”

Tot spectrul de materiale promovate în poporul nostru, de la povestirile pentru copii până la operele celor mai talentați cărturari, contează pe ideea eronată că există în natura umană o putere care, prin educație, cultură, exercitarea voinței, poate produce un caracter creștin.

Ideea este veche de când lumea, deoarece ea este fructul cel mai parfumat și atrăgător al pomului cunoștinței. Și se află în conflict total cu neprihănirea lui Hristos, care a demonstrat practic, sub ochii întregii lumi și în mijlocul celei mai respingătoare mocirle, că omul poate trăi în neprihănire doar fiind părtaș de natură divină.

Am urmărit cu interes, în corespondența vremilor trecute, disputa în jurul acestui subiect dintre marile personalități ale mișcării advente, dr. John Kellog, Ellen White, dr. Waggoner.

Un oarecare dr. Paquin, angajat al faimosului Sanatoriu din Battle Creek, a publicat o carte în care încerca să explice audienței lui capacitățile ascunse ale naturii umane și cum pot fi ele descoperite, domesticite și înhămate la scoaterea omenirii din marasmul în care s-a scufundat.

Dr. Waggoner a răspuns în Review acestor propuneri, demonstrând cu Biblia și cu evidența practică, observabilă de către oricine, imposibilitatea scoaterii petelor pardosului prin astfel de metode. Se pare că șeful Sanatoriului, dr. Kellog, susținea poziția colegului și angajatului său, dr. Paquin, iar Ellen White s-a simțit obligată să intervină, în maniera ei clară, directă, fermă:

„Multele avertizări iubitoare pe care ți le-a trimis Domnul în marea Lui îndurare mă fac să îți scriu acum, cu privire la acest subiect. Ai grijă cum ieși poziție împotriva fratelui Waggoner. Nu ai

avut toate dovezile posibile că Domnul a comunicat lumină prin el? Eu am avut, iar poporul unde a lucrat el a fost mult binecuvântat.” (EGW 1888 Mat., 977).

Lumina venită la Minneapolis afecta radical tot spectrul de doctrine predicate atunci, dar dr. Kellog era prea ocupat de brațul drept al soliei îngerului al treilea, ca să dea atenție soliei neprihănirii lui Hristos.

„A avut loc o extraordinară dezvoltare a conceptelor de adevăr prezent, mai prețioasă decât aurul din Ofir, dar tu nu ai auzit prea mult din acest adevăr și nu ai avut ocazia pe care au avut-o alții de a experimenta pentru tine puterea ei. Vor apărea circumstanțe care vor părea inconsistente pentru judecata și rațiunea ta, și vei critica aceste lucruri și nu te vei prinde de marile și prețioasele adevăruri care, aduse în viața ta, ți-ar fi mărit capacitatea de a fi folositor, deoarece ai fi căpătat un cu totul alt gen de credință” (EGW 1888 Mat., 979).

Dr. Kellog avea, ca toți ceilalți oameni importanți de la Battle Creek, „un gen de credință” incompatibil cu extraordinara dezvoltare a adevărului venit la Minneapolis, iar Ellen White observa unde poate duce el. Parcă prevedea uraganul de misticism care urma să se abată curând asupra denominațiunii, și care urma să lase amprente durabile în mentalitatea educatorilor și pastorilor bisericii:

„Prezența și puterea Duhului Sfânt în inimile poporului lui Dumnezeu este singura lor speranță în aceste ultime zile pline de pericole. Nu lăsați impresia asupra vreunei minți că ar exista în natura umană o putere capabilă să producă puritate, și să dezvolte un caracter echilibrat, deoarece nu este adevărat. Aceasta este înșelătoria lui Satana” (EGW 1888 Mat., 984).

Înșelătoria lui Satana se predă astăzi la ore de maximă audiență, iar prezența și puterea Duhului Sfânt „în inimile poporului” au rămas simple formule lipsite de substanță, limbaj de lemn, ambalaj din surcelele pomului cunoștinței; ele nu produc „puritate” și „caracter,” ci doar frunze de smochin cusute cât mai creativ, modern, altfel.

Când va fi înțeleasă și apreciată, neprihănirea lui Hristos va produce „un cu totul alt gen de credință,” care se va dovedi a fi înțelepciunea lui Hristos și nu înșelătoria umanistă a diavolului.

„N-AM ASCULTAT PE ROBII TĂI PROROCII”

Dacă privim în urmă, la drumul pe care l-am urmat, în jurul muntelui dar niciodată pășind peste frontieră în țara promisă, rugăciunea lui Daniel este cât se poate de potrivită pentru noi, cei de astăzi: „Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta!” (Dan 9:8).

În ce a constat păcatul lor?

„N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării” (Dan 9:6).

Daniel nu se sfiește să pună degetul pe rană, recunoscând că nenorocirile care s-au abătut asupra națiunii sunt rezultatul deciziilor nebunești pe care le-au luat conducătorii lor (9:12), împotriva călăuzirii divine clar exprimată prin profeți. El înțelege corect mecanismul nimicirii (9:11), expus de Domnul prin Moise în Deuteronomul, și percepe corect că această manieră de a vorbi conducătorilor prin persoane fără vreo poziție oficială este calea lui Dumnezeu. De aceea spune îngerul despre el că este „preaiubit și scump” (9:23).

Lista împăraților lui Israel care n-au ascultat „pe robii Tăi prorocii” este lungă și obositoare. Începând cu Saul și terminând cu Irod și Caiafa, ea constituie o teribilă mărturie despre nebunia de a aștepta ca Dumnezeu să comunice direct cu conducătorii poporului Său. Daniel spune că blestemele care i-au lovit se datorează faptului că poporul nu a ascultat glasul Domnului vorbind prin proroci „împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul.”

Da, există și câteva excepții rarissime, dar Daniel nu le menționează, deoarece ele nu au fost decât sclipiri de moment de-a lungul

unei istorii de împotrivire și răzvrătire față de calea Domnului, de scopul Său cu ei în împlinirea legământului cel veșnic.

Un astfel de exemplu este Iosafat, într-un scurt episod al vieții lui și nicidecum ca o atitudine constantă, matură, prin care să onoreze maniera lui Dumnezeu de a Se adresa poporului Său. Și o face doar constrâns de situația fără ieșire în care este pus de amenințarea unei iminente invazii a coaliției străine.

Raportul biblic spune că Iosafat a ajuns la cea mai înaltă treaptă de mărire (2 Cron 17:12), deoarece „n-a căutat pe Baali; căci a alergat la Dumnezeul tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel” (17:3-4).

La scurt timp, Iosafat „s-a încuscrit” cu Ahab, iar necredința acestuia, mania grandorii și lipsa cunoașterii lui Dumnezeu l-au zguduit teribil, și l-au împiedicat să audă vocea Domnului prin Mica (2 Cron 18:16-22). A sfidat avertizarea, și a pornit la braț cu Ahab direct spre dezastru.

Dar a învățat ceva din această experiență tristă, și este pregătit pentru criza majoră a vieții lui.

Oștile străine se află la porți, împăratul este informat despre proporțiile reale ale amenințării, și înțelege repede că nu are o soluție militară la problema cu care este confruntat. În disperarea lui, se întoarce către Domnul. Convoacă poporul și în fața lor se pleacă în rugăciune, recunoscând că el este neputincios, că nu este capabil să asigure protecție poporului peste care domnește, și că este dispus să cedeze tronul, autoritatea și demnitatea Celui care mai poate face ceva în astfel de situații.

Nici nu a terminat bine rugăciunea și răspunsul a și sosit: „Atunci Duhul Domnului a venit în mijlocul adunării peste Iahaziel, fiul lui Zaharia, fiul lui Benaia, fiul lui Ieiel, fiul lui Matania, levitul, dintre fiii lui Asaf” (2 Cron 20:14).

Cine era Iahaziel? Nu auzise nimeni de el până atunci. Un instrumentist, un cântăreț dintre fiii lui Asaf, un anonim a cărui credibilitate putea fi oricând pusă la îndoială. Cum să asculte împăratul de el, mai ales că soluția propusă era de-a dreptul nebunească? El

propunea nici mai mult nici mai puțin decât că toată lumea trebuie să stea cu mâinile în sân și să privească. Ascultați:

„Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.

„Mâine coborâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Țiț, și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiului Ieruel.

„Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: Așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” (2 Cron 20:15-17).

Absolut aberant, după toate regulile angajamentului militar. Iar ceea ce face Iosafat este la fel de aberant, pentru un împărat:

„Iosafat s-a plecat cu fața la pământ” (20:18).

Incredibil! Cum să ascuți de vocea unui necunoscut, și să recunoști în ea vocea lui Dumnezeu? Dacă o astfel de propunere ar fi venit de la marele preot, de la șeful marelui stat major, sau măcar de la unul dintre miniștrii cabinetului, poate era cazul să fie analizată. Dar așa? Un oarecare deschide gura și împăratul cade la pământ? Cum este posibil așa ceva?

Iosafat a recunoscut glasul Domnului deoarece el „își pusese inima să caute pe Domnul,” iar când se întâmplă așa ceva, Domnul Se descoperă cu bucurie, Își face cunoscut caracterul și onorează cu lumină și discernământ spiritual pe omul care își pune inima să caute pe Domnul (2 Cron 19:3).

Biserica rămășiței a urmat același traseu reprobabil ca toți împărații lui Israel. Conducătorii noștri n-au reușit să perceapă vocea Domnului prin mesagerii Săi, așteptând ca Domnul să le vorbească direct, personal și fără intermediari. Ne-am „încuscrit” cu protestantismul apostaziat, presupunând că ne închinăm aceluiași Dumnezeu, și că El ne vorbește pe canalele oficiale.

Așa se face că orbecăm în beznă, încercăm toate metodele posibile pentru trezire și redeșteptare, dar refuzăm sistematic motivele adevărate, așa cum le vedea Daniel, pentru acest eșec denominational. Ploaia nu vine, țara promisă nu se vede, dar noi refuzăm să credem că „n-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în

Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării.”

Cât mai avem de așteptat până când îngerul bisericii Laodicea va căpăta percepția lui Daniel? Trebuie neapărat să vină „o vijelie de la miazănoapte” care să spulbere coverca din câmpul de castraveți pe care o tot cârpim?

De ce să nu se ridice acum, cât încă este liniște, un om „preaiubit și scump” care să cheme la rațiune pe împăratul nostru, arătându-i că Dumnezeu a vorbit mereu pe o cale „foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor,” și că este vremea să învețe acest lucru?

Împăratul nostru va înțelege lecția cu siguranță, atunci când va vedea că bătălia este pentru „muntele cel sfânt al lui Dumnezeu” (Dan 9:20), și nicidecum pentru case și străzi de aur într-o patrie lipsită de griji.

STELE, ÎNGERI, IDOLI

Diferența dintre profeții Domnului și profeții lui Baal este colosală. Ca aceea dintre viață și moarte, dintre adevăr și eroare, dintre lumină și întuneric.

Dar frontiera dintre ele este subțire ca un fir de păr, ca ascuțișul sabiei Duhului, și doar „duhul și puterea lui Ilie” a reușit să o traseze corect, de-a lungul bătăliei milenare dintre bine și rău.

Ultima carte a Vechiului Testament se încheie cu o făgăduință adresată poporului lui Dumnezeu din ultima generație, din „ziua aceea mare și înfricoșată” care pentru unii „va arde ca un cuptor,” iar pentru alții va aduce „soarele neprihăririi” pe care l-au visat toată viața lor. Acelei biserici, ni se spune, i se va trimite un personaj marcant al istoriei sacre, a cărui specializare unică a fost sesizarea precisă a diferenței dintre profeții Domnului și profeții lui Baal.

Dacă starea bisericii acelei vremi necesită prezența unui profesionist ca Ilie, aceasta înseamnă că situația trebuie să fie de o gravitate maximă.

Ultima carte a Noului Testament conține și ea un mesaj extrem de serios adresat bisericii vremii sfârșitului, poporului judecății, Laodicea. Deși solia Martorului credincios poate fi, și trebuie aplicată individual, ea este de natură colectivă, în virtutea faptului că biserica este un trup colectiv, și de aceea mesajul este trimis „îngerului” bisericii.

Cine este „îngerul” bisericii Laodicea?

Există tot felul de interpretări la acest subiect, dar este greu de evitat mărturia lui Ioan și a lui Ellen White că aici este vorba despre corpul pastoral al poporului lui Dumnezeu din ultima generație.

Expresia lui Ioan este „slujitor,” „mesager,” iar Pavel spune că îngerii sunt „duhuri slujitoare” (Evr 1:13-14). De aceea unele noi traduceri ale Bibliei folosesc expresia *leaders* (conducători – *Living*

Bible), sau *chief officers* (funcționari de rang înalt – *The Pulpit Commentary*).

Martorul credincios a știut bine că acest înger va folosi toate tehnicile de persuasiune spre a evita asumarea responsabilității pentru cumplitele acuzații care i se aduc. De aceea El a avut grijă să explice precis și fără umbră de îndoială sensul simbolurilor și metaforelor folosite aici. El spune că „cele șapte sfeșnice” reprezintă „cele șapte biserici,” iar „cele șapte stele” pe care Ioan le-a văzut în mâna Fiului omului sunt „îngerii celor șapte biserici” (Apoc 1:20).

Martorul credincios este prezentat lui Ioan ca „umblând” printre cele șapte sfeșnice, și ținând în mâna Sa șapte stele, adică pe îngerii celor șapte biserici. Această viziune este cel mai puternic argument pentru autoritatea pe care o are corpul pastoral, chiar într-o perioadă aflată clar sub spectrul preoției personale, în care nu există cleric și laic. Pastorii și conducătorii bisericii sunt stelele pe care Domnul le ține în mâna Sa, cea mai înaltă poziție la care poate visa un muritor, cel mai privilegiat loc de pe pământ la care poate aspira un slujitor al neprihănirii. Inspirația vorbește astfel despre corpul pastoral:

„Slujitorii lui Dumnezeu sunt simbolizați prin cele șapte stele pe care Cel ce este ‘Cel dintâi și Cel de pe urmă’ le are sub grija și protecția Sa deosebită. Influența plăcută ce trebuie să abunde în biserică depinde de acești slujitori ai lui Dumnezeu, care trebuie să reprezinte dragostea lui Hristos. Stelele cerului sunt sub controlul lui Dumnezeu. El le umple de lumină; El le călăuzește și le coordonează mișcarea. Când nu se întâmplă așa, ele devin stele căzătoare” (GW 13).

Astfel, autoritatea corpului pastoral nu derivă din vreo decizie a Conferinței Generale, sau din ungerea cu care îl investește grupul credincioșilor. Îngerul bisericii este steaua din mâna lui Hristos, și din această poziție derivă autenticitatea, credibilitatea și autoritatea pastorilor și conducătorilor noștri. Este singurul argument pentru titlul de „slujitor al Domnului” cu care sunt onorați pastorii noștri, astăzi, când preoția este personală, după rânduiala lui Hristos.

Nu o spune oricine, și nu o spune oricum, așa că ar fi cazul să fim atenți cum tratăm pe cei despre care Hristos Însuși afirmă că sunt stelele pe care chiar mâna Sa le poartă, le călăuzește, le luminează

și le protejează. Cel ce este Alfa și Omega, Martorul credincios și adevărat, a avut grijă să explice El Însuși ce reprezintă în viziune stelele pe care Ioan le-a văzut în mâna Sa. Cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici ale creștinismului, de la grupul ucenicilor până la ultima generație, de la Efes la Laodicea.

Cel ce ține în mâna Sa pe îngerii celor șapte biserici are un mesaj pentru ei; dar nu le vorbește personal, ci îl roagă pe Ioan să le transmită scrisoarea din partea Sa.

La prima vedere pare ciudat. Dacă El îi călăuzește, îi susține, îi protejează, îi luminează, de ce nu le vorbește personal? De ce folosește mesageri ca să comunice cu cei pe care îi ține în mâna Sa, mesageri care, evident, nu sunt în mâna Sa?

De ce oare Și-a asumat Domnul mereu un asemenea risc uriaș, alegând să comunice cu liderii poporului Său prin intermediari? Nu a observat, de-a lungul istoriei, că stelele din mâna Sa au ținut morțiș la privilegiul de a fi vocea lui Dumnezeu pentru popor? Și nu era aceasta o așteptare legitimă, dacă ei și nu alții se aflau în mâna lui Hristos? De ce se găseau ei pe scaunul lui Moise, dacă alții trebuiau să le spună ce au de făcut?

Un alt lucru interesant este faptul că, deși Hristos se adresează îngerului fiecărei biserici, El nu cere lui Ioan să trimită scrisorile din partea Sa pe adresa personală a îngerului respectiv, ci pe adresa bisericii. Ascultați:

„Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea” (Apoc 1:11).

Astfel dar, scrisoarea trebuia trimisă pe adresa bisericii – sfeșnicul – dar mesajul este pentru conducători, îngerul bisericii: „Îngerului bisericii din Efes scrie-i...”

Cum vine asta? Dacă El are o solie pentru înger, de ce trebuie să știe toată biserica? Dacă scrisoarea conține doar aprecieri și laude, cum este cazul cu Smirna și Filadelfia, mai înțelegem caracterul public al soliei. Dar ce rost are să afle toată biserica dificultățile îngerilor, atunci când estimările Celui care nu greșește sunt oricum, numai măgulitoare nu?

Așa cum Îl cunosc eu, Hristos este de o delicatețe fără margini. El este agape, care „acoperă totul” (1 Cor 13:7), în sensul că nu face spectacol public din păcatul individual; farmecul Lui este „inegalabil” tocmai datorită faptului că respectă intimitatea, viața privată a prietenilor Săi; da, chiar a vrăjmașilor Săi. Dacă a ajuns să comunice cu stelele din mâna Sa prin intermediul scrisorilor deschise, situația trebuie să fie de o gravitate fără precedent.

Ce se întâmplă aici, în primele capitole din Apocalipsa lui Ioan, este tocmai aceasta, că Martorul credincios este constrâns să Se adreseze conducătorilor bisericii Sale prin intermediul scrisorilor deschise. Mesajul este pentru înger, dar adresa de pe plic este a sfeșnicului. Hristos vorbește conducătorilor, dar pune scrisoarea în mâna poporului, a membrilor bisericii.

Acesta este unul dintre principalele motive pentru care corpul nostru pastoral evită asumarea responsabilități. Ei recurg la cele mai alambicate construcții logice spre a contesta identitatea îngerului, așa cum o stabilește Hristos în primul capitol din Apocalipsa. În timp ce recunosc faptul că ei sunt stelele din mâna lui Hristos, în același timp neagă vehement că ei sunt îngerul căruia Se adresează Hristos.

Și totuși, Hristos a spus clar că stelele sunt îngerii.

De ce oare nu înțeleg frații noștri pastori că nu pot fi steaua celei de-a șaptea biserici fără să fie și îngerul ei? Nu cred că există contradicție mai ticăloasă decât aceasta. Dacă nu ești îngerul bisericii Laodicea, atunci nu poți fi nici steaua din mâna lui Hristos. Și dacă nu ești steaua din mâna lui Hristos, atunci cine ești?

Stelele primelor șase biserici au apus. Conducătorii din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia, au trecut la odihnă. Unii vor învia pentru slavă veșnică, alții pentru ocară veșnică. Acum pe scenă se află ultima stea din mâna lui Hristos, îngerul bisericii Laodicea. Lui îi adresează Martorul credincios ultima scrisoare deschisă, și prin chiar acest fapt Hristos recunoaște că îngerul bisericii Laodicea este steaua din mâna Sa, ultima stea care mai strălucește peste orizontul sumbru al mării controversate.

Susținând că nu el este îngerul bisericii Laodicea, corpul nostru pastoral își spulberă legitimitatea, încetează să mai fie slujitorul lui

Hristos, și automat devine slujitorul lui Baal. Devine o „stea căzătoare,” picată din mâna lui Hristos direct în mijlocul Babilonului cel mare. Poate părea o cometă interesantă, pentru un timp, dar curând se va vedea că nu a fost decât un meteorit, rătăcit și rătăcitor. Un simplu joc de artificii, bun de distrat naivii din cetatea cea mare care stă să se prăbușească.

Inspirația spune că se apropie cu repeziciune o cernere în poporul lui Dumnezeu, când „multe stele,” pe care le-am admirat pentru strălucirea lor, „vor dispărea în întuneric.”

De ce așa ceva? De ce să dispară stelele, mai ales dacă ele se află chiar în mâna lui Hristos?

Dacă istoria este menită să ne învețe ceva, atunci ar trebui să înțelegem un lucru elementar: De câte ori îngerul bisericii a încetat să mai fie steaua din mâna lui Hristos, motivul a fost acela că el a refuzat scrisoarea trimisă lui, s-a umplut de mânie că este corectat „pe canale neconvenționale,” și s-a opus unui Hristos care lucra „pe o cale contrară planurilor omenești.” Calea lui Hristos nu a fost niciodată calea împăraților lui Israel, iar vina a fost mereu a prorocilor, de la care împăratul cerea sfat.

Îngerul bisericii Laodicea „nu știe” că el este cel nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol, în sensul că nu vrea să recunoască o asemenea stare deplorabilă. Cum poate fi steaua din mâna lui Hristos o asemenea epavă? Nu, nu este posibil, trebuie să existe o altă explicație. Ei privesc la biserica mondială, cu instituțiile ei mărețe, privesc la creșterea explozivă din ultimii ani, mai ales în țările lumii a treia, la râvna cu care poporul sprijină financiar efortul lor, și văd peste tot în jur doar succese și dovezi ale binecuvântării lui Dumnezeu. Cum să prospere biserica în acest ritm dacă liderii ei ar fi ticăloși nenorociți, săraci, orbi și goi? „Imposibil,” este concluzia lor.

În tot acest ocean de pace și prosperitate prin care navighează biserica, ce strident, disonant și nepotrivit ar suna vocea lui Ilie: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Regi 18:21).

Nu este bine să vină Ilie. Nu este diplomat și nu respectă etica adventistă. Dacă îngerul vremii lui avea probleme, era frumos să respecte Matei 18, nu să-i provoace pe frați în văzul întregului popor.

Se pare că Martorul credincios procedează la fel cu noi. În loc să se adreseze direct, pe canalele oficiale, stelelor din mâna Sa, El preferă să vorbească prin intermediari. Și cum problema este că nu prea are de unde lua intermediari sfinți, alege și El pe cine găsește.

De data asta chiar nu era niciun motiv de supărare. Domnul a ridicat doi mesageri chiar din mijlocul lor, membri ai corpului pastoral, oameni cunoscuți, cu o oarecare poziție în biserică, Jones și Waggoner fiind redactori la Semnele Timpului în 1888.

Confirmarea că ei au un mesaj din partea Martorului credincios a venit la timp:

„Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (Letter S24, 1892).

Dumnezeu putea trimite un anonim total, așa cum a făcut în vremea lui Iosafat (2 Cron 20:14-18). Împăratul lui Iuda a ascultat glasul, deoarece el „își pusese inima să caute pe Domnul,” și de aceea a priceput repede că Domnul lucrează uneori „foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești.” Ahab, cumnatul, nu îl cunoștea, și de aceea a preferat sfatul celor 400 de profeți ai lui, iar pe Mica l-a aruncat în temniță.

Îngerul bisericii Laodicea face la fel. Se încrede în sfatul profesitorilor lui, iar pe Hristos îl ține afară, la ușă. În timp ce Hristos este afară, sfeșnicul este înăuntru, iar aceasta este o tragedie și mai mare. Poporul crede sincer că pastorii sunt reprezentanții lui Hristos, steaua din mâna Sa, așa cum spune Martorul credincios, dar nu crede că evaluarea cerului este corectă, că steaua chiar este oarbă și goală, că nenorocirea vine tocmai din persistența de a-L ține pe Hristos afară.

Situația poate fi descrisă astfel: Îngerul bisericii este înăuntru, poporul este înăuntru, iar Hristos este afară.

Unde este Baal?

Este prea complicat să înțelegem ce vrea să spună Pavel în 2 Tesaloniceni, că omul păcatului „se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu?” Pare așa incredibil că ne-a păcălit și pe

noi așa cum a reușit să păcălească multe alte generații ale poporului sfânt? Dacă a reușit să ia mințile unui popor chiar în timpul în care Dumnezeu în corp omenesc umbla prin mijlocul lor, cum credeți că nu a reușit cu un popor care îl ține pe Hristos afară de peste 120 de ani?

Doar o astfel de criză majoră ar justifica trimiterea lui Ilie printre noi, și nu știu cum ar reuși el să pătrundă înăuntru altfel decât spărgând geamurile, la încăpățânarea de care dăm dovadă.

Doar o astfel de criză majoră ar justifica limbajul de o duritate extremă al Martorului credincios, și care totuși nu reușește să treacă de urechea surdă a îngerului bisericii, fascinat de faptele lui, în aplauzele nerușinate ale unui popor care nu trebuie să afle că șchiopătează de ambele picioare.

Dacă steaua din mâna lui Hristos nu este îngerul bisericii Laodicea, atunci cu siguranță este un idol care a uzurpat locul lui Hristos în inimile poporului Său.

CONFEDERAȚIA

Marea controversă din jurul caracterului și guvernării divine a avut momentele ei de criză majoră în fiecare generație. În timp ce stăpânitorii acestei lumi făceau toate eforturile de a impune omenirii dictatura Pomului Cunoștinței, Dumnezeu și mesagerii Săi încercau să aducă lumină asupra soluției salvatoare care este Pomul Vieții. Iar terenul pe care s-a desfășurat bătălia dintre păcat și neprihănire a fost mereu biserica, poporul destinat să lumineze în bezna groasă adusă de minciună.

Ne apropiem vertiginos de încheierea acestei controversă, și este de așteptat să constatăm o dezvoltare masivă a luminii venită de la soarele neprihănirii (Isa 30:26), împotriva căreia să se ridice cel mai monumental zid de împotrivire satanică. Sigur, acest antagonism criminal este destul de subtil, spre a evita comoții inutile în mijlocul poporului, dar el nu va păcăli pe cei care au învățat ceva din istorie, și au identificat corect isprăvile diavolului în istoria noastră recentă.

Inspirația ne oferă modelul după care s-a desfășurat totdeauna opoziția față de adevărul prezent, iar noi constatăm cu ușurință că și astăzi lucrurile se desfășoară după același tipar. Ascultați:

„Marea eroare a bisericilor din toate timpurile a fost aceea că au ajuns la un anumit punct în înțelegerea adevărului Bibliei, apoi s-au oprit. Au aruncat ancora acolo. Ei au încetat să înainteze, cu argumentul că „avem lumină suficientă, nu ne mai trebuie alta.” Astfel au refuzat lumina.

„După ce solia de avertizare a fost dată, s-a format o confederație care să împiedice primirea soliei. Ei s-au baricadat, temându-se că lumina se va dovedi o capcană care-i va prăvăli într-o groapă periculoasă. Cele mai bogate comori de adevăr au fost deschise în fața lor. Fiecare minte avea nevoie de mărgăritarele descoperite, dar aliindu-se împotriva soliei, au fost amăgiți și s-au împietrit în poziția

lor. Așa au procedat toate bisericile cu solia din cer” (The EGW 1888 Materials, 826).

Confederația despre care vorbește aici sora White a fost la lucru de fiecare dată când Dumnezeu a trimis lumină prețioasă pentru poporul Său.

Exact așa se întâmplă astăzi cu poporul nostru. Dumnezeu a trimis prin mesagerii Săi adevărurile mari și minunate rămase ascunse de la Ziua Cincizecimii, iar acest popor, prin conducătorii lui, a refuzat lumina, cu același argument din trecut. De un secol observăm cum confederația se împotrivește soliei prin care Dumnezeu dorește să aducă biserica la înalta ei chemare. De un secol observăm cum confederația batjocorește, umilește și persecută pe trimișii cerului, sperând să le închidă gura, astfel ca solia să nu ajungă la popor. De un secol observăm cum confederația este mulțumită cu lumina veche, și vede doar pericole mortale în noile raze de lumină.

La doi ani după Minneapolis, aceasta era bătălia în poporul lui Dumnezeu:

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi (delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890) că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări. Când văd pe frații mei plini de mânie împotriva solilor și soliei lui Dumnezeu, mă gândesc la scenele asemănătoare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea care s-a făcut serilor Domnului în secolele trecute este la fel cu cea care se face astăzi celor prin care trimite Dumnezeu raze prețioase de lumină. Conducătorii de astăzi ai poporului merg pe același drum pe care au mers iudeii. Ei critică și aduc obiecțiune după obiecțiune, refuzând să recunoască dovezile, tratând lumina trimisă lor tot așa cum au tratat iudeii lumina pe care le-a adus-o Hristos” (Ms 36, 1890).

O foarte curajoasă Ellen White, singură în fața întregului corp pastoral adunat la acea sesiune a Conferinței Generale... Dar confederația nu mai ținea cont nici măcar de spusele ei; frații erau convinși că lumina despre neprihănirea lui Hristos este periculoasă, că va duce la fanatism și fragmentare. Acțiunile lor erau demascate public, în

termeni cât se poate de expliți, iar ei îngroșau obrazul și își făceau fruntea ca o cremene.

Mesajele din partea Domnului pentru confederație veneau în cascadă:

„Știi că au fost făcute eforturi — o influență contrară — de a izgoni lumina, lumina pe care Dumnezeu o îndrepta spre noi despre neprihănirea lui Hristos; dar, fraților, dacă Dumnezeu a vorbit vreodată prin mine, acesta este adevărul... Voi puteți închide ușa inimii voastre ca lumina pe care v-a trimis-o Dumnezeu în ultimul an și jumătate, sau așa ceva, să nu aibă influență și efect asupra vieții voastre... Tinerii noștri privesc la frații mai în vârstă, care stau nemîșcați ca un toiag și nu fac nici un gest de a primi orice lumină nouă care vine; ei rîd și își bat joc de tot ce spun și fac acești bărbați [Jones și Waggoner] ca fiind fără nicio importanță... Dacă v-ați așezat între popor și lumină, dați-vă la o parte... Este exact ca pe vremea iudeilor. Când vine o solie, de ce oare toată puterea conducătorilor se așează împotriva ei, ca să nu ajungă la popor?... Când Dumnezeu ne trimite lumină, lăsați-o să vină la noi, și nimeni să nu închidă ușa sau să acopere lumina. Deschideți ușa inimii și lăsați ca razele strălucitoare ale luminii să strălucească în inima și mintea voastră. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănirii să intre” (Ms 9, 1890).

Degeaba. Nu au dorit să lase Soarele Neprihănirii să intre, nici atunci, și nici după aceea, până în ziua de azi. Neprihănirea s-a poticnit în piața de obște, blocând drumul către tot mai râvnita Ploaie Târzie după care strigăm cu disperare în ultimii ani.

Ca o teribilă ironie a soartei, cel mai ilustru membru al confederației, cel mai iubit, apreciat și respectat președinte al Conferinței Generale, a recunoscut fără nicio ezitare că solia 1888 este piatra noastră de poticnire, că ea nu a fost primită, și că purtătorii ei din fiecare generație trebuie respectați:

„Reexaminând istoria perioadei 1888, ajungem la concluzia că ea a fost un timp de oportunități fără egal pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dumnezeu realmente a dat poporului Său „începutul” ploii târzii și al mării strigări în „descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.” Atitudinea și

spiritul manifestate de prea mulți la acea sesiune au făcut necesar ca Dumnezeu să retragă acea binecuvântare specială...

„Este clar că plinătatea acelei binecuvântări minunate pe care Dumnezeu dorea să o reverse peste biserică nu a fost primită atunci, și nici după aceea. În lumina acestor fapte ale istoriei, grija noastră principală ar trebui să fie aceea de a înlătura orice barieră care împiedică puterea făgăduită, și prin pocăință, credință, redeșteptare și reformă, să eliberăm drumul astfel ca Domnul să poată face această lucrare specială pentru noi și prin noi. Noi recunoaștem că răspunderea principală în acest episod este a conducerii bisericii.

„Ne așezăm nu doar de partea solilor pe care Domnul i-a folosit în 1888 să proclame solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos, ci și de partea tuturor acelor care au prezentat-o cu credincioșie în anii care au urmat [adică Andreasen, Wieland, Short, Brinsmead în anii 60 – nota noastră]. Dorim să învățăm din greșelile trecutului, astfel ca rebeliunea, încăpățânarea, nesupunerea, suspiciunea și invidia să nu fie găsite între noi” (Robert H. Pierson, Review and Herald, 27 mai 1976).

Dar confederația care urmărește blocarea soliei 1888 nu ține cont de nimic, nici chiar de opinia unui președinte al CG, așa cum nu a ținut seama nici de Ellen G. White, despre care știau sigur că este mesagerul lui Dumnezeu pentru biserică rămășiței.

Așa stând lucrurile, nu suntem deloc tulburați de lucrurile care se întâmplă în mijlocul poporului lui Dumnezeu de astăzi. Confederația își va duce lucrarea până la capăt, așa cum am fost avertizați cu mult timp în urmă:

„În manifestarea puterii care va lumina pământul cu slava ei, oamenii vor vedea ceva care, în orbirea lor, li se va părea periculos, care le va trezi temeri, și se vor așeza împotriva ei. Deoarece Domnul nu lucrează conform cu ideile și așteptările lor, ei se vor opune lucrării” (Review and Herald - Extra, 22 dec 1890).

UN ADEVĂR „CIUDAT DE NOU PENTRU MULȚI”

Caracteristic îndelungatei Lui proceduri în comunicarea adevărului, Domnul nu a descoperit slujitoarei Sale ceea ce urma să se întâmple la Minneapolis. Ea nu a știut nimic despre intențiile lui Dumnezeu la acea sesiune. Nu a știut că au fost aleși doi soli cu „acreditare divină,” că prin ei va fi proclamată „o foarte prețioasă solie” și că ea este chiar „începutul soliei îngerului a cărui slavă va umple tot pământul.” A lăsat-o să guste adevărul nou la prima mână, rostit chiar de gura celor doi mesageri.

Oricine altcineva ar fi avut rezerve și dubii față de această cale a lui Dumnezeu. De ce oare Domnul nu dorește să lucreze pe calea firească a lucrurilor, așa cum procedase până acum?

Oricine, dar nu ea. Ceea ce spune multe despre caracterul oamenilor prin care alege Domnul să vorbească.

Explicația pentru această onorabilă modestie la cineva cu poziția ei se află chiar într-unul dintre primele ei discursuri la Minneapolis, înainte de a auzi ceva rostit de Jones și Waggoner de la acea tribună. Ea spune că atunci când avem ochii deschiși către Soarele Neprihănirii, vom fi în armonie cu solii și soliile lui Dumnezeu.

Aici este cheia pentru dilemele multora din biserica de azi. Oamenii se întrebă dacă pot avea încredere în Jones și Waggoner, ca și în persoanele care au preluat solia lor în drumul ei către o slavă crescândă. Este sigur să studiem aceste lucruri? Mai are Dumnezeu ceva de spus cu privire la adevărul mântuitor? Așteaptă El de la copiii Săi noi înțelegeri ale luminii deja descoperite, sau chiar adevăruri „în întregime noi”? Există lumină trimisă care a fost estompată, ascunsă sub molozul erorilor în generațiile trecute?

Iată ce spunea ea fraților delegați, chiar la începutul sesiunii din 1888:

„Cel care studiază adevărul, care cu rugăciune își deschide ochii înțelegerii spre a vedea, și inima spre a primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănit, va fi în armonie cu solul și cu solia pe care o trimite Dumnezeu. Toată opoziția, toate prejudecățile, toate sugestiile vrăjmașului, nu vor face nicidecum adevărul mai puțin prețios sau mai puțin adevărat. Adevărul este obstrucționat doar atunci când oamenii cedează subtilităților vrăjmașului. Dar chiar și atunci când adevărul este respins și vorbit de rău de către cei care ar putea fi binecuvântați, întăriți și umpluți de bucurie de el, valoarea și strălucirea lui nu este estompată; căci mesagerii Domnului vor ține telescopul în fața ochiului spiritual, ca adevărul să poată fi privit din toate unghiurile, iar valoarea lui să poată fi apreciată.

„O investigare cinstită nu va eșua în a descoperi lucruri minunate în Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare gest de rezistență așează pe opozant sub o umbră deasă. El nu dorește să vadă. El nu cercetează Cuvântul lui Dumnezeu. Dar opoziția și rezistența nu fac decât să propulseze adevărul în faze noi și distincte. Cu cât adevărul este vorbit de rău, cu atât mai mult va străluci. Așa este lustruit aurul prețios. Fiecare cuvânt disprețuitor rostit împotriva lui, fiecare reprezentare greșită a valorii lui, trezește atenția și este mijlocul prin care se ajunge la o investigare și mai profundă a ceea ce este adevărul mântuitor. Adevărul devine astfel și mai prețuit. O nouă frumusețe și o nouă valoare sunt descoperite în diferitele lui perspective.

Fraților, Dumnezeu are lumină foarte prețioasă pentru poporul Său. Eu nu o numesc lumină nouă, dar, oh, ea este ciudat de nouă pentru mulți” (The EGW 1888 Materials, 140).

Imediat a venit „lumina foarte prețioasă,” și ea a fost atât de „ciudat de nouă” pentru atât de mulți încât ei au înfruntat-o cu toată puterea, cu toată convingerea că este lumină falsă.

Sigur că nu era adevăr nou, deoarece el fusese oglindit în ceremonii și metafore chiar de la început. Întreaga economie iudaică vorbea despre sanctuar și scopul lui. De la Geneza la Apocalipsa, totul se desfășoară în jurul sanctuarului ca loc al locuinței lui Dumnezeu.

Sanctuarul a fost întinat, și trebuie curățit. A fost pustiit, și trebuie reocupat. A fost batjocorit, și trebuie reabilitat, justificat.

Conflictul din jurul sanctuarului merge însă și mai departe înapoi în timp. Rebeliunea lui Lucifer a fost declanșată tocmai de acest aspect fundamental al creației lui Dumnezeu. Părtășia dintre cele două naturi, creată și divină, era contestată, fiind considerată un obstacol în calea fericirii și libertății cetățenilor universului.

Această colosală controversă se va încheia atunci când omenirea va avea ocazia să vadă scopul etern al lui Dumnezeu realizat în poporul Său, o dovadă zdrobitoare că neprihănirea, libertatea și demnitatea nu sunt posibile atâta timp cât templul lui Dumnezeu este gol.

Astăzi acest adevăr continuă să fie „ciudat de nou” pentru cei mai mulți dintre frații noștri, care nu vor putea fi în armonie cu solii și solia lui Dumnezeu decât atunci când vor dori să deschidă ochii și inima către razele tot mai strălucitoare ale neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea.

Și nu ne temem de opoziția violentă declanșată împotriva lui. Este un semn că acest adevăr va deveni curând, din acest motiv, cât se poate de proeminent și strălucitor.

PARABOLE DE CEL MAI PROFUND INTERES

La scurt timp după sosirea ei în Australia, Ellen White îi scria lui Uriah Smith, referindu-se la parabolele despre nunta fiului de împărat și a celor zece fecioare. Aceasta se întâmpla înainte ca ea să scrie cartea *Parabolele Domnului Hristos*. Ascultați:

„Aceste parabole sunt de cel mai profund interes pentru noi astăzi, și, dragă frate, simt o intensă dorință a inimii ca tu să fii printre cei care, de acum înainte, să ai ochii unși cu alifie, ca să înțelegi lucrurile acestea” (*The Ellen G. White 1888 Materials*, 1042).

Ea îi spune aici lui Smith că parabolele despre nuntă și căsătorie trebuie să ajungă în luminile rampei în teologia adventistă a zilei, că ele sunt „de cel mai profund interes” pentru biserică.

Dar mai înainte ca Smith să poată vedea lumină și adevăr prezent în aceste parabole de „cel mai profund interes,” el avea nevoie de alifia cerească spre a discerne un adevăr împotriva căruia luptase cu disperare la Minneapolis, și continua să lupte încă. În stilul ei caracteristic, sora White merge drept la țintă, arătându-i lui Smith principala lui problemă fără să-i menajeze rana deschisă și încă nevindecată din 1888:

„Solia trimisă prin frații A.T. Jones și E.J. Waggoner este solia lui Dumnezeu către biserică Laodicea, și vai de cei care mărturisesc a crede adevărul, și totuși nu reflectă asupra altora razele de lumină trimise de Dumnezeu” (*The Ellen G. White 1888 Materials*, 1052).

Apoi ea îi explică lui Smith maniera prin care a fost amăgit să aleagă drumul împotrivrării față de Martorul Credincios în încercarea Lui de a trezi o biserică încropită și adormită:

„Ca unul cu o lungă experiență în adevăr, era datoria ta să fii printre primii care să prindă solia de la Dumnezeu din cer, și să

o comunice poporului; dar vrăjmașul ți-a prezentat într-o lumină exagerată toate obiecțiunile pe care le aveai la diferite subiecte, iar imaginația ta nu ți-a prezentat fapte. Vrăjmașul pregătise un lanț și de circumstanțe, ca zalele într-un lanț, ca să te împiedice să iei poziția pe care trebuia să o iei. Ai pierdut o bogată și puternică experiență, iar această pierdere, produsă de refuzul de a primi prețioasa comoară de adevăr oferită ție, este încă pierderea ta. Nu te afli în poziția pe care o dorea Dumnezeu, și ai ratat zalele providențiale una după alta, așa că acum este greu pentru tine să vezi legăturile misterioase din lanțul providenței în această lucrare specială a lui Dumnezeu” (The Ellen G. White 1888 Materials, 1053).

La fel se întâmplă cu urmașii spirituali ai lui Uriah Smith de astăzi. Au fost fascinați mai mult de obiecțiunile aduse împotriva soliei 1888 decât de dovezile în favoarea ei, permițând astfel vrăjmașului să deformeze realitatea printr-un lanț de circumstanțe care devine imposibil de rupt. Ei nu reușesc să înțeleagă că solia Jones-Waggoner aduce în luminile rampei o nouă și corectă înțelegere a Nunții Mielului așa cum este ea oglindită în parabolele Domnului Hristos și descrisă în Apocalipsa lui Ioan. Nu văd cum aceste parabole pot fi „de cel mai profund interes” pentru biserica timpului nostru.

Uriah Smith nu a putut înțelege cum solia trimisă prin frații Waggoner și Jones este „solia lui Dumnezeu pentru biserica Laodicea” și „cu adevărat solia îngerului al treilea.” Necredința lui este moștenirea genetică a îngerului bisericii Laodicea de astăzi, necredință care îl face să se ridice împotriva soliei 1888, cu consecințele devastatoare pentru biserică:

„Am întrebat despre semnificația zguduirii pe care am văzut-o, și mi s-a arătat că ea va fi cauzată de mărturia hotărâtă declanșată de sfatul Martorului Credincios pentru cei din Laodicea. Ea va avea efect asupra inimii primitorului, și îl va face să înalțe standardul și să proclame adevărul direct. Unii nu vor suporta această mărturie hotărâtă. Ei se vor ridica împotriva ei, ceea ce va produce o zguduire în poporul lui Dumnezeu” (EW 270).

Când a primit Ellen White această viziune, nimeni nu știa nimic despre o viitoare „solie 1888,” așa că îngerul însoțitor s-a limitat

la a spune „sfatul Martorului Credincios” pentru cei din Laodicea. După 1888, ea a declarat fără teamă că solia Jones-Waggoner este solia lui Dumnezeu către Biserica Laodicea, așa cum face și aici, în scrisoarea către Smith.

Implicațiile sunt cât se poate de clare: Solia spune că îngerul bisericii nu are nici credința adevărată, nici alifia pentru a discerne realitățile spirituale, și nici haina neprihănirii lui Hristos, deoarece nu înțelege principiul căsătoriei, nunții, și nu știe că Hristos a trecut la o altă fază a lucrării Sale, dincolo de perdea, unde așteaptă să facă ispășire pentru poporul Său în viață.

Acum culegem roadele acestei stări de lucruri. Cine sunt cei care nu suportă această „mărturie hotărâtă,” și care „se vor ridica împotriva ei,” producând astfel o mare zguduire și cernere în poporul lui Dumnezeu? Priviți ce se întâmplă în comunitățile noastre, peste tot pe unde solia Jones-Waggoner începe să răsune. Cei care „înaltă standardul și proclamă adevărul direct” sunt amenințați, pedepsiți și apoi excluși din biserică de către cei care nu suportă „mărturia hotărâtă.”

Este cea mai evidentă împlinire a profeției Mântuitorului din Ioan 16: „Au să vă dea afară din sinagogi; ba încă, va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Și se vor purta astfel cu voi pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine” (Ioan 16:2-3).

Și totuși, îngerul Bisericii Laodicea nu înțelege nimic. Este fascinat de țarina și negustoria lui, tulburat peste măsură de invitația la nuntă, și mai pornit ca niciodată să batjocorească, să bată și să omoare pe trimișii împăratului. Nu dorește să înțeleagă că parabolele despre căsătorie sunt „de cel mai profund interes” pentru timpul nostru.

Am crezut că este o simplă răceală de sezon, pe care o tratăm cu ceai și băi calde la picioare, dar virusul laodicean, se va dovedi curând, este o pandemie de proporții inimaginabile și efecte devastatoare.

Cea mai serioasă manifestare a acestui virus? Percepția că aduci o slujbă lui Dumnezeu omorând pe poștașii lui Hristos trimiși cu invitația de nuntă.

CALEA ÎN SFÂNTA SFINTELOR

Astăzi auzim despre tot felul de planuri, strategii și tehnici care promit să pregătească poporul pentru a „sta în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu.” La prima vedere, ele par legitime și eficiente, dar la o analiză mai atentă toate au același defect major: nu arată calea în Sfânta Sfințelor.

Informațiile vitale oferite acestui popor chiar în zorii marii mișcări advente spuneau că adevărata credință, spre deosebire de religia simțămintelor, este ancorată în Sfânta Sfințelor, în deplin acord cu declarația lui Pavel: „... nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evr 6:18-20).

Aceasta este credința autentică. Ea pătrunde „dincolo de perdeaua dinăuntrul templului,” iar perdeaua dinăuntrul templului des-părțea Sfânta de Sfânta Sfințelor. Cele două încăperi ale sanctuarului reprezintă cele două faze ale lucrării lui Hristos: Slujba zilnică (*daily*), și slujba anuală (*yearly*). Slujba zilnică asigură iertarea, cea anuală oferea curățirea.

Viziunea tronurilor ne-a avertizat că poporul nostru va părăsi credința de dincolo de perdea, și se va întoarce la lucrarea părăsită de Hristos în 1844. Va uita de slujba anuală, și va îmbrățișa slujba zilnică. Mai concret, va conta pe îndreptățirea prin credință pentru mântuire, și va repudia scopul etern al lui Dumnezeu de a uni din nou omenescul cu divinul, prin lucrarea de la sfârșitul anului, reprezentată de Sfânta Sfințelor.

O astfel de speranță, deși poate asigura mântuirea via mor-mânt, nu poate pregăti un popor „care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu.” Ea ar putea duce pe închinători în împărăție,

dar nicidecum nu poate încheia marea controversă dintre Hristos și Satana.

După 1888, poporul nostru a abandonat treptat, „unul câte unul,” credința în Ziua Ispășirii pentru o generație în viață, și s-a întors tot mai mult către îndreptățirea prin credință, pe care o aclamau toate bisericile protestantismului popular. În limbajul metaforelor din viziune, s-a întors în fața tronului din Sfânta, alături de închinătorii care continuau să conteze pe îndreptățirea prin credință, lucrare părăsită de Hristos în 1844. Lucrarea din Sfânta Sfințelor a fost eclipsată și apoi părăsită în întregime, ceea ce face imposibil scopul lui Dumnezeu descris în Ezechiel 36:23.

Cu puțin timp înainte de 1888, Inspirația atrăgea din nou atenția poporului nostru că există o lucrare de ispășire în Sanctuarul ceresc, și că doar atunci când acest mare adevăr este văzut și înțeles, vom fi pregătiți pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu:

„Toți trebuie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl vor accepta vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununuate de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi ridicat deasupra lucrurilor obișnuite, deasupra gândurilor și emoțiilor pământești, fiind aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului ceresc de păcatele poporului. Credința lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihănirii” (5T 575).

Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Marele adevăr al scopului etern al lui Dumnezeu în Sanctuar nu a fost văzut și înțeles. Poporul nu și-a „trimis” credința în Sanctuar, și astfel nu este „adus în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului ceresc de păcatele poporului.”

Când a venit solia 1888, oamenii cu nume din biserică nu au văzut nicio lumină în solia îngerului al treilea, care „arăta calea în Sfânta Sfințelor.”

Vorbind despre cei care au refuzat primele două solii îngerești, sora White oferă prețioase informații despre scopul soliei 1888, despre „strigătul de la miezul nopții,” acela de a arăta calea în Sfânta Sfințelor, dincolo de perdea:

„Cei care au respins prima solie nu au putut beneficia de a doua; nu au beneficiat nici de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre prin credință cu Isus în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc. Și respingând cele două solii anterioare, și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu au mai văzut lumină în solia îngerului al treilea, care arată calea în Sfânta Sfințelor” (Early Writings, 260).

Exceptional de clar și precis. Solia îngerului al treilea arată calea în Sfânta Sfințelor. Strigătul de la miezul nopții, care produce trezirea fecioarelor, pregătește poporul să intre cu Hristos la Nuntă.

De ce este nevoie astăzi din nou de solia îngerului al treilea, și de strigarea de la miezul nopții? Deoarece, evident, poporul nostru nu îl urmează pe Hristos în Sfânta Sfințelor, nu mai vede calea care duce dincolo de perdea, locul unde omenescul și divinul se unesc. Nunta Mielului depinde de dispoziția poporului lui Dumnezeu de a-L urma pe înainte-mergătorul nostru dincolo de perdea. Aceasta este singura ancoră, în furtuna teologică în care se scufundă întreaga omenire.

Dar, spunea Inspirația la câțiva ani după 1888, „drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Care este culoarea care omoară realmente solia îngerului al treilea, drapel purtat de „toți” cei care susțin că proclamă solia îngerului al treilea? Nimic altceva decât că solia 1888 este îndreptățirea prin credință, pe care toată lumea o acceptă și o predică. Este o întoarcere în Sfânta, la prima fază a lucrării lui Hristos, părăsită în 1844, dar pe care Baal a preluat-o, dându-se drept Hristos.

Calea nouă și vie deschisă de Hristos duce neapărat „dincolo de perdea,” în Sfânta Sfințelor, unde trebuie să fie oficiată căsătoria, adică unirea dintre divin și uman pentru poporul lui Dumnezeu. Profeția din Ezechiel 36:23 își așteaptă încă împlinirea. Ea depinde

vital de un popor luminat, care va înțelege că solia 1888 este lumina de pe singura cărare autentică și legitimă, calea consacrată către desăvârșirea creștină, realizată în locul prea sfânt al noului legământ.

Trăim astăzi cea mai serioasă încleștare între Hypostasis și Icabod din toate timpurile, o bătălie teribilă de o parte și alta a perdelei din Sanctuar care va duce la externalizarea Ierarhiei, în încercarea ei de a împiedica Nunta Mielului.

Nu este vremea ca poporul nostru să fie lăsat să audă solia 1888, care arată calea în Sfânta Sfințelor?

„POPORUL MEU ȘI-A SCHIMBAT SLAVA”

Tragediile care s-au abătut asupra poporului lui Dumnezeu din vechime au o singură cauză, descrisă corect de Iona: „Cei ce se lipsesc de idoli deșeți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Dar niciodată în istoria lor nu a existat un dezastru național fără ca Dumnezeu să-i fi avertizat mai dinainte, prin slujitorii Săi. Această atitudine iubitoare este zugrăvită cel mai bine în invazia și robia babiloniană. Pentru prima oară în istoria lui, poporul a fost adus la anihilare totală, șters de pe harta națiunilor, aruncat în gheena lucrurilor fără valoare, a cadavrelor fără identitate.

Avertizările că drumul ales de ei duce la nimicire au început cu mult înainte de a fi prea târziu. O viață întregă le-a vorbit Ieremia, fără niciun rezultat. Le-a descris în cele mai fine detalii nebunia în care vor intra. Le-a explicat precis motivul pentru care au ajuns în starea deplorabilă de orbire spirituală în care se găseau. Dar nu au putut crede că evaluarea cerească este adevărată, că descrierea încredințată lui Ieremia are vreun merit:

„Preoții n-au întrebat: ‚Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (Ier 2:8).

Când se întâmplă așa, Hristos este înlocuit cu Baal fără ca cineva să-și dea seama:

„Treceți în ostroavele Chitim, și priviți! Trimeteți la Chedar, uitați-vă bine, și vedeți dacă s-a întâmplat acolo așa ceva. Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava, cu ceva care nu este de niciun

ajutor! Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul” (Ier 2:10-12).

Când Baal este alegerea unui popor, atunci el nu mai are ce căuta în țara Domnului; trebuie să meargă în țara lui Baal, în Babilonul cel mare.

Biserica de astăzi merge exact pe același drum, incapabilă să înțeleagă că teologii ei proorocesc tot prin Baal, că păzitorii legii nu Îl cunosc pe Dumnezeu, că preoții nu se întreabă „unde este Domnul.” Poporul acesta a plecat de la poarta sanctuarului, și s-a alăturat mulțimii plecate la picioarele tronului părăsit de Hristos. Influența nesfântă suflată de pe acel tron le dă sentimentul că ei slujesc lui Hristos, și că Dumnezeu este satisfăcut de închinarea lor.

Despre acest drum al rebeliunii și despărțirii de Hristos am fost avertizați din timp, în cuvinte cât de poate de clare:

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu, în mijlocul nostru, ca popor” (The EGW 1888 Materials, 445).

„Biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217).

Tragedia a început la Minneapolis, și a fost confirmată chiar de un mesager coborât din cer, ca să nu putem da vina pe neputințele vreunui sol omenesc:

„Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram” (The EGW 1888 Materials, 1067).

Ni s-a spus, de asemenea, că „lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi încă nu s-a făcut” (1888 Materials, 445). Cum putem verifica? Destul de simplu. N-am intrat în Canaanul ceresc.

Eșecul lui Israel la Cadeș-Barnea a fost provocat de o gravă și generalizată necredință în puterea și dispoziția lui Dumnezeu de a-l duce în țara făgăduită. Solia adusă de Caleb și Iosua, susținută de Moise, a fost considerată o nebunie, o capcană care va duce poporul la dezastru. Spiritul acesta a declanșat imediat revolta lui Core, Datan și Abiram, care au cerut ca deciziile de importanță națională să nu mai fie luate de Moise, ci de adunarea poporului, deoarece „toți sunt sfinți.” De fapt, doreau să se întoarcă în Egipt.

Așa a fost și în 1888. Jones și Waggoner, susținuți de Ellen White, spuneau poporului că este ușor să fii mântuit, și greu să fii pierdut, că Domnul are o cale mult mai simplă și ușoară de a vindeca pandemia laodiceană care a cuprins biserica mondială. Era vechea, uitată și neglijată Cale, calea consacrată de Hristos către desăvârșirea creștină, dincolo de perdeaua din sanctuarul ceresc.

Dar frații din adunarea poporului, conduși de Smith, Butler, Morrison, erau speriați de Calea nouă și vie deschisă de Hristos în trupul Său. Au exilat pe Waggoner în Anglia, pe sora White în Australia, iar Jones, rămas singur în America, a sperat zadarnic în succesul soliei lor. Nu putea înțelege că lumina a fost retrasă, și că trebuie să meargă alături de popor în pustie.

De atunci ne învârtim în jurul acestui munte, așteptând zadarnic ploaia târzie, marea strigare și revenirea lui Hristos. Liderii noștri au început și ei să se ia de gânduri, și recunosc pe față că revenirea a fost amânată din vina noastră. Delegații de la ultimul Consiliu Anual parcă erau iudeii la zidul plângerii. Se rugau cu stăruință pentru ploaia târzie, fără nicio bănuială că ei resping, disprețuiesc sau neglijează tocmai lucrul pentru care se roagă. Niciunul dintre vorbitori nu părea conștient că acest popor a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram, și că acesta este motivul pentru care ne aflăm astăzi aici.

Au citat frumoasele paragrafe inspirate, că cerul așteaptă să trimită ploaia, dar noi nu suntem pregătiți, că lucrarea este mult întârziată, că Domnul are o lucrare de făcut cu acest popor. Au făcut rugăciuni fierbinți, și au cântat plecați pe genunchi și cu ochii închiși „Come, Holy Spirit.” Emoționant, dar cum se explică faptul că nu au dat peste pasajele din Inspirație care explică exact motivele pentru care ne găsim în acest impas?

De ce nu văd declarația îngerului, că poporul nostru a repetat la Minneapolis revolta lui Core, Datan și Abiram?

De ce nu prezintă poporului viziunea cu cele două tronuri, prin care am fost avertizați chiar de la început că o să-l părăsim pe Hristos la altar, exact în ziua Nunții, și că o să ne întoarcem „unul câte unul” la picioarele tronului ocupat de Baal?

De ce nu au descoperit pasajul cutremurător că „Drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Cum de nu văd citatul care spune că Domnul a trimis deja începutul mării strigări, prin solia din 1888, dar Satana a avut o mare biruință, împiedicând solia să ajungă la popor chiar prin intermediul propriilor noștri frați?

De ce nu sunt îngrijorați de afirmația alarmantă că „Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890)?

Cum de nu au descoperit avertizarea înfricoșătoare, că „Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor... Dar, pentru că s-a acționat după aranjamentele lui Satana și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

Atâta vreme cât aceste avertizări vor fi neglijate, Hristos va rămâne bătând la ușa noastră denominațională, Duhul lui Dumnezeu va continua să fie insultat, iar lumina trimisă în 1888 va fi disprețuită. În aceste condiții, rugăciunea pentru ploaie nu va face decât să ne expună valului de redeșteptări contrafăcute, în care balaurul a excelat întotdeauna.

H+

Viitorul omenirii, văzut de elitele lumii științifice și academice, este transumanismul, iar evenimentul crucial pe care îl anticipează și îl pregătesc este *singularitatea*, saltul evolutiv de la actuala eră umană la noua eră a atingerii nemuririi prin tehnologie. Un fel de darwinism hi-tech, în care specia își ia propriul destin în mâini și decide să treacă la nivelul superior.

Necăjiți că evoluția este neserioasă, lăsându-ne atâtea mii de ani în starea de mizerie și moarte în care ne aflăm, ei speră să rezolve problema prin tehnologie. Mai precis, prin inteligență artificială (AI). Profetul acestei noi mișcări, Raymond Kurzweil (și el un fiu al lui Avraam ca și Einstein), vede *singularitatea* ca momentul în care omul și calculatorul vor forma simbioza perfectă care aduce nemurirea. (1)

Expresia *singularitate* vine din astrofizică, și se referă la un punct în spațiu-timp în care legile fizicii obișnuite, cunoscute, nu se mai aplică. Folosită în cazul speciei umane, ea definește momentul în care specia umană depășește legile obișnuite, cunoscute. Boala și moartea sunt considerate defecțiuni ale componentelor fizice, cărora tehnologia avansată a zilei de mâine le va găsi rezolvări. Ei numesc întregul concept **h+**, adică dincolo de omenesc, de actualul omenesc.

Haș plus? Să nu-ți vină să crezi, pur și simplu! Păi păsările astea necurate și urâte care îi inspiră pe acești teoreticieni parcă spuneau odată, în Eden, că *plusul* acesta este un instrument al sclaviei, o piedică în calea evoluției naturale către divinitate, și că odată scăpat de el ajungem dumnezei, deci nemuritori. Ei spuneau că **h** fără niciun + este viitorul strălucit al omenirii.

Când a creat frumoasa familie omenească, Dumnezeu și-a împărțit viața cu noi. Formula creațiunii a fost **h+D**, adică omenescul plus divinul, și ne-a garantat că, păstrând formula intactă, avem nemurirea, fericirea, pacea și prosperitatea.

Șarpele cel vechi, șeful păsărilor necurate și urâte din Babilonul cel mare de astăzi, a contestat vehement formula. A convins-o pe Eva că **h** nu are nicio nevoie de **D**. Din contră, spunea el, plus-ul păgubaș vă va ține robi pe vecie, vă va tăia calea spre evoluție, spre muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei. El insista că dincolo de **h+D** există ceva mult mai spectaculos decât visează ei, și că bariera către noua și măreața lor stare viitoare este acel + criminal.

A văzut și Eva, și vedem și noi astăzi ce bine a mai ajuns omenirea după ce a spart formula creațiunii. Am renunțat la +, am rămas doar cu **h** și ne-am scufundat imediat în beznă, mizerie, suferință și moarte. Pentru mii de ani. Experimentul, vede bine toată lumea, a eșuat: **h** nu a devenit Dumnezeu, și nu are nicio șansă să devină vreodată. Evoluția promisă în Eden pur și simplu nu funcționează.

Și acum, în loc să-și recunoască eșecul, minciuna și fraudă, ce fac acești controlori globali? Vin și spun fără nicio rușine că totuși omenirea are nevoie de un plus, și că fără un plus rasa este sortită pieirii. Și în loc să recunoască pura realitate, oglindită în sanctuarul iudaic mii de ani, că omenirea trebuie să se întoarcă la formula creațiunii, **h+D**, dacă vrea să atingă singularitatea, cum o numesc ei, născocesc alte vise deșarte, și ne vând alte iluzii. Ei recunosc faptul că trebuie să devenim părtași de ceva, dar nu de natură divină. Ne trebuiesc implanturi, inteligență artificială, nanotehnologie și toată pleiada de „cuceriri” ale științei Pomului Cunoștinței.

Raymond Kurzweil, apostolul *singularității*, avea toate șansele să înțeleagă ce fel de *plus* ar salva omenirea din starea de decădere în care se află astăzi, dacă dădea atenție istoriei poporului lui, în care sanctuarul este monumentul care umbrește orice orizont. Ar fi descoperit acolo *plus*-ul salvator, pe care strămoșii lui l-au păstrat pentru generațiile următoare deși ei nu l-au înțeles niciodată. Nu i-ar fi luat mult timp să priceapă că sanctuarul iudaic strigă cu glas de tunet și fără umbră de îndoială că formula corectă a singularității este **h+D**, momentul unic al apariției noii familii umane, oameni părtași de natură divină.

Nu numai atât. Istoria poporului lui reține un eveniment și mai remarcabil: Formula sanctuarului a produs primul ei rezultat

material, Omul Isus Hristos, o făptură de o nouă ordine pe Planeta Pământ, în care formula creațiunii, **h+D**, omenescul plus divinul, a putut fi verificată concret, practic. Și dacă accepta să înainteze în slava crescândă a luminii, descoperea și declarația uimitoare, că „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină (adică exact **h+D**), și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Dar Ray Kurzweil a ales să citească istoria oficială a poporului său, care susține că Hristos a fost un rabin șmecher, un impostor căruia nu trebuie să i se dea atenție. Problema este că fără înțelegerea corectă a acestui episod al istoriei lor, toată religia lui Israel este nefolositoare, și de aceea elita intelectuală a acestui popor a aruncat-o la lada de gunoi. Acum aleargă bezmetici în căutarea vreunui *plus* salvator, disperați că **h** fără niciun **+** ne aruncă fără menajamente în gheena din care nu există întoarcere.

Dacă citea istoria alternativă, părintele *singularității* descoperea știința Pomului Vieții, produsul sigur al formulei creațiunii: Omul Isus Hristos. Descoperea ce fel de plus are nevoie omenirea, grăbind astfel autentică, folositoare și eficientă singularitate: **h+D**.

Note:

(1) *Vezi detalii aici: 2045: The Year Man Becomes Immortal*
(<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,2048299,00.html>)

Un alt articol interesant: The Rise of Techno-Gods: The Merging of Transhumanism and Spirituality

(<http://www.raidersnewsupdate.com/leadstory121.htm>)

SCRISE PENTRU ÎNVĂȚĂTURA NOASTRĂ

Un anumit apostol spunea odată că raportul istoriei de pe paginile Scripturii a fost transmis cu un scop precis: „Pentru învățătura noastră...” Se referea, evident, la generația poporului lui Dumnezeu de la „sfârșitul veacurilor,” oameni cu care se va parafa legământul cel veșnic anunțat de Ieremia: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ier 31:33).

Dacă au fost scrise „pentru învățătura noastră,” ar fi potrivit să învățăm, nu?

Biserica zilelor noastre se confruntă cu o secetă cumplită. Ploaia fâgăduită, o revărsare fără precedent a Duhului, se lasă așteptată de peste un secol. Ce se întâmplă? Există motive serioase? Avem vreo responsabilitate, vreo vină?

Ieremia a scris pentru învățătura noastră. Poporul vremii lui trăia exact aceeași tragedie: Ploaia nu venea cu niciun chip, iar conducătorii poporului, exasperați, înhămau pe oameni la tot felul de exerciții spirituale de adus ploaia. Iată descrierea lui:

„Iuda jelește, cetățile lui sunt pustiite, triste, posomorâte, și strigătele Ierusalimului se înalță. Cei mari trimit pe cei mici să aducă apă, dar cei mici, când se duc la fântâni, nu găsesc apă și se întorc cu vasele goale: rușinați și roșiți, își acoperă capul” (Ier 14:2.3).

De ce nu cădea ploaia atunci? Existau motive serioase, sau era o aberație meteorologică, un capriciu al vremii? Orice om zdravăn la cap se întrebă, mai întâi, de ce nu plouă, înainte de a căuta soluții. Dar mai marii lui Israel nu se întrebau de ce nu plouă. Ei născoceau planuri, proiecte, strategii pentru ieșirea din criză.

Da, existau motive extrem de serioase pentru seceta cumplită care se abătuse peste ei. Nu era vorba despre toanele unui Dumnezeu

insensibil, capricios, pretențios, iar Ieremia este informat corect despre motivele secetei, motive serioase, multiple, grave. Ascultați:

„Așa vorbește Domnul: ‘Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine și au mers după nimicuri, și au ajuns ei înșiși de nimic?... Preoții n-au întreat: ‘Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, prorocii au prorocit prin Baal și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor’” (Ier 2:5.8).

„Poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva care nu este de niciun ajutor! Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă” (Ier 2:11-13).

Situația este gravisimă și cât se poate de clar prezentată. Poporul a părăsit pe Domnul, iar Baal s-a infiltrat, cu discreție perfectă, în locul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Acum, mai marii lui Israel vedeau și ei bine că ploaia târzie dispăruse fără urmă, și, fără să caute motivele, propuneau soluții, mobilizau biserica la rugăciune, chemau la redeșteptare și reformă. Iată cum vedea Dumnezeu situația:

„Măcar că ploile au fost oprite, și ploaia de primăvară a lipsit, totuși tu ți-ai păstrat fruntea de prostituată și n-ai vrut să ai rușine! Acum, nu-i așa, strigi la Mine: ‘Tată! Tu ai fost Prietenul tinereții mele!’” (Ier 3:3-5).

„Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele” (Ier 4:22).

„Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Prorocii prorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?” (Ier 5:30.31).

„Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: „Pace! Pace!” Și totuși nu este pace!” (Ier 6:14).

„Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă

pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!” (Ier 6:16).

Acestea erau motivele pentru lipsa ploii atunci, pe care cei mari nu le vedeau. Și Ieremia se întreba plin de uimire: „Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face, dar, vindecarea fiicei poporului meu?” (Ier 8:21-22).

Poporul lui Dumnezeu de astăzi trece prin exact aceeași situație. Ploaia târzie nu cade, iar cei mari trimit pe cei mici să caute apă. Cum este posibil să nu se întrebe dacă nu cumva există motive extrem de serioase pentru întârzierea Ploii?

De peste un secol cei mari experimentează pe spatele acestui popor tot felul de proiecte strategice de adus ploaia, fără niciun rezultat. Domnul le spune că există o cale străbună, calea consacrată către desăvârșirea creștină, dar ei răspund ca și clerul din vremea lui Ieremia: „Nu vrem să umblăm pe ea.”

Așa se explică de ce ploaia târzie lipsește, iar mai marii noștri își „păstrează” fruntea de prostituată, făcându-se că nu au auzit de calea nouă și vie deschisă de Hristos dincolo de perdea, acolo unde omenescul și divinul se unesc.

De o asemenea încăpățănare în fața luminii clar descoperite doar îngerul bisericii Laodicea poate fi capabil. Așa se face că evaluarea cerului din 1888 rămâne încă valabilă: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The 1888 EGW Materials, 1229).

Cel care nu își cunoaște istoria, este condamnat să o repete.

EFFECTUL „STRIGĂRII” DE LA MIEZUL NOPTII

Strigarea de la miezul nopții, că Mirele vine din nou spre a conecta pe poporul Său la izvorul vieții, produce în biserică o situație extrem de neplăcută. Ea dă peste cap munca asiduă a generații de pastori și administratori, care au luptat să păstreze în biserică pacea și armonia, buna conviețuire dintre grâu și neghină, o minimă decență comportamentală sub umbrela sloganului „unitate în diversitate.”

Și a funcționat. Discrepanțele dintre cele două clase nu au fost vizibile, deoarece ambele „au o credință curată” (COL 406) provenită din devotament pentru mișcarea adventă și doctrinele ei specifice. În plus, ambele categorii sunt lipsite de slava lui Dumnezeu, adică nu au devenit încă „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu,” așa cum a fost Fratele lor mai mare. Ele toate sunt „fecioare” dar nu „Mireasa.” Adică nu L-au „cunoscut” pe iubitul inimii lor așa cum recomandă Scriptura, acea „cunoaștere” care produce o făptură nouă.

Când răsună strigarea că Mirele dorește să ducă fecioarele la altar, la părtașia de natură divină, zguduirea și cernerea separă ceea ce înainte părea unitate, produce conflict acolo unde noi credeam că este armonie, aduce sabie acolo unde noi visam și doream pace. Apar două categorii de credincioși imposibil de armonizat, și astfel se spulberă visul și efortul multor frați care astăzi luptă pe orice cale spre a împiedica strigarea să ajungă la urechile turmei lor.

Marea Strigare „a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos,” iar trezirea fecioarelor pune în evidență ceea ce până atunci nu se vedea, și anume faptul că Hristos mai are de făcut o mare lucrare înainte de a putea reveni în slavă. El trebuie să pregătească un grup de credincioși prin care Dumnezeu, necunoscut în lume, să poată fi „sfințit” în noi sub ochii oamenilor. Atunci „neamurile vor

cunoaște că Eu sunt Domnul” (Eze 36:23) și milioane vor întoarce spatele lui Baal.

Întrebarea care așteaptă un răspuns urgent este: De ce atunci când se aude strigarea, iar fecioarele se deșteaptă, unele devin „neînțelepte”? Dacă toate erau „fecioare,” dacă toate aveau „considerație pentru adevăr,” dacă „nu erau ipocrite” și „au apărât și susținut adevărul” (COL 411), de ce oare unele se trezesc „neînțelepte” și sunt cernute — adică nu pot participa la Nuntă? De ce unele au „ulei” suficient, iar altele nu?

Răspunsul oferit de inspirație nu a prea fost băgat în seamă de poporul lui Dumnezeu, deși el descoperă cu claritate una dintre cele mai serioase slăbiciuni ale mesajului adventist actual. Ascultați:

„Duhul lucrează asupra inimii omului în măsura în care acesta dorește și consimte ca Duhul să implanteze în el o natură nouă, dar cei reprezentați prin fecioarele neînțelepte au fost mulțumiți cu o lucrare superficială. Ei nu cunosc pe Dumnezeu. Nu au studiat caracterul Lui, nu au avut comuniune cu El, deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască” (COL 411).

Iată deci problema reală a fecioarelor devenite neînțelepte: Nu au dorit și nu au consimțit ca Duhul să implanteze în ele natura divină; nu au studiat caracterul lui Dumnezeu, pe care nu-l cunosc; au fost mulțumite cu o lucrare superficială, considerând că iertarea, îndreptățirea, este tot ce trebuie spre a onora pe Mire.

De ce oare nu au dorit și nu au consimțit ca Duhul „să implanteze în ele o natură nouă”? Pentru simplul fapt că nu li s-a spus că Dumnezeu așteaptă așa ceva. Predicarea adventistă — unica lor sursă de informare spirituală — nu a avut nimic de spus despre părtășia de natură divină, despre scopul etern al lui Dumnezeu, despre intenția Duhului de a reveni în locuința Sa, după modelul Omului Isus Hristos. Tot ce au știut ei a fost că îndreptățirea prin credință este și solia îngerului al treilea, și evanghelia curată. Au dormit liniștiți, așteptând să vină Domnul și să-i ia la cer.

Când crezi că îndreptățirea este totul, și nu știi că Duhul urmărește să implanteze o nouă natură, urmările sunt previzibile, și ele oglindesc foarte bine starea bisericii de azi:

„Slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerază în formalism: ‘Stau înaintea ta ca popor al meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după poftele lor’ Ezechiel 33,31” (COL 411).

Care sunt „poftele” acestui popor al lui Dumnezeu din ziua de azi? Ei doresc să fie îndreptățiți prin credință, dar să trăiască după îndemnul firi pământești. Aceasta este „caracteristica specială” a poporului vremii sfârșitului:

„Apostolul Pavel subliniază faptul că aceasta va fi caracteristica deosebită a acelor care vor trăi chiar înaintea revenirii Domnului Hristos. El spune că ‘în zilele din urmă vor veni vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine... iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu, având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea’ 2 Timotei 3,1-5” (COL 411).

O „formă de evlavie” înseamnă să stai agățat între Romani 7 și Romani 8, între controlul legii păcatului și libertatea legii Duhului de viață în Hristos. Înseamnă să trăiești după îndemnul firi pământești, dar să declari că trăiești după îndemnul Duhului. Să declari că primești și predici solia îngerului al treilea, deși crezi că ea este îndreptățirea prin credință.

Duhul nu poate lucra asupra noastră, dacă nu înțelegem că scopul Lui este să „implanteze” în noi o natură nouă. Nici chiar interesul zelos pentru cunoașterea lui Dumnezeu nu folosește, dacă nu pricepem că această cunoaștere este oferită doar celor care acceptă să fie făcuți părtași de natură divină:

„Făgăduințe mari și prețioase ne-au fost făcute, dar ele sunt oferite doar în măsura în care obținem o cunoaștere a lui Dumnezeu. Această cunoaștere este dată celor care devin părtași de natură divină” (ST 30 nov 1904).

Astfel, în momentul în care se produce trezirea în biserica rămășiței, fecioarele deja au decis dacă doresc sau nu doresc să fie conectate la izvorul vieții. Momentul trezirii nu mai permite luarea niciunei decizii, ci doar o teribilă zguduire și cernerea, separarea dintre grâu și neghină. Fecioarele înțelepte pășesc în camera de nuntă, acolo unde umanul și divinul se întâlnesc din nou. Ispășirea are loc,

iar scopul etern al lui Dumnezeu este realizat, deoarece El a reușit să facă din biserică Sa „continuarea întrupării lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709).

Prin urmare, Marea Strigare care deja a început în biserică, și care cheamă poporul la o decizie cu privire la acest scop etern al lui Dumnezeu, trage o linie de despărțire în mijlocul evlaviei fără putere, punând pe fiecare în fața unei solemne hotărâri: Ești de acord să fii făcut părtaș de natură divină?

LA MERIBA NOASTRĂ MODERNĂ

Poporul acesta știe un lucru și nu are dubii: Lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu se poate încheia fără revărsarea specială a Duhului Sfânt, numită Ploaia Târzie. Versetele biblice sunt clare, conceptul este solid și necontestat de nimeni, așa că este doar natural să te rogi pentru acest dar prețios.

Și poporul nostru se roagă. De ani de zile. Fără întrerupere. Cu zel, credință și speranță. De un secol cântăm Ploaia târzie promisă și ne rugăm pentru ea. Generații întregi s-au născut sub umbra acestei tânguitoare rugăminți colective. Dar nu se întâmplă nimic. Absolut nimic. Ploaia nu vine, lucrarea nu se încheie, mișcarea s-a transformat în biserică, iar biserica anchilozează tot mai vizibil, spre dispariția celor mai mulți.

Această situație produce trei reacții asupra poporului:

Unii cred că toată povestea a fost o simplă toană spirituală, că Dumnezeu este complet dezinteresat de ce se întâmplă aici, că ne lasă pe noi să ne rezolvăm problemele planetare, și că n-ar fi exclus ca El să nici nu existe. De aici mulțimea de agnostici și atei care înfloresc ca ciupercile în biserica rămășiței.

Alții cred că Ploaia Târzie este o așteptare legitimă, pe care o va da Dumnezeu la vremea ei, când și cum dorește El, fără prea mare legătură cu noi. Când vom fi gata. De aceea trebuie să fim gata. Până acum nu am fost gata. Aceștia sunt mai pasionați de lista păcatelor pe care trebuie să le biruiască, motivați de declarația că Duhul nu poate umple un pahar murdar. Și astfel lucrează cu zel la curățirea paharului, prin toate tehnicile posibile, sub îndrumarea unor absolvenți ai facultăților de psihologie care încep să aibă tot mai mare prețuire în acest popor.

Și alții cred că Dumnezeu trebuie să fie tare de urechi, sau cel puțin extrem de căpos, pretentios, insensibil. Așa că soluția lor este

multă, foarte multă rugăciune. Și credință. Foarte multă credință. Doar această combinație, cred ei, are șansa să dea rezultatele scontate. Ei vor neapărat Puterea, puterea Duhului, aceea făcătoare de minuni: să vindece pe bolnavi, să scoată demoni, să hrănească mulțimile, să uimească lumea. Și o vor acum, azi, nu undeva în viitor. Dar nu, nu egoist, pentru onoarea lor, ci pentru slava lui Dumnezeu. Așa cum spunea recent un prieten: „Lumea are nevoie să vadă fapte, nu teorii goale...” Argumentul lor este Cincizecimea. Nu au cerut ucenicii stăruitor revărsarea Duhului, adunați laolaltă în camera de sus? Și nu au crezut ei cu tărie că binecuvântarea va veni fără greș? Aceasta trebuie să fie, deci, formula pentru succes: credință plus rugăciune multă.

Noi credem că toate aceste trei reacții sunt produse, și grav afectate, de o simplă și nebanuită eroare: Nu s-a observat că Hristos a părăsit tronul din Sfânta, iar Baal s-a furișat pe el, dându-se drept Dumnezeu: „Se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tes 2:4; Eze 28:1-2).

De ce nu suspectează nimeni această „ispravă” a diavolului? Nu îl credem capabil de o asemenea performanță, nu? L-am scos din scenă pe ușa din dos, convinși că personajul nu mai are niciun rol de jucat în marea controversă. Ne facem că nu pricepem ce vrea Scriptura să spună despre înșelătoria veacurilor, când balaurul va da puterea lui împăraților pământului, și va alcătui o nesfântă alianță cu fiara și profetul mincinos (Apoc 16:13-14). Care este produsul final al acestei alianțe? Satana Îl va personifica pe Hristos, aceasta fiind faza finală și vizibilă, evident.

Pentru moment desfășoară faza invizibilă, adunând gloatele la picioarele lui și suflând asupra lor influența lui demonică, plină de „multă lumină și putere.” Ei îl numesc „Isus,” și strigă la el cu ardoare: „Tată, dă-ne duhul tău!”

Și de ce face diavolul tot acest circ al substituiri? Simplu! Ca să-i „țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” (Day Star, 14 martie 1846). Adică, să-i aducă la el pe cei care mai persistă la ușa dinlăuntru a sanctuarului, iar pe cei aflați deja la picioarele lui să-i împiedice să plece. Și cum reușește? O falsă

redeșteptare, un simplu joc emoțional cu sufletele oamenilor, o slujbă sentimentală, la deschidere cu *sola fide* și la închidere cu *sola gratia*. Cei mai mulți vor fi prinși în capcană, deoarece nu au acordat atenția cuvenită informațiilor elementare ascunse în doctrina noastră despre sanctuar.

Ceremonialul sanctuarului avea două faze: serviciul zilnic și serviciul anual; lucrarea din Sfânta și cea din Sfânta Sfintelor. Serviciul zilnic aducea iertare, iar cel anual curățire. Încurcă aceste două faze și aterizezi imediat în spiritualitatea tronului din Sfânta ocupat de Satana.

Aici intervine tragedia prezentă: Biserica este în Sfânta, în serviciul părăsit de Hristos, dar dorește și cere plinătatea Duhului, pe care doar Sfânta Sfintelor o poate oferi. Adică, se află în serviciul zilnic, contând total pe îndreptățire, dar cere insistent plinătatea Duhului, care nu poate fi dată decât în serviciul anual, ziua ispășirii. Când o facem fără să știm ce facem, poate fi bine, adică tot ce se poate întâmpla este să nu primim nimic (ceea ce deja se întâmplă de peste un secol). Dar când o facem știind bine ce facem, tot ce putem primi este plinătatea diavolului, o falsă redeșteptare, spiritualitatea demonilor.

Deocamdată, poporul nostru se află în fața tronului din Sfânta, la teologia îndreptățirii, fără să se întrebe unde este și ce face Hristos de peste un secol. Acum vrea plinătatea Duhului, fără să fie dispus să treacă „dincolo de perdea,” acolo unde este așteptat. Nu pare să înțeleagă deosebirea marcantă dintre serviciul zilnic (*daily*) și cel anual (*yearly*), și nici că serviciul zilnic a fost preluat de Satana, cu scopul de a împiedica pe poporul ales să facă pasul decisiv către Nunta Mielului, către Ziua Ispășirii finale, a cărei binecuvântare este Ploaia Târzie.

Prima eroare pe care o fac avocații solicitării Ploii acum, aici, imediat, este că mistifică declarația inspirată că „marea strigare a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos,” în 1888. Ei cred că atunci a început Ploaia, dar că între timp și-a mai rărit stropii, și că tot ce se așteaptă de la noi ar fi să solicităm insistent venirea Duhului în măsură bogată. Nimic altceva.

Da, este adevărat că aceasta a fost intenția lui Dumnezeu în 1888. Solia neprihănirii trimisă prin frații Waggoner și Jones era o chemare la Nuntă, la părtășia cu natura divină, ceea ce aducea imediat plinătatea Duhului Sfânt. Dar solia a fost respinsă și batjocorită, Duhul Sfânt insultat, iar Hristos răstignit în persoana solilor Săi. Dumnezeu nici măcar nu a fost lăsat să vorbească atunci; de aceea avem astăzi doar „începutul” soliei îngerului a cărui slavă va umple cândva tot pământul. Acesta este raportul inspirat al acelei tragice epoci.

Binecuvântarea a fost astfel stopată. Dacă a fost stopată, ea nu poate fi reluată până nu se rezolvă atitudinea care a produs stoparea ei. Adică până nu înțelegem că am „străpuns” pe Întâiul nostru născut (Zah 12:10), și că este cazul să plângem „amarnic” acest gest criminal care ne ține în lumea fărădelegii de peste un secol. Gestul a fost unul de înaltă trădare, iar evaluarea cerească este teribilă: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

A doua eroare este mistificarea evenimentelor legate de Ploaia Timpurie. Se crede că Ploaia aceea a venit datorită rugăciunilor fierbinți și neîntrerupte ale ucenicilor adunați în camera de sus. Și că, prin implicație, dacă ei nu s-ar fi rugat insistent, Ploaia nu ar fi venit.

Raportul Scripturii nu susține o astfel de poziție. Cartea Faptelor Apostolilor menționează ultimele cuvinte ale Mântuitorului, care sună astfel: „Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Fapte 1:8). Nu le-a spus nimic despre rugăciune colectivă și stăruitoare. Nu le-a spus că Ploaia va veni doar dacă ei o vor cere insistent.

Îngerii care le-au vorbit imediat după înălțare nu au spus nimic despre rugăciune stăruitoare. De ce oare? Deoarece o simplă cerere, serioasă, în cunoștință de cauză, când condițiile sunt împlinite, produce imediat răspunsul cerului. Pe Moise l-a costat mult de tot ideea că trebuie să lovești stânca de două ori ca să dea apă. El doar trebuia să vorbească acelei stânci, nu să o ciomăgească la infinit.

Apoi ucenicii s-au întors la Ierusalim, și evident șocați de tensiunile acelei zile, s-au adunat în camera de sus pentru rugăciune. Ce altceva ar fi putut face? Dar nicăieri nu veți găsi măcar o aluzie că ei s-au rugat acolo pentru revărsarea Ploii Târzii, despre care le vorbise în acea zi Învățătorul. Era o făgăduință, un cadou, și el nu depindea de focul cu care ei și-l doresc sau îl solicită. Cadoul depindea doar de rămânerea lor în Ierusalim, împreună; revărsarea Duhului nu se făcea individual, pentru fiecare la ogorul, atelierul sau mreaia lui.

Au rămas în Ierusalim, și Fapte spune că singura lor activitate notabilă, până la Cincizecime, a fost alegerea lui Matia în locul lui Iuda. Nicio referire la lanțul rugăciunii pe care și-l imaginează unii. Cerul nu trebuie tras de mânecă pentru a oferi ceea ce El de mult așteaptă cu mare înfocare să producă în urmașii lui Hristos, adică unirea dintre divin și uman. Este invers: Cerul se roagă de noi insistent, permanent, arzător, să acceptăm revărsarea fără precedent a Duhului în Ploaia Târzie.

Dacă este așa, singura explicație pentru întârziere este că noi cerem ploaia de la Baal, iar pe Hristos L-am răstignit în 1888 în persoana solilor Săi.

Ezechiel descrie cel mai detaliat situația poporului lui Dumnezeu din ultima generație. Prin gura profetului, Dumnezeu spune că Numele Lui a fost pângărit printre neamuri de propriul Său popor (Eze 36:20). Adică viața și predicarea noastră a batjocorit Numele lui Dumnezeu, în loc să-L onoreze, așa cum pretindem noi. Și cum spune Dumnezeu că va fi remediată această situație deplorabilă? Așteaptă El de la noi să luăm inițiativa? Să organizăm sesiuni mondiale de rugăciune? Să strigăm mai tare? Să țopăim în jurul altarelor noastre până noaptea târziu?

Nicidecum. Când vom înțelege misiunea noastră descrisă astfel: „Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:), atunci imediat Dumnezeu va lua inițiativa de a realiza această sfințire în noi, astfel:

„Vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră” (36:24);

„Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri” (36:25);

„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne” (36:26);

„Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (36:27);

„Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru” (36:28);

„Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre. Voi chema grâul, și-i voi înmulți; nu voi mai trimite foametea peste voi” (36:28);

„Voi înmulți rodul pomilor și venitul câmpului, ca să nu mai purtați ocară foametei printre neamuri” (36:30).

Ce va produce această suită de operațiuni creatoare asupra poporului Său?

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, cari nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre.

„Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră, zice Domnul Dumnezeu, să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!” (36:31-32).

În toată această țesătură fabricată în războiul ceresc, nu veți găsi niciun fir de origine omenească. Tot ce se cere de la noi este să acceptăm ceea ce ni se propune aici, cu înțelegerea profundă că aceasta este calea consacrată către desăvârșirea creștină.

Spune undeva Ezechiel că Dumnezeu nu va începe operațiunea descrisă mai sus decât ca răspuns la milioane de rugăciuni tunătoare? Nicidecum. Din contră, toate aceste sugestii, planuri și proiecte globale nu fac decât să batjocorească Numele lui Dumnezeu, și acestor actori spiritualiști noi nu le putem spune decât ceea ce a spus Domnul lui Moise și Aron, atunci când au lovit stâncă de două ori: „Nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Numeri 20:12).

La Meriba noastră modernă, cearta pentru Ploaie este lungă și păguboasă, iar profeții noștri tot mai speră să o aducă lovind timpănele divinității cu încă un cincinal de rugăciuni arzătoare.

DOUĂ ÎMPĂRĂȚII OPUSE, INCOMPATIBILE, IRECONCILIABILE

„De ce a permis Dumnezeu răul?”

Aceasta este o întrebare deplasată, nebunească, irațională. Dumnezeu nu a permis niciun rău. Niciodată. Nu l-a produs, nu l-a declanșat și nu l-a tolerat El. Și nu numai atât, dar Dumnezeu nici măcar nu se folosește de rău, de nelegiuire, spre a-Și atinge scopurile, sau spre a educa pe cineva, așa cum se susține astăzi.

Păcatul, nelegiuirea și moartea au apărut deoarece unul dintre serafimii luminoși și sfinți a crezut că poate îmbunătăți neprihănirea, că poate ridica o guvernare mai bună decât cea divină. Prin viclenie și elaborată manipulare a realității, el a creat o situație stranie în care Dumnezeu nu poate fi prezent, și totuși viața să continue. Și iată de ce:

Universul funcționează pe temelia unui mecanism etern: părtășia cu natura divină. Inspirația folosește expresia „izvorul vieții.” Conectarea la el înseamnă viață veșnică. Deconectarea înseamnă moarte. Acolo unde este prezent Dumnezeu, domnește neprihănirea, deci viața. Acolo unde Dumnezeu este absent, viața încetează.

Tema diavolului era următoarea: Cum să-L alunge pe Dumnezeu din templul inimii, și în același timp să nu moară, cel puțin pentru un timp? Singura soluție era să implice pe cât mai mulți în rebeliunea lui, iar celorlalți să le pervertească realitatea despre caracterul lui Dumnezeu.

Două acțiuni erau necesare, și au fost puse imediat în practică: A declarat că locuirea Duhului Sfânt în ei — părtășia de natură divină — este un sistem de control și sclavie, care împiedică evoluția spre divinitate, și a sugerat că toți cei care contestă acest sistem vor fi măcelăriți fără milă.

Otrava s-a dovedit mortală, mai ales că Lucifer era cel care „sigila desăvârșirea,” pentru care nu existau taine (Eze 28:3), și în care îngerii aveau încredere deplină. Miliarde au cerut deconectarea de la izvorul vieții, iar ceilalți au rămas cu suspiciunea care le îngheța inima că ei slujesc o guvernare violentă, arbitrară și chiar criminală.

Cum putea reacționa neprihănirea într-o astfel de situație?

Dacă Dumnezeu lăsa pe rebeli să culegă rezultatul propriei lor acțiuni, ei ar fi murit instantaneu. Aceasta este consecința naturală a deconectării de la izvorul vieții. Dar îngerii rămași loiali lui Dumnezeu, ca și lumile necăzute, ar fi avut astfel dovada de netăgăduit că Lucifer a avut dreptate, că guvernarea lui Dumnezeu este una violentă, în care forța și amenințarea cu forța sunt metodele reale, în ciuda vorbelor frumoase despre dragoste, servire dezinteresată, libertate și respect. Universul s-ar fi transformat într-un gulag, în care teama ar fi luat locul dragostei, un coșmar etern din care nu ar fi existat niciodată o ieșire.

Din acest motiv Dumnezeu trebuia să păstreze în viață, cel puțin pentru un timp, pe copiii Săi răzvrățiți.

Dar cum să păstrezi în viață pe cineva care deliberat s-a deconectat de la viață, în deplină înțelegere a faptului că gestul produce moarte instantanee și eternă? O astfel de acțiune cerea anularea legii eterne a creațiunii, care stabilea că viața este posibilă doar în părtășie cu natura divină, și imposibilă în afara ei. Ori anularea acestei legi spulbera întreaga creațiune inteligentă, deoarece imortalitatea nu este o trăsătură a ființei create, ci doar a Creatorului, și pe care Acesta este dispus să o împartă cu creaturile Sale.

Era cât se poate de simplu: Îți place această lume, dorești să trăiești? Atunci trebuie să accepți conexiunea la divinitate. Nu îți place lumea neprihănirii, nu dorești să trăiești în ea? Nimeni nu te obligă. Solicită deconectarea de la izvorul vieții, și imediat dispari ca și când nu ai existat niciodată.

Dumnezeu nu a fost luat prin surprindere de această devastatoare situație. Atunci când s-au luat marile decizii de a popula universul cu ființe inteligente, guvernarea divină a luat în serios posibilitatea ca odată, cândva, cineva să conteste inițiativa lui Dumnezeu

de a-l aduce la viață în acea lume, și de a trebui să trăiască etern acolo unde nu dorește să trăiască („Vai de cine zice tatălui său: Pentru ce m-ai născut?” - Is 45:10). Trebuia prevăzut un mecanism simplu, o poartă de ieșire din împărăție, o metodă nedureroasă de a încheia viața, acolo unde ea nu este iubită sau apreciată. Altfel, acea persoană era condamnată să trăiască veșnic într-un infern din care nu există ieșire. Din acest motiv nu era înțelept să fie create ființe nemuritoare.

Așa a fost conceput legământul cel veșnic, numit mai târziu „scrierea legii în inimă,” „taina evlaviei” sau „părtășia cu natura divină.” Ca o protecție împotriva oricărei suspiciuni de abuz sau constrângere, a fost creat mecanismul conectării și deconectării de la izvorul vieții, ființele create având astfel opțiunea de a alege sau respinge viața, așa cum era ea definită într-o împărăție a neprihănirii, atât de bună pe cât o putea imagina și menține Dumnezeu și caracterul Său.

Dar niciunul dintre locuitorii universului nu a folosit acest mecanism, deoarece nici nu le trecea măcar prin cap să renunțe la fericirea de nedescris, pacea, libertatea și satisfacția supremă pe care le oferă o lume întemeiată pe neprihănire și dragoste dezinteresată. Da, ușa de ieșire din această împărăție era acolo, la dispoziția oricui, dar pentru ei ea era ca și inexistentă, deoarece nimeni nu se gândea să se folosească de ea.

S-a folosit Lucifer, dar nu ca să iasă el din împărăția pe care nu o mai suporta, ci spre a-i păcăli pe prietenii și frații lui. Le-a spus că acea ușă de ieșire duce către muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, și nicidecum la moarte veșnică.

Era o dispută între cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul lui Lucifer.

Oricât de surprinzător ar părea, o treime dintre îngerii de pe planeta-reședință au trecut de partea rebeliunii. Ceilalți, deși au rămas loiali lui Dumnezeu, erau în mare confuzie, în fața acestei uluitoare și incredibile situații. Inima tuturor era paralizată de întrebarea dacă nu cumva ei sprijină, fără să știe, o guvernare ocultă, egoistă și nedreaptă.

Încrederea în cuvântul lui Dumnezeu a fost puternic zguduită, iar într-o astfel de situație nu mai sunt suficiente declarațiile și decretul imperiale. Apăruse un conflict care nu mai putea fi clarificat decât pe baza dovezilor.

În astfel de situații, neprihănirea este incapabilă să câștige controversa, deoarece ea nu poate apela la constrângere, flatare, minciună sau orice altă metodă diplomatică. Doar adevărul, confirmat prin experiență și susținut de dovezi irefutabile, poate aduce armonia pierdută prin neîncredere.

Guvernarea divină a fost astfel constrânsă, obligată să păstreze în viață pe îngerii deconectați de la izvorul vieții. Expresia „Dumnezeu a permis” este cu totul nepotrivită aici. Nu era o chestiune de permis sau de nepermis. Era **singura** opțiune, fără de care universul se scufunda în haosul neîncrederii, suspiciunii, urii și violenței. Dragostea nu poate fi poruncită; ea vine din încredere, apreciere, cunoaștere și recunoștință. Universul rămas loial lui Dumnezeu a fost târât fără voie în controversa mortală dintre neprihănire și păcat.

Legea era clară și inflexibilă: Deconectarea de la izvorul vieții produce moarte eternă și instantanee. Ca să poată fi păstrate în viață ființe deconectate de la izvorul vieții existau două opțiuni: Desființarea legii, sau moartea Legiuitorului.

Dumnezeu a ales, încă de la întemeierea universului, opțiunea a doua. Mielul lui Dumnezeu, Cuvântul etern, S-a așezat între vii și morți, astfel ca urgia să înceteze, până se vor clarifica lucrurile, iar Dumnezeu va fi justificat în procedura Sa cu păcatul și păcătoșii. Prețul a fost imens, și nu cred că poate fi înțeles de mintea omenească, de aceea nici nu insist la acest subiect. Odată o să înțelegem perfect acest lucru.

Heruvimul răzvrătit a obținut astfel posibilitatea să arate cum funcționează o lume condusă de o altă lege decât legământul cel veșnic. Avea toată libertatea să implice în proiectele lui pe locuitorii lumilor, dacă aceștia vor dori să se alăture rebeliunii. Dumnezeu nu pune absolut nicio piedică în fața acestui proiect, Lucifer devenit Satana având toată libertatea în demersurile lui. Toți aveau dreptul

să vadă unde duce nelegiuirea, care sunt consecințele călcării legii și care este plata păcatului în noua guvernare propusă de îngerii căzuți.

Așa a apărut împărăția nelegiurii, condusă de legea păcatului și a morții, în care Dumnezeu nu are niciun amestec, nicio parte și nicio răspundere. Sunt lumi opuse, incompatibile și ireconciliabile.

Satana declara că lumea lui este sustenabilă, și că, fără amestecul lui Dumnezeu, ea progresează, evoluează, și va deveni un regat înfloritor, cu totul de aur.

Dumnezeu S-a angajat să nu Se amestece. El a afirmat că o astfel de lume, guvernată de o astfel de lege, se nimicește singură, fără ajutorul vreunei mâini, fără nicio intervenție din afară.

Aceasta este controversa în care este acum prins întregul univers. Se va prăbuși împărăția nelegiurii singură și neajutată de nimeni, sau va fi necesar ca Dumnezeu să o nimicească? Este păcatul capabil să ucidă, sau trebuie să intervină Dumnezeu? Este nelegiuirea un cancer de nevindecat pentru civilizația noastră, sau este nevoie de o expediție militară divină, spre a curma rebeliunea de pe pământ?

Așa stând lucrurile, este nebunesc să spui că Dumnezeu a permis răul, că El are vreun amestec sau responsabilitate pentru ceea ce se întâmplă în lumea și guvernarea opusă Lui.

Este o lume peste care cad „turnurile din Siloam,” fără ca să le trântescă Dumnezeu.

Este o lume în care „Cezarul” amestecă sângele închinătorilor cu jertfele lor, fără ca Dumnezeu să-l fi împins la aceasta.

Este o lume în care disidenții sunt măcelăriți fără cruțare, ei, de care lumea nu este vrednică (Evr 11:38), fără ca Dumnezeu să Se amestece spre a-i salva.

Este o lume în care Hristos a fost, este și va fi răstignit fără nicio ezitare, ori de câte ori va încerca să aducă o rază de lumină despre realitatea față de care omenirea este oarbă.

Împărăția lui Dumnezeu nu este **în** lumea aceasta, **din** lumea aceasta sau **cu** lumea aceasta. Sunt două împărății opuse, incompatibile și ireconciliabile.

ZIUA ISPĂȘIRII, 1844, 1888

Curățire, judecată, intrare în templu, nuntă.

Sunt acestea expresii legitime pentru ceea ce s-a întâmplat în 1844? Definesc ele corect fundamentul credinței advente? Descriu ele același eveniment?

Unii cred că în 1844 a început curățirea poporului lui Dumnezeu de păcatele lui, dar o curățire în „cărți,” juridică, ceremonială, fără nicio legătură cu persoanele curățite, mai ales că acele persoane se aflau în mormânt la acea dată. Versetul biblic este Daniel 8:14.

Unii cred că în 1844 a început judecata de cercetare, o verificare a cărților din cer, spre a se decide cine este vrednic să primească dreptul la viață veșnică și viza pentru Noul Pământ. Dacă sau când această judecată a trecut la cei vii, nimeni nu știe, fiecare întrebându-se dacă nu cumva numele lui a apărut la proces și i s-a decis soarta. Versetul biblic este Daniel 7:13.

Unii cred că în 1844 Hristos a intrat în templul Său, în sensul că I S-a încredințat autoritatea asupra unei cetăți materiale numită Noul Ierusalim, cetate care urmează să coboare pe pământ spre a-și lua la bord locuitorii răscumparați dintre oameni, și că această ceremonie este numită Nunta. Versetul biblic este Maleahi 3:1-3.

Unii cred că în 1844 a început Nunta Mielului în sensul definiției din Parabole, că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman.” Acesta este scopul etern al lui Dumnezeu în creațiune, este Legământul cel veșnic, operațiune care se face individual cu toți cei care au primit invitația la Nuntă.

Este o curățire, deoarece prezența Duhului de viață îndepărtează păcatul care este, în esență, despărțirea de izvorul vieții.

Este o judecată, în sensul expresiei biblice de izbăvire, eliberare de păcat.

Este o intrare în templul Său, deoarece Șekina revine astfel în locuința Ei, de unde a fost gonită prin păcat. Solul legământului Se întoarce în locuința Lui, templul inimii. Versetul biblic este Matei 25:1-13 și Apocalipsa 19:6-9.

Inspirația confirmă ideea că toate aceste operațiuni, aparent diferite și chiar opuse, nu sunt decât descrieri ale aceluiași eveniment major al planului de mântuire, și anume realitatea ascunsă în metafora Sfintei Sfințelor, Ziua Ispășirii. Iată pasajul:

„Venirea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfințelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului Omului la Cel Îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; venirea Domnului în Templul Său, vestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; el este reprezentat, de asemenea, prin venirea Mirelui la Nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Acest pasaj fascinant apare în capitolul 24 din Tragedia Veacurilor, în care se spune cât se poate de clar că Nunta este ceremonia de instalare a lui Hristos pe tronul Noului Ierusalim, că cetatea sfântă este Mireasa, și că, din acest motiv, oamenii nu pot fi decât invitații la Nuntă, nicidecum Mireasa. Iată descrierea:

„Noul Ierusalim, care este capitala și reprezentanta Împărăției, este numită „mireasa, soția Mielului.” Îngerul i-a spus lui Ioan: „Vino aici, și-ți voi arăta mireasa, soția Mielului.” „El m-a dus în Duhul, zice profetul, și mi-a arătat cetatea cea mare, Ierusalimul cel sfânt, coborând din cer de la Dumnezeu” (Apoc. 21,9.10). Atunci este clar că mireasa reprezintă Cetatea cea sfântă, iar fecioarele care merg în întâmpinarea Mirelui sunt simbolul bisericii. În Apocalipsa, se spune despre poporul lui Dumnezeu că este oaspete la masa de nuntă (Apoc. 19,9). Dacă sunt oaspeți, nu pot fi reprezentați și prin mireasă. Hristos, așa cum declarase profetul Daniel, va primi de la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri „stăpânirea, slava și împărăția;” El va primi Noul Ierusalim, capitala Împărăției Sale, „pregătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei” (Dan. 7,14; Apoc. 21,2).” (GC 426).

Aceasta era poziția bisericii, așa înțelegeau atunci aceste versete, iar ele sunt confirmate prin Inspirație. Era toată lumina la acest subiect, iar ei trebuiau să o proclame așa, și nicidecum altfel. Dar aceasta nu însemna că este toată lumina, sau că poziția lor este de neschimbat. Chiar în același capitol, ca o avertizare, autoarea vorbește pe larg despre dezamăgirea din 1844, produsă de o foarte parțială înțelegere a luminii pe care o primiseră, și de incapacitatea mulțimii de a ține pasul cu ea.

Este interesant cum a avut Dumnezeu grijă să așeze, în acest capitol despre lucrarea din Sfânta Sfintelor, stegulețe roșii pentru cercetătorii generațiilor viitoare. Este cazul acestui pasaj în care ni se spune că Daniel 8:14, Daniel 7:13, Maleahi 3:1-3 și Matei 25:1-13 vorbesc despre același eveniment. El știa că poporul Său are nevoie de mai multă lumină, de o nouă înțelegere a scopurilor Sale, ca să-L poată urma pe Hristos în Sfânta Sfintelor, în marea lucrare din Ziua Ispășirii.

Lumina a venit în 1888, chiar anul publicării cărții Tragedia Veacurilor, iar sora White a ales un nume destul de ciudat pentru ea: Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Nu a explicat niciodată de ce a ales acest nume. Poate deoarece nu a mai fost cazul, frații noștri de atunci respingând solia și pe solii trimiși cu ea, și astfel privilegiul de a aprecia bogăția de lumină ascunsă în acea solie a rămas pentru generațiile următoare.

Declarația ei referitoare la solie este clară: „Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul... Eu îl primesc, și nu îndrăznesc să ridic mâna împotriva acestor persoane” (Ms 2, 1890) iar atitudinea s-a observat imediat. Pasajul din DA 161 despre templu ca scop etern al lui Dumnezeu, declarația tranșantă din COL 307, că „nunta reprezintă unirea dintre divin și uman,” apoi formularea magnifică din MH 180, că „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină,” și multe altele asemănătoare, toate acestea demonstrează că poziția din GC 462 era o treaptă imatură în înțelegerea Nunții, potrivită cu nivelul de percepție al acelei generații.

În lumina acestor declarații, expresiile curățire, judecată, intrare în templu, nuntă, nu mai prezintă nicio dificultate, nici nu se află

în conflict și nici nu descriu evenimente diferite. Toate vorbesc despre Ziua Ispășirii, când Marele Preot a trecut la faza a doua a lucrării Sale, în care ceea ce omul a despărțit în Eden, Dumnezeu trebuie să unească.

Respingerea luminii la acest subiect este singura explicație acceptabilă pentru prelungirea cu peste un secol a lucrării lui Hristos în Sfânta Sfințelor, deși în 1888, anul publicării cărții Tragedia Veacurilor, Dumnezeu spusese poporului Său: „Curând, judecata va trece la cei în viață.” Ea începuse în 1844 cu sfinții generațiilor trecute, iar în 1888 trebuia să treacă la cei vii. Numai că cei vii au părăsit tronul pe care se așezase Hristos în 1844, și s-au întors la tronul din Sfânta, unde diavolul deghizat în Hristos a preluat lucrarea din cursul anului.

Așa se face că am îmbrățișat îndreptățirea prin credință, alături de toți închinătorii din Sfânta, dar refuzăm sistematic lucrarea simbolizată de Sfânta Sfințelor, curățirea, izbăvirea, revenirea Șekinei în templul ei, nunta.

Rezultatul? Avem un popor care este iertat permanent, deși păcătuiește permanent. Un popor îndreptățit prin credință, dar păcătos prin fapte. Vase curățite, dar goale (Luca 11:24-26). O casă măturată și împodobită, dar nelocuită de proprietarul de drept.

Așa este ținut Hristos afară, alungat din locuința Sa, în timp ce declarăm cu pasiune că noi credem și predicăm neprihănirea prin credință.

„ȚI-AM PUS ÎNAINTE O UȘĂ DESCHISĂ”

(Teodor Erbiceanu)

Viziunea fundamentală a adventismului și implicit a iubitorilor soliei 1888 este viziunea celor două tronuri. Sora sa, mai mică, este viziunea celor două uși: ușa închisă și ușa deschisă. Viziunea celor două uși este partea a doua a viziunii celor două tronuri. Cele două viziuni se completează și se lămuresc reciproc. Una o explică pe cealaltă. Ambele au fost date la începuturile mișcării advente, ca jaloane în „călătoria” poporului lui Dumnezeu pe cărarea îngustă. Viziunea tronurilor a fost oferită în ianuarie 1845, viziunea ușilor în martie 1849.

Viziunea din 1849 vorbește despre *două uși*: o *ușă* care s-a *închis* și o *ușă* care s-a *deschis*.

Ce reprezintă *ușa* în viziune? Ce semnifică *închiderea*, respectiv *deschiderea* ușilor? Acestea sunt adevăruri profunde, extreme, exprimate într-un limbaj teribil de simplu.

Termenul *ușa închisă* provine din parabola celor 10 fecioare: „Pe când se duceau ele (fecioarele neînțelepte) să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat *ușa*” (Matei 25:10).

Isus a plasat această parabolă în contextul vremii sfârșitului. Acest lucru este esențial. După ce a vorbit în Matei 24 despre semnele precedente venirii Sale, în Matei 25 El așează parabola celor 10 fecioare în acest cadru al evenimentelor finale: „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui” (Matei 25:1). Când „atunci”? Atunci, la

vremea sfârșitului. Isus a vorbit despre o *nuntă* și despre o *ușă* care s-a închis pentru așteptătoarele fecioare neînțelepte.

Cu alte cuvinte, închiderea ușii trebuie plasată și explicată doar în contextul vremii sfârșitului. Doar în contextul *venirii* mirelui, al *nunții*. Ea are semnificație, are sens doar în acest cadru al *nunții*, al *venirii*. De fapt, parabola celor 10 fecioare este partea a doua a viziunii celor două uși (episodul doi al viziunii ușilor) și partea a treia a viziunii celor două tronuri (episodul trei al viziunii tronurilor), ultimul episod al serialului Nunta Mielului din Apocalipsa 19:7. Cu alte cuvinte viziunea tronurilor, viziunea ușilor și parabola celor 10 fecioare, în această ordine, sunt indisolubil legate.

Prin urmare, cheia interpretării parabolei celor 10 fecioare, și implicit a viziunii celor două uși, este interpretarea expresiei *venirea mirelui* și a termenului *nuntă*. Dacă explici corect termenii *venire* și *nuntă*, vei obține interpretarea corectă a *ușii*. Reciproc, dacă explici eronat cei doi termeni, vei obține interpretarea greșită. Ce înseamnă *venirea mirelui*, ce este *nunta*? Dacă spui că *venirea* mirelui din parabolă este a doua venire a lui Hristos pe norii cerului, că *nunta* este primirea Noului Ierusalim, vei obține interpretarea greșită. Dacă spui că *nunta* este „unirea dintre divin și uman,” că „venirea mirelui la nuntă... în parabola celor zece fecioare din Matei 25,” „intrarea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfințelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14;... și intrarea Domnului în templul Său, profetizată de Maleahi 3:1-3, sunt descrieri ale aceluiași eveniment” (GC 426), vei obține imediat interpretarea corectă.

Există deci două interpretări ale *ușii închise*: interpretarea greșită, eronată, și interpretarea corectă, adevărată. Cronologic, în istoria adventismului, prima dată a apărut explicația incorectă a *ușii*. Teologii și criticii mișcării advente au vorbit foarte mult despre interpretarea greșită și aproape deloc despre interpretarea corectă. Inspirați de marele amăgitor, dușmanii credinței noastre au făcut din interpretarea greșită o măciucă pentru a sfărâma mișcarea adventă din 1844 și a contesta legitimitatea lui Ellen White ca profet al lui Dumnezeu. Pe de altă parte, cei din rândurile noastre, în cel mai bun caz nu au făcut decât să ofere scuze pentru greșeala pionierilor

și — susținând o variantă ușor modificată a versiunii pionierilor — să devieze discuția pe o pistă falsă.

1. INTERPRETAREA GREȘITĂ

Venirea lui Isus din parabola celor 10 fecioare este a doua Sa venire, prin urmare *închiderea ușii* este închiderea timpului de har. *Nunta* este căsătoria lui Isus cu Noul Ierusalim, oferirea cheilor Noului Ierusalim, sau în termeni moderni, conferirea titlului de primar al Noului Ierusalim, livrarea la cheie, la gata, a Noului Ierusalim.

Oricât ar fi de hilară această interpretare, ea a fost susținută chiar de către dragii noștri părinți spirituali, pionierii mileriti din 1844, inclusiv de către Ellen White. Stați liniștiți, dacă am fi trăit în 1844, și noi am fi crezut la fel. Tragedia este că, prin necunoașterea sau respingerea soliei 1888, această interpretare este promovată și astăzi în poporul lui Dumnezeu. Înțelegerea populară este tot cea veche, exprimată în *The Great Controversy*, poziție pe care, după 1888, Ellen White a părăsit-o.

Teologia „ușii închise” a fost o credință susținută de grupul millerit, timp de aproape 10 ani, din 1844 până aproximativ în 1854, grup din care ulterior avea să se formeze Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Milleriții se considerau ca fiind fecioarele înțelepte din parabolă, care au ieșit în întâmpinarea mirelui, așteptând a doua Sa venire. Membrii bisericilor protestante din care ieșiseră, mai precis biserica Filadelfia din care fuseseră excluși, și care lepădaseră solia millerită, erau fecioarele neînțelepte pentru care s-a închis ușa mântuirii. Se credea că William Miller a adresat lumii ultima chemare, strigătul de la miezul nopții „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare,” prin urmare toți cei care au lepădat solia sa erau pierduți. „Ușa” mântuirii, „ușa” harului s-a „închis,” Duhul Sfânt a fost retras de la locuitorii planetei și orice efort misionar viitor este inutil, fără rod. De aici conceptul de „ușa închisă.” Cu alte cuvinte, în 22 octombrie 1844, destinul fiecărui om de pe această planetă a fost pentru totdeauna sigilat. Milleriții foloseau Apocalipsa 22:11-12 ca bază pentru înțelegerea lor: „Cine este

nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe! 'Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine.'" Ei așteptau venirea iminentă a lui Hristos, oricând după 1844, și ospățul îmbelșugat, în Noul Ierusalim, de la nunta Mirelui, pe când tuturor celorlalți păcătoși, pentru care s-a închis ușa, nu le mai rămânea decât o așteptare înfricoșată a pedepsei.

William Miller declara:

„Ne-am făcut lucrarea de a-i avertiza pe cei păcătoși și de a încerca să trezim o biserică cu numele. Dumnezeu în providența Sa a închis ușa; și tot ce mai putem face este să ne îndemnăm unul pe altul să fim răbdători și să ne străduim să facem din chemarea și alegerea noastră o certitudine” (Advent Herald, 11 decembrie 1844).

La început, Ellen White a crezut și ea că ușa mântuirii s-a închis pentru lume, deși mai târziu a specificat clar că aceasta era înțelegerea ei personală, nu o descoperire specială primită în viziune:

„După ce timpul a trecut în 1844, împreună cu frații și surorile mele, am crezut că nu vor mai fi păcătoși care să se pocăiască. Dar niciodată n-am avut vreo viziune că nu se vor mai converti păcătoși” (1SM 74).

Ellen White nu a fost profetul infailibil al lui Dumnezeu (doar Dumnezeu este infailibil), care are cunoștință imediată, instantanee, nemijlocită și supremă asupra oricărui subiect teologic adus la masa discuției, ci a fost tânăra plăpândă de 17 ani care s-a pus în slujba Marelui Dumnezeu, a cărei concepție s-a schimbat, pe măsura înțelegerii adevărului divin, revelat în Cuvântul Său sau în viziuni.

Dumnezeu s-a străduit să corecteze înțelegerea greșită a miliarților cu privire la „ușa închisă,” și să-i conducă la interpretarea corectă. A fost un proces dificil, sinuos și treptat, care a luat ani de zile.

Trecerea de la interpretarea eronată la cea corectă s-a făcut în urma a trei viziuni esențiale: prima viziune a lui Ellen White din decembrie 1844 care prezintă călătoria poporului advent pe cărarea

îngustă, viziunea celor două tronuri din 1845 și viziunea celor două uși din martie 1849.

Ellen White declara:

„După dezamăgirea din 1844, împreună cu adventiștii, am crezut pentru o vreme că ușa milei s-a închis pentru totdeauna pentru lume. Această poziție a fost luată înainte ca să-mi fie dată prima viziune. Lumina dată mie de Dumnezeu a fost aceea care a corectat greșeala noastră și ne-a făcut în stare să adoptăm poziția corectă” (1SM 63).

Aceasta nu înseamnă că Ellen White a înțeles adevărul cu privire la ușa închisă și a adoptat poziția corectă imediat după prima viziune, ci treptat, prin viziunile următoare care au luminat aspecte ale adevărului rămase neclare. Referindu-se la propria sa experiență, Ellen White declara:

„Adesea îmi sunt date reprezentări pe care la început nu le înțeleg. Dar, după o vreme, ele sunt clarificate printr-o prezentare repetată ale acelor lucruri pe care nu le-am înțeles la început, în feluri în care clarifică înțelesul lor” (3SM 56).

Prima viziune nu vorbea explicit despre vreo „ușă,” dar vorbea despre o „călătorie” începută în 1844 (lumina din spatele drumeților, de la baza căii înguste, care le lumina pașii) și care urma să se finalizeze în Noul Ierusalim. Cu alte cuvinte despre o experiență a credinciosului începută în 1844 care va conduce direct în Noul Ierusalim. Cu condiția ca acesta să nu nege lumina din spate, de la începutul cărării (anul 1844 cu tot ce înseamnă el) și să-și țină ochii fixați asupra lui Isus (lumina din față), cu alte cuvinte să înțeleagă cine a fost El cu adevărat și că „omenescul unit cu divinul” — în persoana lui Isus sau a oricărui alt credincios — „nu comite păcat.”

Viziunea celor două tronuri a adus clarificări suplimentare. Există două încăperi, Sfânta și Sfânta Sfintelor, și implicit două uși: ușa spre Sfânta și ușa spre Sfânta Sfintelor. Două lucrări diferite ale lui Hristos, una în Sfânta, cealaltă în Sfânta Sfintelor și două uși care marchează sfârșitul uneia și debutul celeilalte. Două experiențe diferite ale credinciosului (neprihănirea atribuită și neprihănirea împărtășită) și două uși prin care intri în aceste experiențe.

Viziunea celor două uși a adus clarificarea finală. Se găsește în *Early Writings*, paginile 42-45. O vom analiza, punct cu punct.

2. INTERPRETAREA CORECTĂ

„În Sabatul din 24 martie 1849, am avut o întâlnire plăcută și foarte interesantă cu frații din Topsham, Maine. Duhul Sfânt a fost revărsat asupra noastră și eu am fost dusă de El în cetatea viului Dumnezeu” (EW 42).

„Apoi mi-a fost arătat că poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos — care au legătură cu ușa închisă — nu pot fi separate și că timpul ca poruncile lui Dumnezeu să strălucească în toată importanța lor și pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie încercat în ce privește adevărul Sabatului a fost atunci când ușa s-a deschis în Sfânta Sfințelor, în Sanctuarul ceresc, unde se află chivotul, în care sunt păstrate Cele Zece Porunci. Această ușă nu a fost deschisă până nu s-a sfârșit mijlocirea lui Isus în prima încăpere a Sanctuarului, în 1844. Atunci Isus S-a ridicat, a închis ușa din Locul Sfânt și a deschis ușa care ducea în Locul Preasfânt și a trecut în cea de-a doua despărțitură, unde stă acum, în fața chivotului, și unde se îndreaptă acum credința lui Israel” (EW 42).

Viziunea identifică corect ușa care s-a închis ca fiind ușa de la Sfânta și ușa care s-a deschis ca fiind ușa de la Sfânta Sfințelor: „Atunci Isus S-a ridicat, a închis ușa din Locul Sfânt și a deschis ușa care ducea în Locul Preasfânt și a trecut în cea de-a doua despărțitură... unde se îndreaptă acum credința lui Israel” Expresia paralelă din viziunea celor două tronuri este „Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-se de pe tron,” părăsind Sfânta pentru a intra la Tatăl în Sfânta Sfințelor. „Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfințelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’”

Viziunea precizează cu exactitate timpul, momentul când s-a închis ușa de la Sfânta și s-a deschis ușa de la Sfânta Sfințelor: 1844.

Viziunea arată clar ce înseamnă, ce semnifică închiderea ușii spre Sfânta și deschiderea ușii spre Sfânta Sfințelor: încetarea, sista-

rea definitivă a lucrării lui Hristos din Sfânta și începerea lucrării din Sfânta Sfințelor, încetarea fazei de iertare și începerea fazei de curățire a poporului Său, sistarea acordării neprihănirii atribuite și începerea acordării neprihănirii împărtășite, trecerea la faza părtășiei cu natura divină, mai întâi pentru morții în Hristos, apoi pentru cei în viață.

Viziunea arată clar care va fi efectul deschiderii ușii spre Sfânta Sfințelor, adică a lucrării lui Hristos din Sfânta Sfințelor. Acela va fi „timpul ca poruncile lui Dumnezeu să strălucească în toată importanța lor și pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie încercat în ce privește adevărul Sabatului.” Poruncile lui Dumnezeu strălucesc în toată importanța lor când strălucesc ca adevăr teoretic, adică sunt înțelese de poporul său și când strălucesc deplin în viața celor făcuți părtășii de natură divină.

Viziunea subliniază importanța Sabatului ca semn al părtășiei cu natura divină: „Acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.”

Viziunea leagă poruncile lui Dumnezeu de mărturia lui Hristos: ”poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos... nu pot fi separate.” Mărturia lui Hristos este mărturia depusă de Isus Hristos, declarația vieții Sale că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.” Iar mărturia și poruncile sunt conectate cu deschiderea ușii spre Sfânta Sfințelor.

Viziunea continuă:

„Am văzut că Isus închisese ușa Primei Încăperi și că niciun om nu o poate deschide; și că El deschisese ușa care ducea în Sfânta Sfințelor și că nici un om nu o poate închide (Apocalipsa 3:7-8)” (EW 42).

Acest pasaj este crucial.

În Apocalipsa 3:7-8, Fiul omului Se prezintă drept „Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide.” Când Hristos închide, ce închide El rămâne încuiat pe vecie, și nimeni, nicio putere, nu poate deschide, oricât s-ar căzni, și când Hristos deschide, nimeni nu poate închide, oricât s-ar sforța. Orice tentativă — de a deschide

ceea ce Hristos a închis sau de a închide ceea ce a deschis — este un eşec răsunător.

Hristos a închis „ușa Primei Încăperi și... nici un om nu o poate deschide.” Lucrarea lui Hristos din Sfânta s-a terminat. Evanghelia nu este doar îndreptățire! S-a terminat cu îndreptățirea prin credință! S-a terminat cu mântuirea în păcat prin iertarea neconținută. S-a terminat cu iertarea neconținută! Mântuirea este părtașia cu natura divină. Domnilor — laici, pastori sau teologi — nu forțați ușa!

Hristos a deschis ușa spre Sfânta Sfintelor și „niciun om nu o poate închide.” Nimeni nu te poate opri. Aceasta este formidabila veste bună!

„Vrăjmașii adevărului prezent au încercat să deschidă ușa primei încăperi, pe care Isus a închis-o, și să închidă ușa care duce în Sfânta Sfintelor, pe care El a deschis-o în 1844, dincolo de care se află chivotul, care conține cele două table de piatră, pe care sunt scrise cu degetul lui Iehova Cele Zece Porunci” (EW 43).

Declarația Cerului este categorică: Oricine încearcă să deschidă ușa spre Sfânta și s-o închidă spre Sfânta Sfintelor este „vrăjmaș al adevărului prezent,” al luminii noi, și implicit al lui Dumnezeu, indiferent dacă este pastor adventist sau nu. Cel mai mare vrăjmaș al adevărului prezent, al luminii noi, este Satana.

Cum încearcă „vrăjmașii adevărului prezent” să închidă ușa spre Sfânta Sfintelor și s-o deschidă spre Sfânta? Simplu: declarând că evanghelia este doar îndreptățire, numai și numai îndreptățire. Că părtașia cu natura divină — prin actul creator din Ziua Ispășirii — este o erezie.

Viziunea celor două tronuri arată clar că Satana, dându-se drept Hristos, încearcă să deschidă ușa spre Sfânta și s-o închidă spre Sfânta Sfintelor; el îi ține în amăgire pe cei din prima încăpere și îi trage înapoi pe cei din a doua încăpere. Celor din Sfânta le închide ușa spre Sfânta Sfintelor, iar celor din Sfânta Sfintelor le deschide larg ușa spre Sfânta. Și oricine face același lucru ca Satana, și desfășoară aceeași activitate, este slujitorul lui, indiferent de profesia lui înaltă de credință. El este mecanicul de locomotivă din expresul groazei sau

ocupă alte posturi mai umile, după nevoi, sub conducerea strălucită a conductorului de locomotivă.

După ce în prima parte viziunea celor două uși s-a concentrat asupra lui Hristos, a transferului lucrării Lui din Sfânta în Sfânta Sfințelor, în partea a doua, la fel ca viziunea celor două tronuri, își îndreaptă atenția asupra lui Satana. Ce face Satana în tot acest timp? Care este activitatea lui? Paralela dintre cele două viziuni este izbitoare:

„În acest timp al sigilării, Satana folosește orice mijloc pentru a îndepărta mintea celor din poporul lui Dumnezeu de la adevărul prezent și a-i face să șovăie. Am văzut un acoperământ (o învelitoare, o apărătoare) pe care îl trăgea Dumnezeu asupra poporului Său pentru a-l proteja în timpul strâmtorării; și fiecare suflet care era hotărât pentru adevăr și care era curat la inimă avea să fie acoperit cu apărătoarea Celui Atotputernic.

Satana știa aceasta și lucra cu mare putere pentru a ține mințile cât mai multor oameni posibil într-o stare de șovăială, nestatornicite în adevăr” (EW 43).

În tot acest timp „Satana folosește orice mijloc pentru a îndepărta mintea celor din poporul lui Dumnezeu de la adevărul prezent,” — solia 1888 în slava ei crescândă — lucrează „cu mare putere pentru a ține mințile cât mai multor oameni posibil într-o stare de șovăială, nestatornicite în adevăr.” „Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu,” așa cum declară viziunea celor două tronuri. El urmărește să-L împiedice pe Dumnezeu să tragă asupra fiilor poporului Său acel acoperământ care să-i protejeze în timpul strâmtorării.

Ce este acoperământul, învelitoarea, apărătoarea pe care Dumnezeu o trage „asupra poporului Său pentru a-l proteja în timpul strâmtorării”? Părtășia cu natura divină!

Imaginea învelitorii este pur vechi-testamentală. Când Rut s-a dus la Boaz în noaptea aceea pentru a-l solicita s-o ia de soție, Boaz a tras asupra ei un acoperământ, luând-o sub protecția sa. Acoperământul acela era propria lui haină, era el însuși, simbolul părtășiei și unirii cu el. Gestul acela din noapte avea să-i conducă la

unirea lor cea mai profundă, căsătoria: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.” „Așa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup” (Genesa 2:24, Marcu 10:8).

Satana luptă împotriva „căsătoriei” dintre Dumnezeu și poporul Său, împotriva învelitorii, pregătind scena pentru amăgire: spiritismul și falsele reforme. În termenii viziunii celor două tronuri, Satana s-a mascat în Hristos și suflă duhul său cel fals peste închinătorii săi:

„Am văzut că ciocăniturile misterioase din New York și din alte locuri erau puterea lui Satana și că astfel de lucruri vor fi din ce în ce mai obișnuite, acoperite cu un veșmânt religios pentru a-i ademeni pe cei amăgiți într-o stare de și mai mare siguranță și pentru a atrage mințile celor din poporul lui Dumnezeu, dacă ar fi cu putință, către lucrurile acelea și a-i face să se îndoiască de învățăturile și puterea Duhului Sfânt” (EW 43).

Această îndoială față de învățăturile și puterea Duhului Sfânt de a salva din păcat este mortală: adio părții ei cu natura divină.

Ceea ce urmează este o descriere a istoriei trecute, lucruri și fapte petrecute în vremurile de început ale mișcării advente. Dar un popor care nu-și cunoaște trecutul — sau îl ignoră — e condamnat să-l repete, și nu oricum, ci la scară mai mare, în ultima mare redeșteptare falsă care va lovi din plin Biserica Adventistă sub suflarea duhului mincinos din Sfânta. Urmând agenda religioasă a marelui înșelător, comunitățile adventiste se vor umple de păsări necurate și urâte, vor deveni locașuri ale dracilor:

„Am văzut că Satana lucra în multe feluri prin agenții lui. El lucra prin pastorii care au respins adevărul și au acceptat o lucrare a rătăcirii, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. În timp ce predicau sau se rugau, unii au căzut la pământ neajutorați, nu prin puterea Duhului Sfânt, ci prin puterea lui Satana, suflată asupra acestor agenți și, prin ei, asupra poporului. În timp ce predicau, se rugau sau conversau, unii care mărturiseau că sunt adventiști și respinseseră adevărul prezent, au folosit mesmerismul pentru a câștiga adepți (ah, setea aceasta de a face prozești cu orice preț — n.a.) și poporul se bucura de această influență, căci ei gândeau că este Duhul Sfânt.

Ba chiar unii care folosiseră hipnoza merseseră atât de departe în întunericul și amăgirea diavolului, încât credeau că era puterea lui Dumnezeu, pe care le-o dăduse pentru a o folosi.

Unii dintre acești agenți ai lui Satana afectau trupurile anumitor sfinți, ale acelor pe care nu-i puteau amăgi și îndepărta de adevăr printr-o influență satanică. O, dacă ar putea să vadă toți acest lucru așa cum mi l-a descoperit Dumnezeu mie, ca să poată cunoaște mai multe despre înșelăciunile lui Satana și să se pună în gardă! Am văzut că Satana lucra în aceste moduri pentru a-i distrage, amăgi și îndepărta pe cei din poporul lui Dumnezeu (evident din Sfânta Sfintelor în Sfânta - n.a.), chiar acum, în acest timp al sigilării. I-am văzut pe unii care nu stăteau neclintiți în favoarea adevărului prezent. Genunchii le tremurau și picioarele le alunecau, pentru că nu erau statorniciți în adevăr și acoperământul lui Dumnezeu nu putea fi tras deasupra lor în timp ce ei tremurau în felul acesta” (EW 43-44).

Pasajul următor echivalează clar „acoperământul” cu sigilarea și implicit cu părtășia cu natura divină:

„Satana își încerca toate tertipurile pentru a-i ține acolo unde erau (adică în Sfânta - n.a.), până avea să treacă vremea sigilării, până când apărătoarea avea să fie trasă peste poporul lui Dumnezeu, iar ei să fie lăsați fără un loc în care să se adăpostească de mânia arzătoare a lui Dumnezeu, din ultimele șapte plăgi” (EW 44).

În ciuda opoziției lui Satana, nunta Mielului din Apocalipsa va avea loc. A început deja judecata celor morți și va fi urmată de judecata celor vii:

„Dumnezeu a început să tragă această apărătoare peste poporul Său și va fi în curând complet întinsă peste toți cei care urmează să aibă un adăpost în ziua măcelului. Dumnezeu va lucra cu putere pentru poporul Său” (EW 44).

Viziunea nu se poate încheia fără a fi avertizați contra falselor reforme, în care ne vor arunca cu siguranță activitățile de genul *Operațiunea Ploaia Globală* sau programul actual al Conferinței Generale desfășurat sub egida 777, *Redeșteptare și reformă*. Duhul pe care-l cerem insistent plecați la picioarele tronului din Sfânta ne va răspunde, când i se va permite.

„Am văzut că semnele și minunile misterioase și falsele reforme vor crește în număr și se vor răspândi. Reformele care mi-au fost arătate nu erau întoarceri de la rătăcire la adevăr” (EW 45).

Și dacă nu sunt „întoarceri de la rătăcire la adevăr,” ce sunt? Rătăcirii de la rătăcirii, la rătăcirii și mai mari.

Duhul Sfânt prin Ellen White ne arată unde ne vor duce aceste rătăcirii, care va fi finalul: va veni timpul când se va închide și ușa de la Sfânta Sfințelor și așteptătoarele fecioare neînțelepte se vor trezi în întunericul de afară unde este „plânsul și scrâșnirea dinților,” cutremurate de neașteptatul verdict: „Nu vă cunoște!” (Matei 25:12), căci „timpul salvării lor trecuse.” Ele au refuzat să-L cunoască pe Domnul, și de aceea El nu le cunoaște.

„Falsele reforme care au fost amintite aici urmează să fie văzute pe scară mult mai largă. Viziunea se referă îndeosebi la aceia care au auzit și au respins lumina învățaturii advente. Ei sunt pradă unei lucrări de rătăcire. Întrucât au respins adventul și s-au lăsat pradă rătăcirilor lui Satana, timpul salvării lor trecuse” (EW 45).

Și o avertizare finală:

„Este un lucru înfricoșător acela de a trata cu ușurătate adevărul care a luminat înțelegerea noastră și ne-a atins inimile... Privind către zilele din urmă, aceeași putere infinită declară despre ‘cei care nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți’ că ‘din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună...’ Când ei resping învățăturile Cuvântului Său, Dumnezeu Își retrage Duhul și îi lasă pradă amăgirilor pe care le iubesc” (EW 45).

CONCLUZII

În 1844, Dumnezeu a pus înaintea poporului Său din vremea de atunci, Biserica Filadelfia, o ușă deschisă. Hristos a deschis ușa spre cea de-a doua încăpere a sanctuarului. El intenționa să-Și conducă poporul în experiența Sfintei Sfințelor, părtășia cu natura divină:

„Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: ‘Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: ‘Știu faptele

tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3:7-8).

Biserica Filadelfia a refuzat să intre și a rămas în „întuneric total.” Astăzi poporul advent stă în fața aceleași opțiuni.

Judecata de cercetare, lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfințelor, părtășia cu natura divină, a început cu cei morți în Hristos și „curând, nimeni nu știe cât de curând, judecata va trece la cei vii:” fecioarele înțelepte vor intra la nuntă. Atunci se va închide definitiv ușa spre Sfânta Sfințelor și fecioarele neînțelepte vor rămâne afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților.

Astăzi ușa spre Sfânta Sfințelor este... deschisă! „Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul!”

BAAL: SCOPUL, CREDINȚA, RELIGIA

Niciodată poporul lui Dumnezeu nu a fost capabil să detecteze deformările subtile prin care Baal s-a strecurat mereu pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

S-a întâmplat așa deoarece el nu a atacat niciodată direct și radical căile Domnului. Un mic obicei împrumutat din vecini, o tradiție frumoasă pentru distrat copiii, o sărbătoare nevinovată suprapusă peste serviciul sanctuarului, și peste generații ele ajungeau privite ca stâlpi ai credinței, pietre de hotar a căror părăsire însemna apostazie de la credința dată sfinților.

Obiceiurile păgânilor nu au fost niciodată introduse pe ușa din față în credința poporului ales, și de aceea cei mai mulți au fost revoltați când Dumnezeu trimitea solii de avertizare. O mânie sfântă îi apuca atunci când mesagerii Domnului le spuneau că ei se închină lui Baal. Cum să se închine lui Baal, când ei erau poporul lui Dumnezeu? Așa ceva era inacceptabil.

Pentru noi este tot la fel de inacceptabil. Poporul nostru, de obicei:

- recunoaște că există mai multă sau mai puțină apostazie în biserică;
- recunoaște că nu ne-am îndeplinit misiunea așa cum ar fi trebuit;
- recunoaște că “nu am ajuns la înălțimea cerută de Tine”;
- recunoaște că spiritul lumesc a pătruns în biserică;
- recunoaște că, în general, nu trăim reforma sanitară pe care o predicăm altora;
- recunoaște că reforma și redeșteptarea sunt încă undeva în viitor;
- recunoaște că ar fi posibil chiar ca noi să fim de vină pentru amânarea revenirii lui Hristos.

Un singur lucru este negat cu toată fermitatea, de toată lumea, permanent: că ar fi măcar posibil să ne închinăm lui Baal.

Atitudine tipică fiecărei generații a poporului lui Dumnezeu din trecut.

Mesagerul bisericii noastre spunea cu certitudine, în 1891, că acest lucru se va întâmpla cu poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Ascultați:

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs. Necredința este foarte răspândită printre noi. Este la modă să te desparți de Hristos, să uiți pe Domnul, și să accepți scepticismul. ‘Nu dorim ca acest om să domnească peste noi’ [Luca 19:14]. Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria lor cale în locul căii Domnului. Religia adevărată, singura religie a Bibliei – care proclamă iertarea păcatelor, neprihănirea lui Hristos, și sângele Mielului – a fost nu numai vorbită de rău, ridiculizată și criticată, dar au fost create suspiciuni și gelozii care au dus la fanatism și ateism. Doar viața adevărată în Isus Hristos este adevărata religie a Bibliei. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu trebuie să fie un principiu activ, prezent în caracterul religios. Dragostea lui Hristos trebuie să devină un principiu activ, spre a face sufletul roditor de fapte bune. Trebuie să fie forța și puterea fiecărui mesaj care iese de pe buzele omenești” (The 1888 EGW Materials, 948).

Cred că ați sesizat funesta proorocie: „Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria lor cale în locul căii Domnului.”

Ea nu spune aici că „s-ar putea,” sau că „ar fi posibil, dacă...” Nici nu spune că vor fi afectați câțiva eretici, un grup neglijabil de lunatici.

De unde certitudinea și curajul de a spune un categoric „va fi”? Cum să fie Baal „scopul, credința și religia” unui popor care în același timp este „singurul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ”? Ce o făcea să se exprime cu o așa siguranță?

Ea știa bine din ce cauză se va ajunge aici. Fusese martoră la revolta lui Core, Datan și Abiram repetată la Minneapolis, unde

avusese loc „o despărțire de Dumnezeu,” iar ea nu remarca nicio intenție a liderilor bisericii de a face necesara lucrare de pocăință. Cerul dorea să descopere poporului Său neprihănirea lui Hristos, ca ei să vadă în ea caracterul lui Dumnezeu. Dar poporul privise atât de mult la Dumnezeu acoperit cu trăsăturile de caracter ale lui Satana, încât se temeau ca solia să nu introducă un dumnezeu străin.

Imediat după sesiunea din 1888, ea scria în *Review*:

„Capacitatea de înțelegere a poporului lui Dumnezeu a fost orbită; Satana a prezentat greșit caracterul lui Dumnezeu. Bunul și delicatul nostru Domn a fost prezentat în fața poporului îmbrăcat în trăsăturile de caracter ale lui Satana, iar bărbații și femeile care au căutat adevărul au privit la Dumnezeu așa de mult într-o lumină falsă, încât este greu să împrăștii norul care ascunde de ochii lor slava Sa” (RH 23 iunie 1889).

Ea, Jones și Waggoner au făcut tot ce se putea ca poporul să aibă șansa de a privi slava lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Hristos. Venise timpul ca poporul să privească la Dumnezeu în adevăratul Său caracter, și nu în lumina falsă proiectată de cel rău. Dar lucrarea lor nu a fost încununată de succes. Frații au stopat acest elan, exilând pe cei trei în zone îndepărtate, de unde să nu poată comunica și lucra eficient împreună.

De atunci solia nu a fost recuperată, nu se recunoaște faptul că a fost respinsă, sau că ea a fost o solie, și deci nu există pocăință față de lepădarea ei. Aceasta înseamnă că despărțirea de Dumnezeu produsă în 1888 nu a fost reparată, iar închinarea noastră este aceea descrisă de Spiritul Profetic: „Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi.”

Cum de nu observăm că Baal este „scopul, credința și religia” poporului nostru, când voci autorizate și din ce în ce mai fără sfială declară public realitatea uimitoare că ne închinăm aceluiași hristos ca și toate bisericile creștine? Cine este acest hristos, așezat pe un tron în fața căruia întreaga lume se prosternă și strigă: „Tată, dă-ne duhul tău”? Și ce caută în această mulțime biserica rămășiței?

Șocul trezirii la realitate, dacă se va produce vreodată, va fi devastator, căci „scopul, credința și religia” lui Baal vor aduna întreaga

lume pentru o ultimă confruntare cu slava lui Dumnezeu descoperită în neprihănirea lui Hristos.

Un „dureros de mare număr dintre noi” se vor trezi alături de lumea coalizată în acest scop, fără nici cea mai mică bănuială că „omul nelegiurii” s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. Ei vor îmbrățișa fără nicio rețineră „scopul, credința și religia” lui Baal, convinși că lucrează pentru propovăduirea evangheliei până la marginile pământului, în unitatea aceea pentru care se ruga Hristos.

CUPRINS

5	Introducere
7	Pângărit și restaurat
11	Viziunea tronurilor din Sanctuar
13	Trei martori
20	Două viziuni esențiale
24	Tronuri în Sanctuar
54	Urâciunea pustiirii
59	O lucrare și importanța ei vitală
62	Calea Domnului și calea împăraților
65	Lucrarea Lui ciudată și „bețivii” lui Efraim
68	Ce este „Strigarea de la miezul nopții”?
74	Redeșteptarea și Solia 1888
78	O comparație
81	„Un cu totul alt gen de credință”
83	„N-am ascultat pe robii Tăi prorocii”
87	Stele, îngeri, idoli
94	Confederația
98	Un adevăr „ciudat de nou pentru mulți”
101	Parabole de cel mai profund interes
104	Calea în Sfânta Sfintelor
108	„Poporul Meu și-a schimbat slava”
112	H+
115	Scrise pentru învățătura noastră
118	Efectul „strigării” de la miezul nopții
122	La Meriba noastră modernă
128	Două împărății opuse, incompatibile, ireconciliabile
133	Ziua ispășirii, 1844, 1888
137	„Ți-am pus înainte o ușă deschisă”
150	Baal: scopul, credința, religia

